

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 24
4 de juliol de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 14, segona i darrera reunió

SUMARI

Dossier

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de la infància (tram. 300-00072/10) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre la política de prevenció d'incendis (tram. 300-00071/10) p. 8

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la pobresa infantil (tram. 302-00055/10) p. 13

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la pobresa infantil i les beques de menjador (tram. 302-00056/10) p. 14

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació d'impagament amb les entitats del tercer sector (tram. 302-00058/10) p. 22

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política fiscal (tram. 302-00057/10) p. 30

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la necessitat d'adoptar mesures per a reordenar el model econòmic (tram. 302-00061/10) p. 38

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a garantir la sostenibilitat de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau (tram. 302-00059/10) p. 47

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de les plantilles docents als centres educatius (tram. 302-00060/10) p. 55

Proposta de resolució

sobre la composició de la Comissió d'Estudi del Dret a Decidir, creada per la Resolució 125/X del Parlament de Catalunya (tram. 252-00012/10) p. 63

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 14.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Benestar Social i Família.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reprenem la sessió plenària.

Interpellació

al Govern sobre la situació de la infància (tram. 300-00072/10)

Comencem amb el punt 13 de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la situació de la infància, presentada pel grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula la il·lustre senyora Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Bé, gràcies, presidenta. Bon dia, senyores i senyors diputats, consellera... La infància és actualment el col·lectiu, en la xarxa de pobresa, més alt de Catalunya: un 26,4 per cent dels infants catalans viuen sota el llindar de la pobresa, enfront del 19,1 de la mitjana de la població, segons dades oficials de l'Idescat del mes de desembre del 2012. Assegurar que els nostres infants puguin créixer desenvolupant el seu projecte vital amb garanties ha de ser una de les primeres prioritats del nostre Govern. Sabem, i en som conscients, que el context econòmic actual no ens permet gran marge de maniobra, però cal ser molt conscients de les veritables necessitats del nostre país. Perquè garantir la cohesió social comença en la infància. De fet, com bé apunta l'Associació de Mestres Rosa Sensat, la primera educació, la que va dels zero als sis anys, és la que dura tota la vida, i per tant és cabdal prendre consciència de la importància que té. Com bé saben, la pobresa infantil –la pobresa en general, també– té un caràcter multifactorial, i per tant les solucions no responen només a un àmbit determinat, sinó que impliquen polítiques familiars, polítiques educatives i polítiques sanitàries, principalment.

Actualment tenim sobre la taula dos tipus d'actuacions: en primer lloc, aquell tipus de mesures urgents que ens han d'ajudar a pal·liar les necessitats a curt termini, aquelles necessitats que ja no poden esperar més, i de l'altra traçar a mitjà i a llarg termini com volem que siguin les polítiques d'infància a casa nostra a través del Pacte per a la infància i l'ado-

lescència. En aquest marc, cal recordar que el nostre grup va proposar l'elaboració del Pacte per la lluita contra la pobresa i la inclusió social, i també una mesura tan concreta i concisa com la creació de la Taula d'Excedents Alimentaris, ara anomenada Taula de Distribució Solidària. De fet, una de les propostes de millora que fem des del nostre grup parlamentari per millorar la situació actual vol incloure la distribució d'aliments en la Cartera de serveis socials, ampliar la xarxa de centres que fan aquesta distribució i fer que aquest ens coordinador de totes les polítiques públiques per lluitar contra la fam i la malnutrició doni coneixement cada sis mesos de les seves propostes i línies de treball a través de la Comissió de Benestar i Immigració del Parlament de Catalunya. Per tant, ja fa temps que des d'Esquerra Republicana de Catalunya estem preocupats per pal·liar els efectes de la pobresa a casa nostra.

Entre les necessitats urgents en què des d'Esquerra Republicana volem posar èmfasi m'agradaria destacar-ne dues que ens preocupen especialment, i que de fet ja fa temps que hi estem treballant en aquest Parlament: d'una banda, l'alimentació dels infants i el paper de l'escola com a promotora de la igualtat social, i en segon lloc la protecció dels infants víctimes de la pobresa energètica i de la manca d'aigua potable.

Segons l'informe de l'impacte de la crisi en la infància i l'entorn escolar de la Creu Roja, un 38 per cent de les famílies que fan ús de les seves ajudes no poden pagar el preu de les beques menjador. Ja sabem que aquest percentatge fa referència als usuaris d'aquesta entitat, i que per tant les dades globals poden ser lleugerament diferents, però ens consta que aquesta situació lamentablement és freqüent i comuna al nostre país. Entenem que l'escola ha de ser un espai que actuï com a promotor de la igualtat social, i les condicions econòmiques estan dificultant cada vegada més el desenvolupament d'aquest rol tan, tan i tan important. De fet, la situació és tan extrema que algunes entitats, com bé sabem, han començat a distribuir berenars en les seves classes de reforç escolar, perquè han identificat que, juntament amb el dinar a l'escola, és l'únic àpat saludable que fan molts infants durant el dia. Des d'Esquerra Republicana creiem que és cabdal tenir a les mans les xifres exactes per quantificar aquesta xacra. Actualment sabem..., es publiquen les dades de les beques atorgades, però no sabem quantes famílies l'han demanat i finalment no l'han pogut acceptar perquè no tenen capacitat econòmica per fer-se càrrec del copagament. Creiem que és important adequar aquestes ajudes a les necessitats reals, i establir un protocol, juntament amb els serveis socials bàsics i els centres educatius, per detectar els infants que tenen símptomes de rebre una alimentació deficient.

La segona qüestió que ens preocupa és la protecció dels infants víctimes de la pobresa energètica i la manca d'aigua potable. Més enllà de donar suport a aquelles famílies que tenen dificultats per fer front als costos d'hipoteques, creiem que cal garantir que cap infant es vegi afectat per talls de llum i aigua que siguin conseqüència d'impagaments sense

disposar abans d'un informe dels serveis socials bàsics. Diversos estudis relacionen la pobresa energètica amb afeccions específiques sobre la salut física, que afecten principalment les persones més vulnerables, com és el cas de la infància. En el període 2007-2010 s'ha duplicat el nombre de famílies a les quals Càritas paga la factura de subministraments d'energia, i es calcula que les empreses subministradores de gas i d'electricitat tenen al voltant d'un 5 per cent d'impagaments. De fet, el Parlament va aprovar fa un parell de mesos, en sessió plenària, una moció proposada pel nostre grup que pretenia donar solució a aquestes problemàtiques, i ens agradaria i ens agrada que el Govern treballi en aquesta línia, que considerem imprescindible.

Dit això, des d'Esquerra Republicana de Catalunya també creiem important dibuixar com volem que siguin les polítiques d'infància a casa nostra, a través del Pacte per a la infància i l'adolescència, i és per això que hi estem treballant intensament. Tenim la responsabilitat de tirar endavant el pacte, que ha de millorar el dia a dia de molts dels nostres infants i adolescents de casa nostra. La responsabilitat, doncs, és molt gran, i cal estar a l'alçada. Hem de fer entre tots el millor pacte possible, sense paternalismes i amb vocació emancipadora. Així és com des d'Esquerra Republicana de Catalunya concebem l'esperit de les polítiques d'infància. I, sobretot, garantint una inversió pública en infància amb la tendència a apropar-se a la mitjana europea, que actualment està en el 2,27 del PIB, per tal d'assegurar un pressupost suficient perquè, entre d'altres, les prestacions familiars per fills menors d'edat, els ajuts als menjadors escolars i els serveis i programes per cuidar i educar la primera infància puguin tirar endavant, i prioritzant també els pagaments a les entitats que treballen amb infants per tal d'evitar els endarreriments..., que aquests endarreriments puguin afectar aquest col·lectiu especialment vulnerable.

En definitiva, consellera, creiem que calen polítiques d'infància valentes i ambicioses que donin i aportin benestar als infants i a les seves famílies, unes polítiques que vagin més enllà de la conjuntura econòmica, que atenguin les necessitats en tots els àmbits i on la prioritat sigui l'interès superior de l'infant.

En la segona part de la meua intervenció, consellera, faré les propostes concretes en què des del nostre grup hem treballat i estem treballant per lluitar contra la pobresa infantil.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora Russiñol, novament tractem avui en

aquesta interpellació la situació de la infància al nostre país.

Quan parlem d'inversió aplicat a les polítiques socials, això adquireix encara més sentit si ens referim als infants i als adolescents, perquè aquesta inversió suposa garantir-los a tots les mateixes oportunitats de progrés, amb una especial incidència en aquells que són més vulnerables. I el que pretenem amb tot això no és altra cosa que trencar aquest cicle intergeneracional tan injust de la pobresa i de l'exclusió: allà on hi ha una família amb risc d'exclusió social és allà on els més petits hi són, nens i nenes que poden veure's més greument afectats. Compartim aquesta prioritat respecte a la infància, senyora diputada.

Deixi'm explicar-li molt breument com aquestes prioritats des del Govern es plasmen, per exemple, en prioritats pressupostàries. Vostè ha fet referència al context, que permet poc marge de maniobra: és així; però, tot i aquest context advers, en el conjunt del Govern dèiem ja fa dies que s'hi destinen més de 480 milions, a lluitar contra la pobresa, en totes les seves vessants. I en l'àmbit de la infància, i pel que fa al Departament de Benestar Social i Família, entre els anys 2011 i 2012 el pressupost d'aquelles unitats que més específicament treballen amb la infància es van incrementar en 4 milions d'euros.

També prioritat és avançar en el marc normatiu de què ens vam dotar de manera unànime en aquest Parlament, i desenvolupar la Llei 14/2010, de drets i oportunitats de la infància i l'adolescència, elaborant el mapa de recursos previst a l'article 23 i a la disposició transitòria segona, o desplegant el sistema d'informació a la infància i a l'adolescència. Aquest 2013, com ja hem anunciat també, podrem aprovar decrets que continuen en aquesta línia de desplegament de la nostra Llei d'infància: el decret de consells de participació; el decret de les taules territorials, que donarà lloc a la Taula Nacional, que serà l'òrgan que desplegarà el pacte –al qual després m'hi referiré; vostè també ho ha fet–, o l'ordre d'indicadors i factors de risc i llistes d'indicadors de protecció i resiliència.

Prioritzar és també desenvolupar nous serveis, noves estratègies per millorar la prevenció en les polítiques d'infància i l'eficàcia de la intervenció protectora, amb un nou enfocament dels serveis d'intervenció socioeducativa no residencial per a infants i adolescents en risc i les seves famílies, o amb una major especialització i aprofundiment de les seves necessitats, o també promovent l'acolliment, lluitant contra el maltractament infantil..., només per citar alguns exemples d'aquesta visió multifactorial, precisament, a què vostè també feia referència.

Recordar que tot infant o adolescent en situació de risc i de pobresa té dret a una prestació econòmica, i que gairebé, en dos anys, aquestes prestacions s'han doblat. I efectivament comparteixo que conviuen –i així ha de continuar essent– dues tipologies d'accions, com vostè deia: aquelles més urgents, per pal·liar les necessitats a més curt termini, com també aquelles polítiques de més llarga mirada i més transversals, que aborden la infància en tots els seus aspectes.

Sobre aquestes mesures urgents que vostè mencionava, podem parlar d'alimentació i de pobresa energètica, efectivament –energètica, o d'accés a determinats subministraments. Pel que fa a l'alimentació, també l'abordem des de diferents òptiques. Pel que fa a les beques menjador, ja han estat anunciades des del Departament d'Ensenyament unes millores, des d'aquest punt de vista: la necessitat de reformar determinats aspectes que conformen el preu i la tipologia de la beca amb l'objectiu de convertir que aquelles que fins ara arriben a cobrir el 75 per cent del cost puguin arribar al 100 per cent quan la situació econòmica de la família així ho aconselli.

També és garantia d'alimentació del nucli familiar que els aliments arribin amb normalitat, i sobretot amb dignitat, a les famílies. I aquí podríem parlar dels ajuts d'urgència social, una partida de 5 milions d'euros que mantenim, també, malgrat les restriccions pressupostàries, adreçats a ajuntaments, consells comarcals i entitats supramunicipals, i que de fet es destinen d'una manera prioritària a cobrir aquestes necessitats d'alimentació, però també a subministraments. I hi ha suport econòmic a entitats socials que també treballen des de la proximitat, en aquests aspectes. Vostè ha mencionat, per exemple, Càritas, i és Càritas i són moltes més, efectivament.

Amb els centres oberts..., coneix vostè perfectament aquest recurs, i el que suposa d'atenció socioeducativa als nens i nenes fora de l'horari escolar, i on també s'aprofita per poder proporcionar un àpat en condicions als nens i nenes que hi participen. I en aquest sentit també és una mesura d'aquestes característiques, puntual, però crèiem que absolutament necessària, la que té a veure amb el programa «Jugar i llegir», que s'aplicarà aquest mes de juliol als casals –per tant, amb equipaments propis del Departament de Benestar Social i Família.

Protocols de detecció de situacions de necessitat: també plenament d'acord, i hi estem treballant, també, com sap. La col·laboració entre els serveis socials i educatius ve de lluny, i funciona, però evidentment que estem disposats a treballar per actualitzar i per millorar aquesta col·laboració, per fer possible la millor i sobretot més avançada, allà on sigui possible, detecció de les situacions de risc.

I, pel que fa a la pobresa energètica, vostè es referia a la moció que fa un parell de mesos aquest Parlament va aprovar, a partir d'una interpellació del seu propi grup, efectivament, i en què estem treballant com a govern, i aquesta és una qüestió molt important que comparteixo: estem parlant de benestar, però estem parlant de dignitat, també, de les persones.

Insistir també que aquests subministraments, o el pagament d'aquests subministraments, també, d'una manera molt intensa, es realitza a partir dels mateixos ens locals, i també moltes vegades amb càrrec a aquestes partides d'ajut social a què feia referència.

I quan parlem de polítiques de més llarga mirada, vostè ha fet referència al Pacte per a la infància, i vull referir-m'hi també, perquè crec que estem en disposició de poder signar aquest pacte el proper 19 de juliol. Un

pacte que és un treball conjunt, i que ha comptat amb la participació de moltes entitats, agents socials i econòmics, col·legis professionals, entitats municipalistes i grups parlamentaris. Vull aprofitar per agrair la bona entesa i la predisposició, i sobretot les aportacions que el seu grup parlamentari ha realitzat als treballs del pacte –també d'altres grups que hi han treballat intensament–, i en general voldria demanar-los a tots que se sumin a aquest ampli acord que genera el Pacte per a la infància. I, si parlem de participació, també he de fer referència a tota la que va arribar i tota la que ha arribat de la ciutadania en general, i dels mateixos infants i adolescents, ja que es van rebre més de nou-centes aportacions al contingut del pacte.

Aquest ha de ser un instrument de consens que ens permeti avançar en matèria de drets i oportunitats dels infants, que porta implícita la necessitat d'un compromís de tota la societat per visibilitzar la infància, que guanyi centralitat, i que ha d'estar orientat a impulsar polítiques integrals que prioritzin les que s'adrecen a aquests ciutadans i ciutadanes que són els nens i les nenes i els adolescents. Vostè ho deia, i ho comparteixo: hem de fer entre tots el millor pacte possible. I, de fet, continuem treballant encara perquè en aquest «entre tots» s'hi puguin adherir i sumar encara més organitzacions, a part de totes aquelles que ja ens han confirmat la seva presència.

Un pacte que inclou quatre eixos, i que crec que recull en alguns d'ells –m'hi referiré molt breument– alguns dels aspectes que vostè també mencionava en la seva interpellació.

No hem parlat de participació, tot i que sé que és un element cabdal per a moltes organitzacions, i també per al seu grup. Precisament, l'any vinent celebrarem els quinze anys de la Convenció dels drets dels infants, i per tant haurem de tenir molt en compte i molt present que cal implicar tota la societat en el coneixement, i també en el compliment, de la Convenció dels drets dels infants.

Però allà on vostè feia més referència són els aspectes que tenen a veure amb la inclusió social dels nens i nenes, i que tenen a veure amb aspectes com la salut o com l'educació. Deixi'm fer-hi una ràpida referència: pretenem que el pacte i el seu posterior i immediat desplegament contingui propostes que garanteixin aquesta qualitat de vida dels infants i adolescents, amb un plantejament integral, i que sobretot lluiti contra la pobresa i qualsevol forma d'exclusió, posant especial èmfasi en la prevenció –passant de la cultura del risc a la de prevenció–, sobretot en matèria de pobresa infantil, reforçant al màxim les xarxes familiars, socials i comunitàries.

Una inclusió social a què arribarem tenint en compte la màxima coordinació de les diverses administracions i institucions, amb el treball en xarxa de tots els professionals que hi treballen, i amb la proximitat dels diferents agents que intervenen a la comunitat. Per tant, tenint en compte que les administracions públiques actuen de manera subsidiària a la família, el que cal és garantir aquests recursos i suports necessaris perquè desenvolupin la seva funció. També establir

indicadors en aquestes polítiques de prevenció de la infància i identificant aquells territoris, aquelles zones, amb majors dificultats, cosa que farem amb l'elaboració de les zones d'actuació preferent.

Vostè s'ha referit a la salut, al dret a l'educació, que compartim... Dret a l'educació que va més enllà de l'escolarització, i que ha d'incloure necessàriament el foment del lleure, del joc, de la participació. Això també ho fem, i ho continuarem fent, promovent l'equitat i l'accés a les activitats de lleure educatiu, en aquests moments mitjançant els convenis que tenim amb les federacions d'educació en el lleure d'aquest país, i que contempen com una prioritat, dit literalment, les beques per facilitar la participació dels infants i dels joves en les activitats de les entitats centrades en aquells col·lectius amb més necessitats: rendes baixes, exclusió social, etcètera.

És per això, i també atenent les seves paraules, que la idea d'aquest pacte és necessàriament la suma de consensos i de compromisos. Amb la rúbrica, això ho aconseguirem, però sobretot treballant, ja des d'aquest minut zero de la signatura del Pacte per a la infància, en l'elaboració i el desplegament d'un pla d'atenció integral on podrem concretar les mesures, les partides i el calendari necessari per portar-ho a terme.

En la segona part de la meua intervenció podré respondre a qüestions més concretes a què vostè ha fet referència.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre senyora Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, presidenta; gràcies, consellera. Seguint el fil de la meua intervenció anterior, ara el que faré, doncs, és passar a detallar, passar a concretar, quines són les propostes que des d'Esquerra Republicana de Catalunya hem fet i hem presentat, i que presentarem en la moció al proper Ple.

En primer lloc, per tal de pal·liar..., com deia, en aquestes dues línies, en aquests dos fronts, per tal de pal·liar d'una banda els efectes actuals i urgents de la crisi que estem patint, en primer lloc proposem una convocatòria urgent de subvencions, o incrementar de forma suficient els recursos destinats via convenis a entitats i ens locals, adreçats a places en el lleure, tant per a aquest mateix estiu, com també, doncs, durant els períodes no lectius de la resta del curs.

Proposem també, i valorant molt positivament que l'experiència del programa pilot «Jugar i Llegir», que es dona durant el curs en els casals cívics de la Generalitat, doncs, valorant molt positivament que aquesta experiència s'hagi estès al període d'estiu, sí que demanaríem, si fos possible, aconseguir ampliar aquest programa al màxim de centres de la xarxa pública, que la xarxa de la Generalitat de Catalunya ho permet, atenent a criteris d'equilibri territorial i als municipis

amb menys renda per càpita. Creiem també que és important ampliar horaris i usos d'equipaments públics, per garantir l'accés al lleure de tots els infants i adolescents.

En tercer lloc, creiem important garantir que per al proper curs cap nen o cap nena –ho ha comentat, consellera, però creiem que és important remarcar-ho–, cap nen o nena del nostre país es quedi sense una beca menjador per impossibilitat de pagar-la, i que, per tant, agafant el fil del que va comentar la consellera Rigau en l'últim Ple, doncs, es pugui atorgar fins al cent per cent de la beca en els casos en què els serveis socials ho considerin necessari.

En quart lloc, creiem important i imprescindible incrementar el suport als ens locals pel que fa referència als ajuts d'emergència social.

I creiem també important modificar els criteris clau a l'hora d'ordenar l'accés de les persones en situació d'especial vulnerabilitat..., l'accés a l'habitatge protegit i a l'habitatge social del nostre país, i fer que es tinguin en compte tant el concepte de renda com el concepte i el reconeixement de la tinença de fills a càrrec.

Creiem també important que s'equipari la monoparentalitat a la protecció que ja reben les famílies nombroses en la recaptació d'impostos, en l'aplicació de bonificacions i en l'atorgament d'ajuts, perquè creiem que en el moment de crisi econòmica actual la progressivitat en les ajudes ens ha de permetre arribar a tota aquella gent que més ho necessita a casa nostra.

En setè lloc, creiem també important instar l'Estat espanyol que impulsi bonificacions a les empreses perquè contractin joves en risc d'exclusió social, dones i homes joves en risc d'exclusió social, que poden ser, doncs, pares i mares de família i que, per tant, hem d'intentar lluitar en aquest sentit.

I ara passo a detallar quines són les mesures que des d'Esquerra Republicana de Catalunya creiem que cal incloure en el Pacte per a la infància i l'adolescència, traçant aquesta línia que deia més a mitjà i llarg termini, de cara a dibuixar com volem les polítiques d'infància al nostre país.

En primer lloc, creiem que és important... –segurament és un aspecte més tècnic, no és de contingut–, creiem que és imprescindible que aquest pacte tingui una comissió de seguiment. Una comissió de seguiment que avaluï el desplegament del pacte com a mínim un cop l'any.

Després, també considerem –seguint amb aquests aspectes, doncs, segurament més tècnics– que cal dotar-nos de dos instruments que ens ajudin a millorar la planificació de les polítiques públiques que hem d'implementar: en primer lloc, creiem que el pacte ha d'incorporar una avaluació específica *ex ante* sobre l'impacte infantil i familiar en els projectes de llei i disposicions reglamentàries que s'elaborin des del Govern –cal saber, abans de fer qualsevol tipus de norma, quin impacte tindrà això en les polítiques infantils i familiars de casa nostra–, i, després, també creiem que pot ser molt interessant que el Pacte per a

la infància incorpori el desenvolupament d'un índex de desenvolupament infantil, en la primera etapa de la vida, com a mesura..., per mesurar, doncs, el progrés nacional del nostre país, per determinar on cal posar recursos a l'hora de prioritzar les polítiques d'infància a casa nostra.

Altres aspectes que són importants: creiem que és important avançar en el reconeixement del dret a vot als setze anys; promoure polítiques específiques centrades en l'equilibri territorial, per garantir la igualtat d'oportunitats, i establir la conciliació familiar com a prioritat del Govern i com a política bàsica que centri les polítiques d'infància al nostre país.

Moles gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Li agraeixo la seva valoració positiva pel que fa a aquesta prova pilot, el programa «Jugar i Llegir», adreçada a infants de quatre a dotze anys en els casals cívics i que, com a novetat, el que permet és facilitar aquest esmorzar o berenar als infants que hi participen durant el mes de juliol. Entenem que això també representa, entre altres coses, una millora de la qualitat educativa d'aquest programa, i farem els esforços necessaris per tal de poder estendre quantitativament a un major nombre de centres –i, per tant, d'infants– aquest programa.

Feia referència, en la seva anterior intervenció –i no he pogut parlar-ne–, a un instrument molt potent de lluita contra la pobresa, que efectivament també va sorgir a partir d'una moció aprovada en aquest Parlament, vostè s'hi ha referit, la Taula de Distribució Solidària: creiem que és un instrument potent, que està tenint continuïtat. De fet, es va constituir el 10 de juliol de l'any passat, i estem en disposició, en els propers dies, de tornar-la a convocar, per tal de fer una valoració dels productes, de les mesures fins ara adoptades i dutes a terme, i per tal de traçar, també, les línies de treball futur. Això serà, també, aquest proper mes de juliol.

Aspectes que vostè ha mencionat com a concrecions de la seva interpellació, i que podem compartir... Començo per la part més referent al Pacte per a la infància... L'índex de desenvolupament infantil, que vostè hi feia referència: estem d'acord que cal reforçar els mecanismes de recopilació i anàlisi de dades per poder fer un seguiment periòdic de la situació de la infància i de l'adolescència, i necessitem aquest sistema d'indicadors homogeni i comparable, que al que en definitiva ens ha d'ajudar és a la presa decisions col·lectives i a conèixer perfectament la situació d'aquest col·lectiu, per avançar.

La comissió de seguiment: totalment d'acord. Una comissió de seguiment, com és habitual en aquests

pactes, que avalui el seu desplegament, i que vetlli pel compliment de les línies estratègiques del Pla d'atenció integral que el desplega –i per la mateixa revisió, quan així sigui necessari, quan les circumstàncies ho aconsellin, del contingut del pacte–, com deia, a partir d'aquest Pla d'atenció integral a la Infància i a l'adolescència, aquestes línies estratègiques però concretes que haurem de desenvolupar a continuació, amb objectius concrets i avaluable, amb una memòria econòmica, efectivament, i amb tota la documentació necessària per poder avaluar la situació de partida, els serveis i les actuacions existents i les necessitats i demanda real i estimades, també amb concreció territorial, amb una plena participació dels ens locals.

Altres aspectes relacionats amb la moció que vostès presentaran, com a conseqüència d'aquesta interpellació, tenen a veure amb la necessitat de reforçar, des del punt de vista dels recursos, però també des del punt de vista de la coordinació, com vostè hi feia referència, aquells dispositius, aquells mecanismes de què ja disposa el Govern de la Generalitat –alguns són nous, altres vénen de lluny, com deia abans– que no tenen cap altre objectiu que no sigui millorar aquesta atenció integrada a la infància, sobretot a la infància en risc: tots aquells aspectes relatius a la pobresa infantil, que es puguin veure, doncs, incrementats, hi insisteixo, des del punt de vista dels recursos econòmics o dels recursos organitzatius.

He d'agradir-li el to d'aquesta interpellació, i també, com deia abans, les aportacions al Pacte per a la infància, sense perdre de vista aquelles mesures urgents, aquelles mesures més a curt termini, que hem de dur a terme i hem d'esforçar-nos tots plegats perquè arribin allà on han d'arribar, i que estan destinades a pal·liar aquelles situacions de més dificultats que determinades famílies amb nens i nenes al seu càrrec tenen en aquests moments al nostre país, a partir d'uns índexs i d'uns indicadors de pobresa contra els quals ens hem de rebel·lar, com crec que estem fent, no només el Govern, sinó també els grups parlamentaris d'aquesta cambra. Crec que l'interès dels dos darrers plens en aquesta qüestió concreta de la pobresa i de la pobresa infantil així ho demostra, i cregui'm que comparteixo i li agraeixo aquest interès, i també tots els esforços que tots plegats estem fent, crec, per consensuar mesures que siguin realistes però que puguin ser efectives, com també en tot allò que té a veure amb el Pacte per a la infància. Una reivindicació llargament feta per les entitats del sector, acollida en aquest Parlament per la totalitat de grups parlamentaris i que confiem, i som molts els que hi confiem, com s'ha posat de manifest, que pugui veure la llum les properes setmanes.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

La presidenta

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política de prevenció d'incendis.

Interpel·lació

al Govern sobre la política de prevenció
d'incendis (tram. 300-00071/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Bon dia, senyor conseller. Me hubiera gustado que le hubiera acompañado el señor Espadaler. Además, pertenecen al mismo partido y es una interpelación al Gobierno. Hubiera sido deseable –deseable– que estuvieran los dos, porque es una cuestión transcendente. Las interpelaciones son al Gobierno, y por tanto yo creo que el Gobierno debería, en fin, en la medida de lo posible, entiendo que su agenda pueda estar a veces apretada y tal, pero en una interpelación de estas características..., política de prevención y de extinción de incendios son indisolubles. Y más ahora. Estamos en plena campaña, ¿no?, en pleno período estival. Y, por tanto, lo que no se haya hecho previamente difícilmente podrá resolverse si no es por la vía, como digo, de la extinción. Y, por tanto, es una cuestión, como digo, que también afecta al Departamento de Interior.

En cualquier caso, la interpelación que formulo en nombre del Grupo Parlamentario del Partido Popular quiere poner en valor una cuestión que es fundamental: que haya coordinación, coordinación en la política y en las actuaciones de prevención y de extinción de incendios forestales.

En el año 2012 ardieron en Cataluña 15.025 hectáreas forestales, erigiéndose en la serie histórica desde el año 1986 en el cuarto peor año. Eso revela la importancia de la materia que estamos abordando, y sobre todo obliga, como vengo diciendo, a impulsar políticas de prevención y de extinción, que deben ir siempre de la mano.

Y, sin embargo, nos encontramos con que la dotación presupuestaria para la campaña en curso no nos consta, fundamentalmente por la inacción en materia presupuestaria. Y debo decirle que la climatología no entiende de política. Por tanto, sería deseable que, precisamente, esa inacción política no perjudicara a una eficaz política en la gestión de todo lo que afecta a la masa forestal.

Le emplazo en primer lugar, señor *conseller*, a garantizar los recursos humanos y materiales necesarios para afrontar, como digo, este período estival con suficientes garantías.

También quiero denunciar su ausencia de modelo en la gestión, en la gestión de la prevención y de extinción de incendios, porque, como digo, son transversales y afectan a los dos departamentos a los que me he referido. Y, precisamente, vengo a denunciarlo porque se están generando severas disfunciones y duplicidades. De hecho, he podido constatar, y ahora me referiré a ello, que no existe coordinación, por ejemplo, entre el Cuerpo de Bomberos y las agrupaciones de defensa forestal que dependen de su departamento.

Mire, el pasado 26 de junio visité el parque de bomberos de Vall d'Aro, y precisamente pude constatar, y quiero denunciar en esta cámara, que los ajustes económicos no pueden poner en riesgo la seguridad de los ciudadanos. Me consta –me consta– que tienen previsto cerrar en septiembre dicho parque. Y entiendo que ustedes están jugando con fuego, y valga la expresión, porque en una zona especialmente prevista para la adecuada gestión de su servicio, porque la masa forestal en la zona, como digo, es importante, teniendo en cuenta además el abundante volumen de población que durante el período al que me refiero se está produciendo, ustedes no pueden desatender un servicio que, como digo, no solo vela por la integridad del patrimonio forestal de Cataluña, sino también por la propia seguridad de las personas. Estamos hablando de una población flotante en verano de probablemente más de 250.000 personas. Y resulta que este parque en concreto que visité cierra algunos días porque no tienen efectivos suficientes, porque no tienen los medios necesarios, porque muchos de ellos son obsoletos, y además avanzan probablemente su previsible cierre en septiembre. Nos parece una auténtica torpeza, y debemos denunciarlo.

Pero es que el problema no solo se circunscribe a este parque en concreto al que me refiero. Ustedes han dejado abandonada la política de prevención y de extinción de incendios. No refuerzan los efectivos en la zona del Baix Empordà. De hecho, como decía, no solo se ha cerrado algunos días el parque al que me refería de Vall d'Aro, sino que también eso ha pasado en la Pera o en Hostalric, en mayo y en junio, en una época en donde el riesgo se ve seriamente incrementado. Y a pesar de eso la política de ajustes prevalece sobre una política eficaz. Recorten en otras actividades innecesarias y realmente centren los esfuerzos en aquello que necesita especial atención.

Sucede que tienen ustedes, y cuando digo esto me refiero al Cuerpo de Bomberos..., que están en presencia de un colectivo tremendamente profesional, que cumplen abnegadamente con su misión. Pero también les digo una cosa: no cometan la torpeza de seguir desmotivándolos, porque las consecuencias las pagaremos todos. Y es evidente –es evidente– que están profundamente desmotivados.

No solo las disfunciones a las que me refiero afectan a la zona de Girona. También hay denuncias de escasez de efectivos en Balaguer i Mollerussa. Mire, el otro día, en el periódico de Lleida: «Los bomberos se niegan a hacer horas extras por los recortes. Denuncian que nueve efectivos velan en cada turno por toda la comarca del Segrià. Los camiones lucen protestas contra la política de ajustes de la Generalitat.» Y denuncian, como digo, escasez de efectivos en Balaguer y Mollerussa. Por tanto, no es una cuestión puntual. Es que es una cuestión que se está extendiendo por todo el territorio, y nos parece seriamente imprudente.

Mire, le apremio además a presentar un proyecto de ley integral que regule los servicios de prevención y de extinción de incendios y salvamentos. Es una cuestión que afecta..., y que debería ser objeto de la presentación de un oportuno proyecto de ley para que

realmente nos demuestre que el Gobierno está trabajando en este ámbito, que nos parece fundamental. Pero es que además no solo no presentan ninguna iniciativa legislativa en ese sentido, sino que nos consta que ni siquiera han cumplido con todas las recomendaciones de la Resolución 662 del Parlament contenidas en el Dictamen de la Comisión de Investigación sobre el Incendio Forestal de Horta de Sant Joan, de tan funestas consecuencias, ¿se acuerdan?

¿Realmente esa es una política que esté velando por los intereses de los ciudadanos? En ningún caso –en ningún caso–, porque ni siquiera se están cumpliendo estas previsiones que el propio Parlament insta a que el Govern haga operativas. Y, por tanto, nos parece que la gestión es claramente ineficaz. Tienen todas las competencias en este ámbito, pero es que las ejercen de manera incompetente. ¿Es que no entienden cómo pueden reclamar permanentemente asunción de mayores competencias cuando las que tienen no las gestionan de forma eficaz! Nos parece que es un severo error.

Al mismo tiempo, como decía, nos constan serias disfunciones en relación con la gestión de los servicios de bomberos de la Generalitat. Precisamente, en esta información a la que me refería se nos dice que los bomberos de varios parques de Lleida denuncian que el material está caducado, que las mangueras y las botellas de oxígeno son inservibles, que realmente no tienen ni siquiera vehículos, que algunos se llevan a reparar y no vuelven. Son denuncias que están ahí, que están en los medios y que ustedes no abordan. Y, sin embargo, la Dirección de Emergencias, curiosamente la que tiene que dar respuesta, la Dirección General de Emergencias, da la llamada por respuesta. ¡Qué paradoja! –¡qué paradoja! Porque se intenta recabar información en este sentido y la Dirección General de Emergencias está ausente. Nos parece gravísimo.

Mire, también quiero recordarle que precisamente esa falta de modelo es la que está haciendo ineficaz la gestión. Pero esto no viene de ahora, viene de lejos. Y ustedes tienen tiempo y han tenido tiempo para abordar esta cuestión. Y esto no es un problema que tengan ustedes con el Gobierno de España. No, no, este es un problema que tendrían ustedes que resolver actuando con la adecuada coordinación interdepartamental en el Govern. Tienen muchísima responsabilidad y no están haciendo las cosas bien.

También quiero destacar, y en todo caso, si no, en el turno de réplica procederé a hacer también una breve mención, que es importante que cumplan con la legalidad. Y me refiero –hemos presentado alguna propuesta de resolución en ese sentido– a la exhibición de *estelades*, por ejemplo, en el parque de bomberos de Girona. Es fundamental. ¿Es que no cumplen con la legalidad! Es que ustedes quieren caminar hacia un sistema nuevo donde ustedes mismos ya empiezan con mal pie, porque no respetan la legalidad. Son cuestiones que ustedes deben abordar, que su departamento debe corregir. Y, si no es así, realmente díganlo con claridad, porque están alimentando muchas veces respuestas radicales de todo punto, y, como digo, ignoran la legalidad vigente. Y eso es serio, porque no tendrán

ustedes legitimidad, no tendrán credibilidad, para exigir que se cumpla la ley en otros ámbitos. Por tanto, yo también le recomiendo que esta cuestión la tenga en cuenta, porque debería, como digo, ser considerada por su departamento. En todo caso, en el turno de réplica haré alguna mención añadida a algunos aspectos de la moción en la que estamos trabajando.

Gracias.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural (Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Il·lustre senyor diputat, senyores diputades i senyors diputats, abans de començar la meua intervenció voldria deixar clar, parlès, explícit i fer-ne valor de l'admiració..., fixi's en les paraules que li dic, l'admiració, el respecte i la gran valoració a la professionalitat no només del Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya, sinó també, a més a més, dels agents rurals, de les ADF, de tot el personal de protecció civil i de totes aquelles persones, col·lectius i entitats que formen part d'aquesta feina necessària, d'aquesta, jo crec, necessitat col·lectiva de protegir les persones, el medi natural, el territori, el país i les propietats públiques i privades..., vinculades als desastres que poden causar els incendis forestals en el nostre país. Per tant, vagi per endavant aquest reconeixement, hi insisteixo, en els termes en què m'he expressat de tots aquests col·lectius que posen dia a dia al servei del país la seva vida, la seva feina i la seva professionalitat, que el Govern, en el seu conjunt, valora, i molt.

Vostè ha fet una mica de referència a l'inici sobre la presència del conseller Espadaler. Vostè coneix que el Govern actua de manera conjunta. Aquesta actuació també es produeix en les interpellacions. Vostè va presentar una interpellació que parlava sobre prevenció d'incendis. Aquesta competència específica de prevenció d'incendis correspon al Departament d'Agricultura, com vostè coneix. I, per tant, jo assumeixo aquesta interpellació entenent que també ho faig en el conjunt del Govern. Per tant, aquí no hi ha d'haver cap tipus de problema ni de contradicció. No vulgui buscar un problema on no hi és. Aquí hi ha el Govern, representat en aquest cas per mi mateix. Tinc l'honor i la satisfacció que m'acompanyi també la consellera Neus Munté, de Benestar Social i Família. Però en tot cas és una interpellació al Govern, i així compareixem i així ho diem, no?

Com deia, vostè ha fet –amb tot el respecte, li ho dic, eh?– una barreja de prevenció i d'extinció. No sé si aquesta barreja es deu a una voluntat intencionada d'intentar barrejar, confondre, i en alguns casos, si m'ho permet, també, crear un alarmisme absolutament injustificat en determinades qüestions. Però en

qualsevol cas intentaré donar resposta als seus plantejaments i a les seves inquietuds des d'aquest punt de vista, al marge, òbviament, de la moció que vostè preguenti i que en tot cas en el proper Ple serà substanciada i debatuda per nosaltres, no?

Vostè diu: «Estem en l'inici de la campanya electoral, i el que no s'ha fet ja no es pot fer.» Ai, perdó! Estem permanentment en campanya (*remor de veus i rialles*) –perdó, perdó–, estem permanentment en campanya electoral, un polític ha de fer això, però en aquest cas concret estem a l'inici de la campanya estival. Era per si estaven atents a la meua intervenció, perquè ja que molts estan una mica així, distrets, i era per saber realment..., és un recurs per si estaven atents al que jo estava dient fins ara; per tant, veig que sí, els agraeixo l'atenció que estaven donant a la meua intervenció... Campanya estival –he apuntat «estival»; per tant, tinc «estival», eh?, no tinc «electoral»–, en la campanya estival.

I, per tant, vostè diu: «Escolti, el que no s'ha fet ja no es farà.» Permetin-me que, des del meu punt de vista i de l'àmbit de la prevenció, matisi aquesta expressió, no? Nosaltres plantejem l'àmbit de la prevenció, les feines de la prevenció, el model de prevenció del nostre país, en una feina absolutament duradora en tot l'any. No fem una campanya de prevenció específica a l'època estival, sinó que ho fem durant tot l'any. De fet, vostè coneix, i estic segur que ho compartirà amb mi, que les campanyes de prevenció i d'extinció d'incendis no es fan a l'estiu, es fan a l'hivern; i aquesta acció, que la fem a l'hivern, no pas a l'estiu, es basa bàsicament en el que és la gestió del medi natural. Si no som capaços de gestionar, segurament farem una mala feina i farem i donarem un mal servei al que és després tot el que és la prevenció i, en el seu cas –Déu no ho vulgui–, l'extinció.

Per tant, no barregi vostè dos feines que són completament diferents i, crec, des del meu punt de vista, no compartimentades, sinó absolutament complementàries. Una és que, en funció de si fem i si som capaços de fer una bona gestió, nosaltres estarem fent una feina de prevenció, que òbviament la fem bàsicament i principalment i prioritàriament en el que és l'hivern, per estar a l'estiu, doncs, més ben preparats per si, eventualment, hi ha alguna demanda.

Vostè demana coordinació en prevenció i en extinció. Permeti'm que li doni la meua visió del Govern: aquesta coordinació hi és –hi és–, i l'emplaço, doncs, a qualsevol actuació que hi hagi des del punt de vista de l'àmbit de la prevenció vinculada a incendis, i des del punt de vista de l'extinció d'incendis vinculada a la prevenció. Miri, la formació dels agents rurals i del Cos de Bombers, en aquest cas, és paral·lela i va vinculada també a tot el que són els àmbits de col·laboració i de coordinació entre la prevenció i l'extinció.

I vostè ha fet referència després, en un moment donat, al tema de les ADF. Les ADF, vostè sap que és un cos voluntari, al qual vull fer una incidència especial per la seva voluntarietat i per aquest valor afegit, molt major, que tenen persones que tenen la seva feina i es dediquen voluntàriament a fer un treball excepcional

en el territori, però que ho fan des del punt de vista de la gestió del territori i, per tant, des del punt de vista de la prevenció, no tant des del punt de vista de l'extinció. La formació que es dona a les persones vinculades a les ADF és una formació que va més vinculada a l'eina de gestió i a l'eina de la prevenció que no pas a l'eina d'extinció, entre d'altres coses perquè es necessita una preparació i es necessita una formació específica d'extinció que les persones voluntàries que formen part en aquests moments de les ADF, doncs, segurament no tenen. Per tant, per evitar posar en risc la salut de les persones, la vida de les persones que de manera voluntària estan fent una feina en les ADF, nosaltres la formació de les ADF la vinculem en coordinació amb els bombers, però la focalitzem bàsicament i especialment en el que és l'àmbit de la prevenció dels incendis, no?

Vostè feia una relació, l'any 2012, que es van cremar certament..., va ser un any dolent, és veritat. Però hi ha molts anys que no són dolents. I, per tant, vostè crec que compartirà amb mi que el que no podem fer és tenir un model rígid que permeti o que no permeti aquesta modalitat en funció dels anys. L'any passat, 2012, en aquest temps havíem tingut molts més incendis i havíem tingut molta més activitat des del punt de vista de l'extinció que no pas de la prevenció, i enguany no la tenim. Per tant, és un any perfectament clar per a posar en valor que nosaltres necessitem tenir un model que pugui ser i que pugui permetre aquesta flexibilitat.

En la compareixença que vam fer fa uns dies, fa unes setmanes, en el Parlament de Catalunya, vam posar en relleu i vam posar en valor, el conseller Espadaler per part del Departament d'Interior i jo mateix, que el que havíem de fer és construir un nou model que ens permetés tenir una adaptabilitat. Per què ho fem, això? Per moltes raons; entre d'altres coses, perquè –i permeti'm que li faci una apel·lació directa– sembla, sincerament, que no hi ha cap ganes d'entendre que estem vivint una situació complexa i difícil des de molts punts de vista, i que per tant les coses, ni nosaltres com a Govern, crec, amb tot el respecte i legitimitat, ni vostès com a oposició des del punt de vista parlamentari..., es poden plantejar les mateixes coses en els mateixos termes en què es plantejaven fa cinc anys. I, si agafem un discurs del seu partit o de qualsevol altre partit de fa cinc anys, o sis anys, o set anys amb relació a aquesta qüestió, veuríem –n'estic segur– que l'argumentari és el mateix: falten diners, falten recursos, falta no sé què, no hi ha... És el mateix. I hem de saber afrontar entre tots –i aquí demano responsabilitat– la possibilitat d'afrontar un model que faci i permeti que sigui un model flexible, en funció de les circumstàncies.

Vostè comparteix amb mi que un any 2012 excessivament cru des del punt de vista dels incendis no és el mateix i, per tant, no s'ha d'afrontar amb la mateixa condició –parlem d'economia, parlem de prevenció, parlem d'efectius, parlem del que sigui, de mitjans materials, etcètera– que l'any 2013, que no tenim aquesta circumstància? Hauríem de ser capaços de trobar un model que permetés aquesta flexibi-

litat, aquesta modalitat, i és això el que estem plantejant. Perquè, òbviament... I això ho sumo al que li deia abans d'aquest torn de crisi econòmica i de restriccions pressupostàries. Nosaltres hem intentat mantenir, malgrat tot, perquè entenem que és una prioritat del Govern, la prevenció i l'extinció en aquests pressupostos..., en aquest any 2013 –perdó–, que vostè sap i coneix que no hi ha pressupostos. I no entrem en l'àmbit pressupostari, perquè ja sap que jo tinc arguments, que vostè me'ls voldrà rebatre, si vostè vol, contraris i justificants de per què no tenim en aquests moments pressupostos a la Generalitat de Catalunya, i de qui és responsabilitat i a qui nosaltres atribuïm aquesta responsabilitat.

Per tant, senyor diputat, amb tota la legitimitat que vostè pot tenir, que la té, per a poder fer aquestes afirmacions, jo també li demano que tinguin en compte que les realitats i els discursos i les mentalitats i la creativitat d'anys anteriors amb relació a aquesta qüestió i la dada són completament diferents. Des del meu punt de vista, potser no ho compartirem però des del meu punt de vista crec que hem de ser capaços de trobar perfils, de trobar punts d'unió, punts de connexió per fer possible buscar un model que ens permeti adaptar els mitjans, els recursos, les eines de prevenció i les eines d'extinció a uns nous temps.

I aquest és el plantejament que li faig. Si som capaços de fer això –és el que vaig fer en la comissió corresponent on vam presentar el Pla d'incendis–, en tot cas, crec que també hem de ser capaços d'arribar a punts d'acord en aquesta qüestió, en aquest model que hem de construir. No digui que no n'hi ha model, perquè sí que n'hi ha model, sinó que hem de construir un nou model, perquè hi ha unes noves circumstàncies, per donar resposta a la ciutadania. Aquest és el repte que vostè i jo tenim, i espero que siguem capaços de buscar aquests punts d'unitat, aquests punts de consens, per a donar aquesta resposta que deia a la ciutadania, que és el que necessitem fer vostè i jo i que és el que la ciutadania ens demanda.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Señor Pelegrí, usted viene hoy de perfil bajo, ¿eh? (*Rialles*.) Claro, es que lo que no puede hacer usted es venir a compartir responsabilidades cuando la gestión de la cosa pública, como poder ejecutivo en Cataluña, les corresponde a ustedes. No comparta las responsabilidades, porque las tienen ustedes. No las diluyan, no las extiendan, porque no está usted cumpliendo con su obligación.

Mire, en una interpel·lació, entiendo el diputado proponente que debe obtener una respuesta por parte del Gobierno seria, razonada, coherente, y no echar balones fuera, que es lo que usted hace. Es que lo que

no puede usted decir es que hay modelo, porque no lo hay, no hay un modelo que esté funcionando. Mire, he estado visitando, como le he dicho, el día 26 de junio estuve concretamente en el parque de bomberos de Vall d'Aro, y pusieron de manifiesto gravísimos problemas de coordinación entre el Cuerpo de Bomberos y las ADF. No se coordinan. Cuando hay una emergencia, van bomberos, van ADF, y el primero que llega interviene, con el grave problema que en las ADF el personal es voluntario, muchas veces con una capacitación discutible, con falta de medios y, por tanto, con un peligro serio y evidente para su integridad física. Y eso lo conoce este diputado de primera mano. Y no es una cuestión puntual, porque, si no, el Cuerpo de Bomberos no estaría como está, que está precisamente en un estado que yo me atrevería a catalogar de incendiario –y valga la expresión en este caso.

Entonces, claro, venir a hacer diplomacia, como usted viene aquí, loando las virtudes y la entrega y el compromiso del Cuerpo de Bomberos está muy bien como discurso político, pero no sirve a los fines de prevención general en la materia. Y, por tanto, insisto, no creo ni siquiera que desde el Cuerpo de Bomberos reciban con agrado estos parabienes, porque, como digo, están en otras reivindicaciones, que no son estrictamente laborales, como usted bien sabe; que ponen de manifiesto que hay serios problemas –serios problemas– que afectan a recursos materiales y que afectan a recursos humanos. Me consta –me consta– que, por ejemplo, en los sistemas de intercomunicación que utilizan los bomberos muchas veces, o últimamente, se ha recurrido otra vez a la intercomunicación directa, con los problemas que tiene eso para la extinción de un incendio, porque dificulta la ubicación de cada uno de los efectivos y, por tanto, se pueden producir desgracias como las recuerdo que se produjo en Horta de Sant Joan.

Usted, su Gobierno, como digo, huyen de las explicaciones, huyen de la negociación. Es que ustedes no hablan con ningún colectivo. Ustedes, insisto, muchas palabras grandilocuentes pero poca negociación. Ese diálogo que nos pide permanentemente al Gobierno de España, aplíquenlo en el ámbito de su responsabilidad, para otras cuestiones que, como digo, no son prioritarias, aplíquenlo en Cataluña con los colectivos que realmente necesitan ser escuchados, porque de lo contrario no tienen credibilidad.

Entonces, señor *conseller*, lo que le quiero decir es que en este caso, si las carencias existen, afrontenlas, pero no se instalen en la hipocresía permanente. No se instalen en la hipocresía permanente, porque lo que puede suceder es que precisamente ustedes tengan que afrontar problemas cuando ya no tengan solución, y eso es algo que no deberían ustedes olvidar.

Mire, nos parece, como digo, especialmente grave que estas medidas correctoras a las que me refería en materia de comunicación, que la Comisión de Investigación del incendio de Horta de Sant Joan puso de manifiesto que no estén todavía implementadas. Me consta que además los programas informáticos que ustedes están aplicando no sirven, no son eficaces, y esto es algo que, como digo, este diputado conoce de primera

mano. Entonces, insisto, no puede venir usted a hablar de generalidades, de vaguedades, a intentar, como digo –y se lo digo también, lógicamente, con el debido respeto–, ponerse de perfil, para de alguna forma decir que esto es una cuestión en la que el Gobierno y la oposición tienen un papel predominante que jugar. En absoluto; insisto, no eluda su responsabilidad. Y, como digo, fundamental –fundamental–: dialoguen, dialoguen con los colectivos, infórmense, entérense, pisen el territorio, porque me da la impresión que tienen un alto grado de desconocimiento de la realidad que están atravesando no solo los efectivos del Cuerpo de Bomberos, sino las ADF y todos los voluntarios que se dedican a la gestión en esta materia.

Y en cualquier caso le emplazo, como decía anteriormente, a cumplir la ley, a hacer cumplir la ley; es su obligación. Es su obligación porque de nada sirve –de nada sirve– la radicalidad que muchas veces exhiben como gobierno para afrontar soluciones que son prioritarias y que la ciudadanía les demanda. Es su responsabilidad. Afróntenla y asúmanla.

Gracias.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, jo intento..., acostumo a caracteritzar-me pel diàleg, pel consens i per la diplomàcia; crec que és un instrument més útil per als interessos de tots plegats i dels ciutadans. Vostè ara puja aquí i diu: «Escolti, vostè ha actuat aquí amb un perfil baix, amb dilució de responsabilitats...» Miri, doncs, sap quina és la resposta per part del Govern a la seva elocució i a la seva interlocució?: vostè ha vingut aquí a fer alarmisme, a explicar falsedats i, a més a més, a generar dubtes interessats. Sí, i li'n donaré dades, perquè vostè vol dades, vostè vol daixò.

Primera pregunta: vostè a quants incendis ha assistit per parlar amb propietat sobre què passa en la relació dels bombers i de les ADF? (Pausa.) No, no, això és el que a vostè li han explicat, però vostè a quants incendis ha anat?, a quants incendis ha estat present per veure el conflicte que hi ha quan hi ha un incendi i hi ha un interès creuat entre el territori i entre els bombers? Vostè a quants incendis ha anat? Per tant, si vostè ve aquí per parlar dels problemes dels bombers, que els podem compartir, que jo l'he emplaçat a vostè que comparteixi aquests problemes i que faci una actitud de suma..., vostè ve aquí i diu: «Escolti, vostè té un perfil baix, vostè eludeix responsabilitats...» Doncs, vingui, vingui i parlem-ne –i parlem-ne. Si jo estic encantat de parlar amb vostè i a veure quines solucions m'aporta, perquè vostè: «Que jo he sentit comentar que algú ha dit no sé què»..., doncs, això ho sabem fer tots. Per tant, si vostè ve aquí a parlar del que li han dit i del que li han explicat, això és fàcil; però vostè té

una responsabilitat com a diputat, i aquí ha de venir a presentar propostes, i les seves propostes avui no són certes.

I li dic per què. Vostè diu: «Escolti, volen tancar vostès el parc de Vall d'Aro.» Falsedat! On és la prova d'això –on és la prova d'això? Jo li dic..., i li ho lleigeixo, perquè en quedi constància: «Amb relació als diversos rumors que apunten al propòsit del Departament d'Interior de tancar algun parc de bombers a partir del proper mes de setembre, cal desmentir amb tota rotunditat aquesta informació.» Ho té més clar? O vol que li faci algun certificat, també, sobre això? Ho té clar? Per tant, deixin de dir mentides i d'intentar crear alarmisme, en un cos de bombers, interessat.

Vostè diu: «Escolti, aquest cos té seriosos problemes» –que els té–, i sap quin és el problema que vostè posa davant de la cambra? Doncs, escolti, el problema és l'estelada en un parc de bombers. El problema és l'estelada, i l'incompliment de la llei per part de l'estelada? Per favor! –per favor! El problema no és l'estelada d'un parc de bombers, que tenen tot el dret a posar-la, i això no és un incompliment de la llei (*remor de veus*), i això no és un incompliment de la llei. No és un incompliment de la llei, senyors, no és un incompliment de la llei! I, per tant, si vostè m'està vinculant el problema del bomber, el problema de la previsió d'incendis, de l'extinció d'incendis, amb una estelada en un parc de bombers..., si segons vostè jo faig perfil baix, si segons vostè jo faig perfil baix, escolti, m'estalvio qualificar el seu perfil. Perquè és demagògic, és interessat, i és amb una politització d'un tema molt seriós, o més seriós del que planteja vostè.

Un parc de bombers ha de posar les banderes, i les institucionals, que diu la llei. Però, permetin-me, des del meu punt de vista, jo crec que ha de ser legítim, també, que puguin ficar algun altre element d'identificació. (*Remor de veus.*) «No, no, no, no, no...» Molt bé, doncs, escolti...

Per tant... (*Persisteix la remor de veus.*) Per tant... Per tant... (Pausa.)

La presidenta

Senyors diputats... Senyors diputats, està parlant el conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Gràcies, senyora presidenta. El problema és aquest, senyor diputat? Una estelada en un parc de bombers de Girona? El problema és aquest? La legalitat? Vostè hi ha fet referència: «Escolti, el problema és seriós, compleixin vostès la llei»... Però si la llei la intentem complir, òbviament, com tothom. I nosaltres som els primers a defensar la legalitat. La legalitat. Però no és aquest el problema dels parcs de bombers, ni de la prevenció d'incendis, ni de l'extinció d'incendis.

Vostè parla sobre les conclusions d'Horta de Sant Joan. Doncs perquè tingui dades, també, perquè..., «vostè, escolti'm, ve aquí i no diu res, i no dona dades»,

doncs miri, vostè sap que en la Comissió d'Horta de Sant Joan hi havia una sèrie de mesures que anaven vinculades al compliment de les mesures per part del Departament d'Interior i unes altres per part del Departament d'Agricultura, amb relació a la prevenció d'incendis. Amb relació a la part del Departament d'Interior, de les 38 mesures, n'hi ha 35 de complertes, que signifiquen un 92 per cent, i hi ha 3 mesures en procés de realització, que signifiquen un 8 per cent.

Vostè també m'ha de permetre una cosa –que no m'ho admetrà, perquè jo crec que des del seu punt de vista vostès estan instal·lats en una certa..., permeti'm la finor, inflexibilitat, i vostès són persones que no admeten flexibilitat–: ¿vostè m'admet que una mesura d'Horta de Sant Joan, sigui la que sigui, sigui del departament que sigui, és una mesura que s'ha d'anar complint en el temps, i que no és una mesura que es pot quantificar de complerta o no complerta en un temps determinat? Escolti'm..., escolti'm... No, no, «informe» no. Jo li ho dic, escolti. Vostè em demana dades? Jo li ho dic. De les 38 vuit mesures, 92 complertes i 3 en procés d'execució.

Del que són les... Jo no tinc temps de contestar-li, però, en tot cas, està a disposició seva, a la seva disposició, les actuacions fetes des del punt de vista del compliment de les mesures, amb un alt grau de compliment. No acabades, no acabades, perquè les mesures s'apliquen i es continuen aplicant en el temps. I això és el que fem des del Govern de la Generalitat, amb responsabilitat, sense crear alarmisme i sense demagogia, si em permet l'expressió, una mica fora de to, des del meu punt de vista, en la seva intervenció.

En qualsevol cas, tindrem objecte de debat aquesta qüestió en l'àmbit de la moció que vostè presentarà, que estic segur que..., espero que pugui tenir un esperit constructiu, com li deia abans, per reprendre una mica el meu fil de la intervenció. Jo no sóc agressiu, però vostè em provoca, i jo li contesto. (*Remor de veus.*) Per tant, espero que en la moció puguem compartir els objectius. Pel cos professional de bombers –que, insisteixo, la valoració és molt alta, per part del Govern–, i dels altres col·lectius, i també en bé del país.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la pobresa infantil (tram. 302-00055/10)

Iniciem les mocions subsegüents a les interpellacions. D'acord amb l'article 72.3 del Reglament, els proposo que els punts 15 i 16, que són la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la pobresa infantil i la següent és també sobre la pobresa infantil i les beques de menjador, que siguin substanciades conjuntament. Em consta que ja han parlat amb els diferents grups i,

per tant, procedirem, doncs, a fer un debat conjunt dels dos punts. Iniciem, doncs, aquest debat.

Per exposar la primera moció té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Fa quinze dies, a l'últim Ple, el meu grup va interpellar sobre pobresa infantil. Aleshores vam dir que era un interpellació que crèiem que era un tema molt urgent, molt important, i que també valoràvem que el Govern no l'havia prioritzat. Abans d'ahir les entitats del tercer sector es van veure amb el president, i un dels temes que varen situar sobre la taula va ser el tema de la pobresa, el tema de les beques menjador. Per tant, entenem que és un tema de total actualitat.

Entenem que tant és així que, després de la interpellació que va fer el meu grup, i que el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa també va interpellar el Govern en la mateixa matèria, al consell executiu del dimarts següent el Govern plantejava, o es treia, o presentava, en tot cas, un pla per atendre sis-centes cinquanta persones –en aquest cas, infants, nens i nenes. Nosaltres vam denunciar ahir, i així ho va fer el president del meu grup, doncs, que sis-centes cinquanta atencions en una situació d'emergència social –perquè la Creu Roja parla d'urgència humanitària, directament– és del tot insuficient. Vam presentar la nostra moció, que ara explicaré, i la voluntat nostra ha estat arribar a acords amb tots els grups de la cambra.

Com ha anunciat la presidenta, fem un debat conjunt. Al meu grup li hauria agradat, perquè així ho hem intentat, amb Iniciativa per Catalunya, doncs, poder fer una moció fosa, refosa amb les dues mocions que hem presentat, perquè estem tractant els mateixos temes, perquè compartim aquesta urgència social i perquè els nostres posicionaments, els dels dos grups parlamentaris, coincideixen a prioritzar aquestes polítiques. Malauradament, ha estat un intent frustrat, perquè estem parlant de debat conjunt, però no podem parlar de votació conjunta. I desgraciadament, en aquests moments, encara les negociacions estan obertes amb Convergència i Unió i amb Esquerra Republicana.

Situo el context de la moció que presentava el Grup Socialista –agraeixo als grups que han presentat esmenes–, i especialment alguns punts de la nostra moció que no han estat esmenats, perquè crec que tenen una especial significació i que cap grup de la cambra no ha esmenat: en primer lloc, la valoració dels professionals, de la feina que estan fent; en segon lloc, la tasca que els ajuntaments i les entitats socials fan de contenció amb les entitats socials.

Entrem aleshores en el capítol de beques, on el meu grup parlamentari ha intentat aproximar algunes transaccions amb el Grup de Convergència i Unió. Espero que d'aquí a la votació pugui dir que hem arribat a alguna transacció –sí que ho tenim en l'agilització dels pagaments als consells comarcals, i en el

tema de la garantia de beques. Per nosaltres, el dret subjectiu de la beca era un tema important. Crec que d'una manera o d'una altra hem aproximat redactats amb el Grup de Convergència i Unió, amb Esquerra Republicana, i a partir d'una aportació d'Iniciativa per Catalunya. Espero que en aquest ple del Parlament puguem votar alguna cosa intel·ligible que garanteixi que tots els nens que necessiten beca, el proper curs, puguin tenir beca. Perquè crec que l'interès de la matèria sobrepassa, doncs, aquests pactes i acords i equilibris que tenen entre els diferents grups de la cambra.

Ens passa el mateix amb els tres àpats diaris els tres-cents seixanta-cinc dies de l'any, crec –i els ho dic així perquè fins ara no acabo de tenir clar si tenim un acord en Cartera de serveis: crec que sí–, i també amb recolzar els serveis socials bàsics –aquest és un altre punt que no ha estat esmenat.

I allà on no hem arribat a acord, però que sí que sembla que hi ha un moviment per part del Govern i dels grups que li donen recolzament, és a fixar una mica més l'emergència social, i, per tant, donar un passet tímid a garantir recursos a les entitats socials i als ajuntaments. Això sí, són passets que haurem de veure després en el control de compliment si això efectivament és així, perquè d'euros, en aquesta moció, no en surt cap. La meva..., el meu grup parlamentari havia fixat les quanties pressupostàries imprescindibles per garantir això: no ens n'hem sortit. I aquests punts, que seran votats, i que molt probablement Esquerra Republicana i Convergència i Unió els tombin, creiem que era el mínim, la dignitat per poder garantir aquestes necessitats bàsiques per als nens i per a les nenes.

Ens passa el mateix amb l'estiu, eh? Dèiem que l'estiu era una situació d'emergència social, i en aquests moments sembla que tenim una aproximació de redactat amb Esquerra Republicana de Catalunya, però que no sé si finalment això podrà prosperar.

Acabo. Acabo dient que volíem acció. El president del meu grup parlamentari, el Pere Navarro, ahir, va interpellar directament el president del Govern perquè s'arribés a un petit compromís per fer front a aquesta situació d'emergència justament per a l'estiu, en una situació d'urgència humanitària, i espero que de manera extraordinària l'ordenació de la votació..., es pugui arribar a acords i puguem garantir que els nens i les nenes..., com diu el Banc d'Aliments, «la fam no fa vacances», i, per tant, puguem garantir aquests aliments per als menors a Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

A continuació intervindrà, per presentar la seva moció, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la pobresa infantil i les beques de menjador (tram. 302-00056/10)

I té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Resumiré la meva intervenció en quatre blocs: què està succeint; què m'agradaria que hagués passat; què proposem i hem acordat, i què farem a partir d'ara.

Què està succeint? Una catàstrofe, vostès ho saben. Una catàstrofe, sí, humanitària. Si visiten determinats barris, s'adonaran, en definitiva, que avui la pobresa és extrema. Que Creu Roja, per exemple, va atendre 268.974 persones. Que l'informe de Càritas-Foesa acredita, precisament, que les desigualtats s'incrementen. Que s'explica que 7 de cada 10 famílies en situació vulnerable no poden garantir l'alimentació saludable, i que 4 de cada 10 no poden pagar el menjador, d'aquestes famílies.

Bé, potser per alguns no és un desastre, ni una catàstrofe: per mi, sí; pel nostre grup, també. El que està succeint –ho diu José Marqués: Creu Roja, eh?– és que no es poden abandonar els infants aquest estiu. I així ho explicava. Que la fam no fa vacances. Que es van tancar les escoles i els menjadors, però que hi ha nens, molts nens, a qui no se'ls ha garantit, precisament, els àpats que se'ls garanteix quan anaven a escola. Està succeint el que explicava l'adjunt al síndic, que va alertar que només el 26 per cent dels nens que viuen en un entorn de pobresa –només un 26 per cent, eh?– van tenir accés a les beques. O el que explicava en l'informe dels drets de l'infant el 2012: que les administracions públiques no han preservat les polítiques i prestacions adreçades als infants. És així. El contracte programa, la fitxa de suport a les famílies en situació de vulnerabilitat, s'ha reduït a...? Zero. Zero! Sí, sí, és així.

El que ha succeït en aquest temps és que s'han reduït les partides de forma dràstica, en beques menjador. Mentre els ajuntaments multipliquen les partides –a l'Hospitalet el 100 per cent, a Santa Coloma han aprovat una partida d'1,8 milions; puc explicar exemples d'ajuntaments de tot els colors, eh?–, el que ha fet el Govern de la Generalitat és reduir aquestes partides. I, mentre, altres comunitats autònomes, el que fan és aprovar plans extraordinaris.

Quina ha estat la resposta del Govern? Ho ha dit la diputada Eva Granados: 650 infants aquest estiu. El mateix que garanteix Creu Roja. Per tant, una resposta clarament insuficient. I els fets són: deutes amb els consells comarcals, i una reducció dràstica dels 42 milions –o dels 27 o dels 30 milions, en funció de les fonts– que destinen a beques menjador. Aquesta és la realitat.

Què m'agradaria que hagués passat? Mirin, m'agradaria no haver hagut de fer la pregunta al president fa un mes, perquè el president s'hagués avançat a allò que anava a succeir a l'estiu. De fet, m'hauria agradat

que em respongués, i que no hagués hagut de presentar la interpellació. Perquè la interpellació és fruit de la no-acció i de la no-resposta. De fet, m'hauria agradat, després de la interpellació, no haver de presentar la moció. Perquè un govern sensible hauria respost a la interpellació aprovant mesures en el consell de govern. I, és més, avui m'agradaria que no haguéssim de votar la nostra moció. Sap per què? Perquè això hauria demostrat que teníem un govern sensible, un govern sensible que fa cas a un grup exigent. També al Grup de Convergència i Unió, que el que fa és dir-li al Govern: «Vostès no poden fer que es garanteixin els tres àpats als infants?» Això és el que m'agradaria que hagués passat. Però lamentablement no ha succeït, no ha succeït tot això.

Per això vam plantejar la moció. I, bàsicament, què demanàvem? Moltes coses. Però principalment tres. La primera: que s'aprovin mesures, que s'aprovin mesures urgents, per garantir els tres àpats, i a aquells d'infants, sobretot, que se'ls garanteixen els àpats a l'escola i que no se'ls garanteixen els àpats i el lleure aquest estiu. Perquè, les partides de l'ICASS que hi havia l'any passat, enguany no hi són. I perquè entenem que l'estiu del 2013 encara és molt més dur que el del 2012, i encara molt més dur que el del 2011, i encara molt més dur que el del 2010..., però hi ha menys partides. El que volíem és que hi hagués un pla de xoc i un pla de xoc que anés més enllà de les beques menjador per a l'any vinent, perquè la situació és cada cop més extrema. I el que preteníem és que l'any vinent hi hagués una partida oberta –una partida oberta–, sense límits pressupostaris, perquè tots els infants que hi tenen dret hi poguessin accedir.

Què hem aconseguit? Diverses coses, però sobretot n'hem aconseguit tres, des del meu punt de vista. La primera d'elles: que abans del dia 17, és a dir, abans de dos consells de govern, el Govern convoqui una convocatòria urgent o incrementi els recursos de forma suficient per garantir precisament que a aquests infants, a aquests infants que se'ls ha de garantir els tres àpats i un lleure per aquest estiu se'ls garanteixi, perquè aquest país s'ho pot permetre.

Segon compromís, a partir de la transacció que hem pactat amb el Grup d'Esquerra: un pla de xoc de garantia alimentària i una partida pressupostària oberta –oberta– per a l'any vinent.

I un tercer element: que l'accés a la beca menjador es faci en funció dels barems econòmics reals. Saben vostès que es demana la declaració de renda de fa dos anys i moltes famílies fa dos anys estaven bé però ara mateix està bastant complicada la seva situació... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Remor de veus.)*

La presidenta

Senyor diputat... *(Pausa.)* Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, aquest probablement és el gran repte, el principal repte des d'un punt de vista social que té en aquests moments el nostre país; des d'un punt de vista social, no n'hi ha cap altre. Hi ha un percentatge esfereïdor, des d'un punt de vista de totes les estadístiques, però també d'allò que ens diuen indicadors, baròmetres, com els que elaboren de forma periòdica la Creu Roja i altres entitats, que indiquen que ens trobem en una situació dramàtica. Sense anar més lluny, el coordinador de la Creu Roja fa pocs mesos analitzava la situació i parlava d'una emergència humanitària comparable amb una situació de postguerra. Per tant, és aquesta la realitat, imagino que tots els grups parlamentaris compartim aquesta diagnosi i és a partir d'aquesta diagnosi que el que hem de fer és articular mesures.

El nostre grup parlamentari no s'ha despertat d'avui per demà per tractar la problemàtica de la pobresa; en l'anterior legislatura vàrem fer tres interpellacions sobre la matèria, tres mocions consensuades. Una d'elles, per exemple, va acordar un aspecte que considerem fonamental, que és un gran pacte nacional per eradicar la pobresa en una perspectiva temporal, cronològica i també en una perspectiva de dotació econòmica en aquest país. Entenem que ha de ser el gran repte de país. I enteníem que com a gran repte de país ha de superar el que són els períodes legislatius i intentar buscar un gran acord de forces polítiques però també d'entitats al nostre país.

També vàrem aconseguir, a través d'alguna altra moció, introduir un element, una eina que ha estat útil fins ara, que és una taula d'excedents alimentaris, taula de distribució solidària, com se'n diu avui dia, que és l'organisme que ha de coordinar –a través d'aquestes esmenes li donem encara més força– totes les actuacions no només per evitar aquest malbaratament de recursos que es produeix avui dia i que és esfereïdor, sinó també per fer una gestió i crear una xarxa a nivell del territori; en definitiva, per fer possible allò que estem especificant en aquesta moció i que també s'havia especificat en alguna altra moció d'Esquerra Republicana, que és introduir en la Cartera de serveis socials el que és la distribució d'aliments. Volem que això sigui un element que sigui efectiu, que tingui una traducció, i entenem que a través d'aquesta distribució d'excedents alimentaris això sigui possible.

També hi ha hagut alguna altra moció del nostre grup parlamentari, una moció destinada de forma monogràfica al que és la pobresa energètica. Avui dia hi han famílies, no només que no poden pagar el que són els rebuts de l'aigua i la llum, sinó famílies que se'n veuen privades, i famílies, a més a més, amb infants a càrrec. Per tant, l'objectiu era posar fre a això, posar fre a això a partir que els serveis socials haguessin de fer un informe preceptiu en aquests supòsits. I avui el nostre grup parlamentari també ha presentat una altra interpellació, que donarà de resultat una moció subsegüent, també amb el mateix punt de l'ordre del dia. Per tant, ha estat una fixació, si m'ho permeten, del nostre grup parlamentari.

Avui tenim l'oportunitat de traslladar a través d'aquest acord, del qual ens congratulem, un gran acord entre totes les forces polítiques, entenen que és positiu el missatge que traslladem. I què diu aquest acord? –un acord en el qual, doncs, també felicitem el Partit Socialista, perquè també s'hi ha afegit; en el tema, doncs, de prioritzar que abans del 17 de juliol es pugui tirar endavant aquestes mesures també hi ha participat el Grup Socialista. Doncs, diu tres coses fonamentals. Algunes d'elles les explicava el diputat Joan Herrera.

Primera, necessitem mesures urgents. És evident que no es tracta de l'únic estiu en el qual hi ha hagut una crisi com les que tenim; l'estiu anterior també va succeir, l'anterior també, i, per tant, segurament que fem tard, però no només de dies, sinó que fem tard segurament d'anys. I això és una responsabilitat que l'hem d'assumir tots plegats.

Per tant, encomanem al Govern la tasca, a través d'una convocatòria urgent de subvencions o d'incrementar els recursos de forma suficients, de dotar de forma suficient beques de colònies, casals, rutes, etcètera, per tal que els nens i nenes d'aquest país puguin gaudir de tres àpats diaris i també de les mateixes oportunitats de lleure que la resta d'infants. Aquesta seria la primera proposta, el primer acord al qual hem arribat.

Un segon, que és un tema que s'ha treballat en alguna altra moció –i també vull agrair la predisposició de la consellera d'Ensenyament a arribar a un acord en aquesta matèria–, és adequar allò que són les disponibilitats, els recursos de beques menjador al que són en aquests moments les necessitats, que no són les que hi havien fa un any ni són les que hi havien fa dos anys, són molt majors, al que són, en definitiva, les necessitats en el territori. I, per tant, el que fem aquí és assumir un gran compromís, que és que hi hagi una partida pressupostària oberta amb el compromís que cap nen o nena del país es quedi sense una beca menjador per limitacions pressupostàries. Es tracta, jo crec, d'una declaració prou potent i d'un compromís que assumeix el Govern de la Generalitat que al nostre entendre és altament satisfactori.

I el tercer que plantejem és que aquesta taula de distribució alimentària, aquesta taula que es va crear a través d'una moció del nostre grup parlamentari, tingui més força, sigui la que coordini, que, en definitiva, s'investeixi com a autoritat alimentària, i que, per tant, la consellera, com a part d'aquesta taula, no només vingui a donar compte en aquesta cambra parlamentària d'allò que succeeix amb aquesta moció, sinó que, en definitiva, de tot allò que fa referència a la distribució d'aliments.

Per tant, expressar satisfacció. I, en tot cas, hem fet feina amb aquesta moció, però també en queda molta per fer.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, novament la pobresa infantil torna a centrar el debat parlamentari, fruit de dues mocions, una presentada pel Partit Socialista de Catalunya, i per Iniciativa per Catalunya Verds.

En primer lloc, i des del nostre partit, volem posar en valor l'esforç i el compromís dels professionals dels serveis socials que treballen amb infants, així com la tasca que estan duent a terme els ajuntaments en les situacions de risc, perquè si alguna cosa positiva té aquesta crisi econòmica, que reverteix de forma especial en els infants, és que ha posat en evidència la solidaritat i la bona feina de molts ciutadans especialment en els moments més durs.

Tant entitats com ens locals han estat i estan més que a l'alçada; diversos ajuntaments han cedit instal·lacions que fan de menjadors socials o sostenen projectes de repartiment d'aliments, que, s'ha de dir, s'ha incrementat un 92 per cent en quatre anys.

Pel que fa a les entitats només un exemple: Creu Roja, i davant la gravetat de la situació, ha posat en marxa un pla d'emergència d'alimentació infantil assignant beques menjador a gairebé set-cents nens per a aquest estiu.

Quant que s'insti el Govern a prendre les mesures urgents necessàries per garantir l'alimentació suficient i adequada als nens i nenes en risc d'exclusió social, vull dir que des del Partit Popular català fa temps que hem presentat una sèrie de mesures encaminades a resoldre un problema seriós, molt seriós, i que aquest estiu afectarà de forma punyent molts infants.

I vull recordar aquí que el nostre partit ha demanat una compareixença urgent de la consellera Munté perquè expliqui quines són les mesures de lluita contra la pobresa infantil i la malnutrició a l'estiu. També hem presentat un seguit de propostes de resolució sobre l'alimentació infantil a l'estiu, sobre l'impacte de la crisi a les llars amb nens i en la qualitat de l'alimentació, sobre la creació d'una xarxa de repartiment d'aliments, una proposta de modificació de les beques menjador, etcètera.

Per tant, el que el Partit Socialista i Iniciativa ens presenten avui pensem que és necessari que es dugui a terme i a més de forma urgent, perquè, quan parlem de manca d'aliments, el Govern té l'obligació de posar tots els mitjans perquè tots els infants puguin esmorzar, dinar i sopar cada dia.

Cal una revisió també del sistema de les beques menjador perquè actualment no funciona. I no és que ho digui jo, és que ho diu la comunitat educativa. I saben per què no funciona? Doncs, perquè el sistema d'adjudicació és impuntual en els pagaments, per una banda; per una altra, és que està infradotat, i, en tercer lloc, és poc flexible a l'hora de cobrir contingències imprevistes de les famílies. I, en aquest sentit, hem presentat algunes esmenes, algunes esmenes a la moció del Partit Socialista, que pensem que podrien haver millorat el text i que no sé si finalment han quedat aprovades.

Des del nostre punt de vista, el Govern, tan preocupat per la infància, tal com ha demostrat per tirar endavant un pacte per a la infància, ha de destinar ajuts extraordinaris als ajuntaments i entitats socials –uns ajuts que, ho repeteixo, han de ser extraordinaris– per garantir l'alimentació adequada fora del calendari escolar.

Molt em temo que això no serà possible perquè Convergència i Unió amb el seu soci, Esquerra Republicana, i vistes les esmenes presentades, paraitzarà aquestes propostes.

I quan parlem de pobresa infantil cal destacar el guirigall que hi ha dintre de la mateixa Convergència i Unió. Se'n recorden de la polèmica generada per la consellera Rigau quan va dir que a Barcelona hi havia 2.865 nens mal nodrits, mentre que des del mateix ajuntament, governat per Convergència i Unió, es negava tal afirmació?

Sorprenent també és que la consellera Munté no consideri alarmant que un de cada quatre nens catalans visqui sota el llindar de la pobresa. Segons ella, els nens catalans tenen cobertes les seves necessitats alimentàries bàsiques, i tots els menors estaran atesos també a l'estiu tot i no disposar del recurs del menjador escolar.

Que em disculpi la consellera, però no em puc creure que les entitats socials, les cases de colònies, els casals d'estiu i els ajuntaments comparteixin les seves paraules. *No hay mejor ciego que el que no quiere ver*; continuïn amb la bena als ulls i aconseguiran que Catalunya cada cop sigui més pobre.

I, per acabar, els catalans crec que tenen el dret a saber que el Govern té diners per subvencionar les entitats que signen el Pacte pel dret a decidir amb 64 milions d'euros i no tenen diners per pal·liar la fam dels nens catalans.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señora Granados, señor Herrera, honorable *consellera* Munté, de nuevo volvemos hablar aquí, ya varias veces, de pobreza infantil, y nuestra obligación será que alguna vez sea la última en la que volvemos a tratar este tema, porque ya no sea necesario. Pero, por desgracia, seguirá siéndolo mientras los datos sigan confirmando, al menos a nuestro juicio, que el Govern no está haciendo todo lo que puede para erradicar este fenómeno.

Y por eso nosotros ya anunciamos nuestro voto favorable tanto a la moción presentada por el Grupo Socialista como a la presentada por Iniciativa, y también con las enmiendas transaccionadas que han pactado y de las que nos han dado traslado.

Hay que tener en cuenta una serie de datos. Cataluña está por debajo de la media estatal en cuanto al porcentaje de PIB que destina al gasto social. Pero es que además en políticas de protección social dirigidas a la infancia el porcentaje que destina Cataluña es el 1 por ciento, que es exactamente la mitad que lo que se dedica en Europa; la media europea es del 2 por ciento, cuando en Europa, además, la ratio de pobreza infantil es menor.

¿Son datos estos de este Gobierno? Pues sí, no de esta *consellera* quizás, pero sí del Gobierno de Convergència, y son datos que están recogidos además en el informe del Síndic de Greuges. Este informe nos dice, entre otras cosas, que solo el 11,6 por ciento de los niños en situación de pobreza relativa fueron beneficiarios de la renta mínima de inserción a través de la percepción de la misma por sus padres.

Y aquí me tengo que detener, también, para decir que nosotros hemos solicitado que exista una partida presupuestaria abierta para la renta mínima que evite que las personas que tienen derecho a recibirla, y sobre todo la necesidad, se queden sin ella. Y esto requiere, aparte de la correspondiente dotación presupuestaria, también, que se modifique la cartera de servicios sociales, que, reiteradamente, a pesar de habérselo pedido muchos de los grupos parlamentarios, se niega a modificar. Pero, claro, también es cierto que decirle a este Gobierno..., o pedirle cualquier cosa que lleve detrás el adjetivo «presupuestario», pues, sabemos todos que no sirve de nada, porque para este Gobierno, desgraciadamente, y debe ser de los únicos del mundo, el presupuesto es algo absolutamente secundario.

Miren, yo me dirijo al Grupo de Convergència. Saben perfectamente que la falta de presupuestos, aparte de ser un atentado en general contra las reglas del control democrático en cualquier país mínimamente serio, dificulta y muchas veces impide directamente que se puedan llevar a cabo políticas concretas y orientadas en determinados ámbitos. Y esto es especialmente grave –especialmente grave– en el ámbito de las políticas sociales.

Por esto no nos podemos creer, *consellera* Munté, que este tema de la pobreza infantil sea su obsesión, como usted declaró a la señora Granados cuando le interpelló. Y no nos lo creemos –no nos lo creemos– o, sinceramente, no tenemos muchos indicios para creérnoslo, porque, mire, como ya le han dicho muchos grupos, no está garantizado que los niños este verano, que tienen riesgo de exclusión social o que tienen problemas de alimentación, puedan acceder a las becas, puedan tener comida garantizada este verano. Porque su Gobierno, también, como he dicho, con el apoyo de Esquerra, se ha negado esta misma semana a atender la petición de los demás grupos de evaluar y modificar la actual cartera de servicios sociales, que..., ¿sabe cuántas veces menciona la palabra «pobreza» a lo largo del catálogo de prestaciones? Pues ninguna, cero.

Porque, sí, están muy bien –están muy bien– y nosotros los hemos apoyado, los pactos nacionales, las estrategias, los grupos de trabajo, las mesas, etcétera. Pero los problemas concretos no se solucionan sólo

haciendo el plan, diseñando la estrategia o sentándose a la mesa. Los planes y las estrategias hay que ponerlos en práctica mediante decisiones políticas, que son las que implementan esos planes y ponen en práctica las conclusiones de las mesas. Y no vemos acción política concreta en el ámbito de la pobreza infantil. Y tampoco se solucionan los problemas simplemente intentando mantener los presupuestos para ello, que es también lo que usted contestó a uno de los interpelantes del pleno pasado. Como le digo, las enmiendas se solucionan aplicando medidas concretas y priorizando la asignación de recursos, que es lo que intenta hacer estas mociones, que, por lo tanto, apoyaremos.

Y las enmiendas presentadas por CiU que introducen la manida coletilla de «cuando existan disponibilidades presupuestarias», pues, nos parecen sinceramente, en este ámbito, un insulto, en la medida que los que proponen esa enmienda son los mismos que no se han dignado a presentar unos presupuestos a esta cámara en ya más de seis meses.

Muchas gracias, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Honorables conselleres..., una salutació cordial al jovent del Bages que ens acompanya avui. Diputats, diputades, ens trobem davant de dues iniciatives parlamentàries, dues mocions, que, lluny d'anar, diguem-ne, a pal·liar la pobresa infantil, són fruit d'una lluita entre grups parlamentaris, els proposants, per veure qui s'emporta el titular, diguem-ne, més lluit, eh?, qui en traurà més rendiment, de tot plegat. No es posin nerviosos.

Avui –avui– esperem, i els ho dic de cor, que finalitzi la utilització de les persones més vulnerables per treure'n èxit polític. Perquè, si realment a vostès els preocupés la lluita contra la pobresa, si de debò vostès volguessin arribar a una solució per pal·liar determinades situacions de vulnerabilitat, vostès haurien presentat una iniciativa, una moció implementable, realitzable, d'acord, evidentment, amb la realitat econòmica del Govern, en lloc de plantejar pluja de milions, que bé saben, doncs, que no existeixen, o actuacions immediates que saben bé que un govern no pot implementar, no pot materialitzar amb tanta immediatesa.

Vostès darrerament han buscat l'oportunitat per intentar fer un discurs alarmant, generalitzant casos concrets, lamentables situacions de vulnerabilitat concretes, intentant copsar, diguem-ho així, l'interès dels mitjans per tal de ser notícia. I, en determinats casos, senyors, *no tot s'hi val*. Ho tornaré a repetir: en aquests casos *no tot s'hi val*.

Mirin, en aquests temes, com és la pobresa infantil, ens hauríem d'exigir tots plegats més seriositat, més honestat i molt més rigor. I ara els ho diré i entendran per què els ho dic. Feia, el senyor Herrera, es-

ment, per exemple, d'una compareixença de la gent de Creu Roja no fa massa setmanes aquí, en el Parlament, i la senyora Granados en hi ha intervingut, diguem-ne, en la interpellació, doncs, fins i tot demanava que decretéssim el «gana cat».

Mirin, jo ara els llegiré una... –és breu i és molt concisa i molt aclaridora–, una intervenció del coordinador de Creu Roja quan va comparèixer, en aquesta compareixença que deia el senyor Herrera, i que diu així: «Per sort avui a Catalunya no hi ha ningú que passi gana a nivell general.» Escolti'm, Creu Roja; no ho diu la senyora Figueras, ho diu Creu Roja. Per tant, escoltin-me, vagin i busquin-ho! Vostès hi han fet referència i la senyora Granados volia decretar el «gana cat». Veurem el que hem de decretar.

Per tant, un consell, si me'l permeten: facin com la societat civil, facin com el tercer sector i deixin de crear alarma estèril amb els seus discursos apocalíptics i posin-se a treballar, colze a colze, evidentment, per pal·liar les necessitats que hi ha; n'hi han, de casos, però...; per tant, si vostès tenen voluntat, intentin fer-ho.

Mirin, vostès plantegen..., els demanem, en tot cas, que plantegin solucions factibles i que deixin l'oportunisme polític per a d'altres ocasions. Per tant, senyora Granados, és possible que, en lloc del «gana cat», el que hàgim de decretar en aquest Parlament sigui el «demagògia cat». Potser per pal·liar, diguem-ne, alts nivells de demagògia que vostès... (*remor de veus*), sí, sí..., ens tenen..., són capaços d'emprar... (*persisteix la remor de veus*), són capaços d'emprar per tractar temes tan sensibles, tan seriosos, tan preocupants i delicats com és la pobresa infantil.

En les seves intervencions vostès s'erigeixen com els únics defensors i pioners de la lluita contra la pobresa, obviant que vostès, els proposants de les iniciatives, també en són coresponsables, d'aquests índexs de pobresa. Vostès estaven governant, escoltin, diguem-ne, amb bonança econòmica, quan hi havia una pobresa estructural en aquest país d'un 19 per cent. I vostès allò van obviar-ho, com si un 19 per cent de pobresa..., escoltin, fos una cosa d'allò més normal. No van fer cap tipus de política de prevenció i ara ens trobem com ens trobem, en una situació –sí, és veritat– delicada econòmicament, que fa bastant impossible pal·liar, en tot cas, aquest tipus de situacions.

Però, malgrat el que vostès vulguin fer veure, el Govern hi està abocant una pila de recursos. Mirin, per exemple, el Govern sí que dóna suport institucional i econòmic als ens locals; a punt estan de signar-se els contractes programa; donen suport institucional i econòmic a moltes de les entitats, com, per exemple, les principals entitats de lleure que desenvolupen, diguem-ne, totes aquestes activitats d'estiu perquè puguin becar, evidentment, molts infants; arribant a acord amb les entitats –el passat 2 de juliol el molt honorable president debatia sobre la realitat del país i intentava buscar solucions factibles amb les entitats, perquè ells sí que en tenen ganes–, i tantes i tantes altres coses, beques menjador, el cent per cent d'aquells casos, evidentment, doncs, que ho requereixen. I abans la consellera Munté i també en la in-

tervenció de la consellera Rigau de l'altre dia els ho anaven detallant.

Mirin, el Grup de Convergència i Unió ha intentat arribar a acords presentant esmenes i intentant arribar a transaccions amb els diferents grups proposants.

Senyor Herrera, li he de dir que, encara que li sàpiga greu, doncs, nosaltres també hem intentat arribar a acords amb vostè i em sembla..., jo diria que, encara que li sàpiga greu, doncs, hem arribat a un acord; però, en tot cas, doncs, ho ha obviat.

I, al PSC, dir-li que després d'aquest intent, diguem-ne, d'enginyeria parlamentària a la qual ha volgut recórrer per no quedar despenjat de segons què, els votarem algun punt a favor –nosaltres hem arribat també a una transacció amb vostès–, però, a d'altres punts inimplementables, no hi podrem donar suport.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula el senyor David Fernández, en nom del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Un bolígraf... (*L'orador mostra un bolígraf a la cambrà.*) Bon dia, a totes i a tots, per anunciar el vot favorable de la CUP - Alternativa d'Esquerres a totes dues propostes i a la fusió que se n'ha fet. Farem un «sí» genèric, amb matisos, però sí que és veritat que voldríem compartir algunes reflexions.

«Tot país pot alimentar la seva gent i la fam és un problema polític» –no hi ha la senyora Figueras, ara? No ho diem nosaltres, ho diu Peter Rosset, un dels experts internacionals segurament més prestigiosos i reconeguts en l'àmbit del dret a l'alimentació. Què significa que la fam és un problema polític? Significa que amb el que en els últims cinc anys el món ha destinat a salvar els bancs, que són 6 bilions de dòlars, que són molts calés, es podria eradicar la fam al món norantados cops en un sol any. Si ho apliquem a casa nostra, amb les propostes i partides pressupostàries que contenen aquesta llei, significa que només amb cinc dies d'interessos del deute es podria habilitar aquesta partida. O que la diferència del que pagarem en interessos del deute aquest any respecte al que costa deixar un programa obert o una partida oberta per eradicar la fam infantil és de 76 a 1; per tant, clar que la fam és un problema polític. I tampoc ens agradaria que s'utilitzés el tercer sector, transversal i plural, amb finalitats polítiques.

En l'última dècada, en l'àmbit internacional, també, del dret internacional, s'ha avançat, segurament menys del que voldríem, en la legislació del dret a l'alimentació, i les últimes orientacions generals de la FAO, de les successives cimeres per la seguretat alimentària, han constatat que els estats estan obligats a respectar, protegir i realitzar el dret a l'alimentació, amb una perspectiva de dret que inclou obligacions positives i negatives que, si els estats no respecten, incorren en una vulneració flagrant dels drets humans.

Això, hi insistim, ho diu la FAO, i també és obvi que ens empara el Pacte internacional de drets econòmics, socials i culturals.

Votarem a favor de forma genèrica però amb algunes reflexions crítiques. Entenem i volem entendre que això és un pedaç perquè la pobresa té moltes fesomies i que atenem un dels aspectes més cruels, més inhumans i més indignes, que és el desequilibri alimentar infantil, la desnutrició infantil o la fam infantil. Fa anys que fem tard, el senyor Bosch ho deia i és veritat. La pobresa és estructural a casa nostra des de finals de la Transició fins avui. I jo recordo un cartell de finals de la Transició que deia: «Aquí hi ha gana.» I avui també trobem noves campanyes que diuen: «La fam no fa vacances.» Per tant, també cal una profunda autocrítica de com s'ha mantingut un 20 per cent gairebé de la nostra societat en dinàmiques d'exclusió i marginació social.

Els elements crítics són que, en ser imprescindible aquesta mesura, que és palliativa, que és de contenció, per abordar una emergència social i una crisi alimentària parcial, però important, un 26 per cent de la infància, calen habilitar les imprescindibles, que són les que posin els fonaments per eradicar la injustícia i la desigualtat social. És un instrument interposat, el de menjadors escolars i colònies d'estiu, però que és parcial, perquè parlem de cent vuitanta dies, però, què passa la resta dels cent vuitanta dies, no?

Algunes dades són òbvies, que ho avalen. Catalunya és el cinquè país amb índex de pobresa infantil més elevat de la Unió Europea, només per darrere d'Itàlia, l'Estat espanyol, Bulgària i Romania. El 38 per cent de les famílies en situació de vulnerabilitat no poden pagar el servei de menjador escolar; d'això, a vegades se'n parla poc; hi ha famílies que viuen situacions de desnutrició, però com que no tenen els 60 euros que han d'abonar per accedir a la beca menjador...; 26,4 per cent la taxa de pobresa infantil, 11,6 els infants que viuen en pobresa relativa; només l'11,6 accedeixen al PIRMI. I això també, aquesta situació, nosaltres anunciem que pensen que s'agreuja perquè estem en un context de desmantellament via demolició, controlada o descontrolada, del minso estat del benestar que teníem, de la modificació del PIRMI i de la reducció a les polítiques socials –per cert, també, una de les més baixes d'Europa.

També voldríem recordar que està pendent el desplegament reglamentari del dret a accedir a una renda que garanteixi una vida digna –això ho contempla l'Estatut del 2010– i que calen respostes globals i no només parcials, perquè la pobresa té múltiples rostres, com també l'infrahabitatge o els milers de cares que té l'exclusió social. Per tant, respectar, protegir i realitzar el dret a l'alimentació.

Celebrem que es posi data, també, de caducitat –anem a dir-ho així–, que sigui 17 de juliol. La caixa d'eines es queda oberta al Govern perquè ho triïn, però triïn ràpidament, abans del 17 de juliol, i insistim en aquesta combinació entre mesures palliatives, que voldríem més àmplies, i mesures estructurals.

I finalment, doncs, votarem a favor sota, també, els nous criteris de sobirania alimentària i seguretat alimentària que la Vía Campesina fa molt de temps que pregona, per fam de justícia i per set d'igualtat.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes a la moció del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, senyores diputades, senyors diputats, jo els haig de confessar que personalment sento vergonya del que està passant aquest matí en aquest hemicicle, perquè estem parlant d'infància, estem parlant de pobresa, no estem parlant d'emergències artificials que generem els grups de l'oposició. Els grups de l'oposició estem fent de govern davant de la inacció sobre un tema tan important..., que no ho diem nosaltres, senyora Figueras, ho diu la UNICEF. No li mereix prou credibilitat? Ho diu el Síndic de Greuges. Tampoc li mereix prou credibilitat? Ho diu Fedaia, ho diu Creu Roja, ho diu Càritas. El que fem és traslladar el que estan dient al carrer i que també els ho diuen a vostès, i vostès no fan res, per provocar aquí el debat i perquè es pronunciïn. I sap què passa? Que com que estan en minoria i Esquerra té mala consciència, doncs, al final, eh?, havíem arribat a tenir alguna cosa amb cara i ulls; i al final surten els números i vostès, doncs, tiren enrere. Aquesta és la situació que tenim.

Perquè, escolti'm, Creu Roja: Creu Roja atén mil nens aquest estiu, mil; vostès n'atenen 650. Miri, si tan preocupants estan, facin els deures. Sap els ajuntaments, aquests amb què pactaran el contracte programa? Els deuen 1.000 milions d'euros. Encara la consellera Munté no els ha pagat tot el que es van gastar en serveis socials el 2012; zero euros, han cobrat. I només si sumo el que fa la senyora Parlon, el que fa la senyora Montse Capdevila i el que fa el senyor Corbacho en els seus ajuntaments, només amb això, ja atenen més nens –més nens– que els que atenen vostès des del Govern. (*Remor de veus.*) Vull dir, aquesta és la situació.

Aleshores, si us plau, posem una mica –una mica– les coses a sobre de la taula i reatrem-nos tots a l'hora de votar. (*Persisteix la remor de veus.*)

I el que tenim en aquests moments...

La presidenta

Un moment, si us plau...

Eva Granados Galiano

...és que ahir...

La presidenta

Si us plau, senyora diputada, un moment. (*Pausa.*) Ja.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. La consellera Rigau va fer..., amb un to impropri d'una consellera li va respondre al senyor Herrera. Ahir el president Mas va respondre amb un to impropri al senyor Navarro, quan li va preguntar sobre què pensen fer aquest estiu. I avui vostè ens ha respost a tots amb un to impropri en un tema que és tan important, com és la situació dels infants que s'ho passen malament.

Ara tenim uns acords. No sé què votaran vostès, ara ho veurem; però, si tenim beques garanties per al curs vinent, ho veurem. I veurem l'acord aquest de govern del dia 17 de juliol, i, com que això és abans de proper Ple, doncs, podrem saber si *lo que se vota se hace*. Aquesta és la situació que tenim. (*Remor de veus.*)

Per tant, ara vostès tenen a sobre de la taula –espero que ho votin– el tema de les beques, el tema de l'acord de govern i les zones d'actuació preferent. Jo vull saber si vostès podran tirar això endavant, i en això estarem.

Pel que fa a les esmenes, presidenta, després de tant embolic i tantes aproximacions, només tenim una transacció amb Esquerra i Convergència i Unió, l'esmena 1 de Convergència i Unió, l'esmena 1 d'Esquerra Republicana, i acceptem l'esmena 3 de Convergència i Unió. Això és el lamentable que es pot fer en aquest Parlament en un tema tan important.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes a la moció del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

«Demagògia cat» és el darrer informe del Síndic de Greuges, «demagògia cat» és la nota de Fedaia, «demagògia cat» és el que han dit Comissions i UGT, «demagògia cat» és el que diuen totes les entitats. No, no estan complint, senyora Figueras. Ei, no estan complint; no passa re.

Nosaltres vam estar en un govern que ens vam discutir molt, sí, es van incrementar les beques menjador a 42 milions d'euros, i era insuficient. I, mentre la resta –la resta– d'ajuntaments incrementen partides al cent per cent, vostès ho han reduït. És l'obsessió de la senyora Munté, és la ignorància del Govern, és el menyspreu del Govern pel patiment.

És cert, segurament viuen en un país diferent del meu. En el seu país les rendes mitjanes hereten 1 milió d'euros; en el meu, no. En el seu país no hi ha gana; en el meu, sí. I això passa, està passant ara i avui –ara i avui. I la realitat és que el seu Govern no és que no hi doni resposta, és que elimina partides. No? Famílies en situació d'especial vulnerabilitat: zero.

A mi m'agradaria que encara que donin suport al Govern, quan surten en aquesta tribuna –perquè sé que és la seva tradició i allò que fan molts diputats i moltes diputades, també de Convergència i Unió–, sortissin amb un to mínimament exigent. Perquè el seu Govern ha suspès radicalment precisament la lluita contra la pobresa, perquè el seu Govern –ho estan dient multitud d'entitats– no ha complert aquest estiu. Perquè és una vergonya, sí, que estiguem discutint aquesta moció. Sap per què, senyora Figueras? Sap per què és una vergonya? Perquè fa més d'un mes li ho vam preguntar al president del Govern i va dir allò dels percentatges: «Destinem més percentatge que el que hi destinaven vostès», quan hi ha ajuntaments, hi ha comunitats autònomes que no parlen de percentatges, sinó d'increments del 30, 40, 50, 100 per cent d'aquestes partides. És una vergonya que discutim això, perquè vostès haurien d'haver reaccionat abans. És una vergonya perquè és tan fàcil poder respondre a això, perquè vostès tenen el marge de maniobra per respondre-hi. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Per acabar, presidenta, nosaltres hem acordat una esmena, una transacció amb Esquerra, l'hem signat amb Esquerra; Convergència diu que hi està d'acord, i ens felicitem que sigui així. Crec que la raó per la qual votem l'ha explicat la senyora Eva Granados millor del que jo ara ho faré. El que sí que he de dir és que estarem vigilants. Per què? Perquè si hem hagut d'esperar al 4 de juliol, quan ja han tancat les escoles, a aprovar una moció sense que vostès hagin reaccionat, estarem vigilants a veure què fan al proper Consell de Govern o el proper dia 17, i estarem vigilants que aquesta partida oberta es garanteixi. La senyora Rigau fa així amb el cap, la que parlava dels *bollos* a Andalusia i que no se'ls garanteixen els tres àpats, fa així. Doncs sí, esperem que ho facin i esperem que ho compleixin, perquè no poden girar l'esquena al que està succeint avui, i, per tant, que l'obsessió de la senyora Munté sigui la realitat de les polítiques que practica el Govern.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Cridarem a votació.

(Pausa llarga. Jordi Turull i Negre demana per parlar.)
Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, és per demanar votació separada.

La presidenta

De...?

Jordi Turull i Negre

De la del PSC, voldríem votació separada dels punts 3.1.b, 3.2, 3.2.a, 3.2.c...

La presidenta

3.2.c?

Jordi Turull i Negre

...–c, de Catalunya, sí–, 3.2.d i 3.3. Es poden fer en bloc, per nosaltres.

La presidenta

Com?

Jordi Turull i Negre

Que es poden fer en bloc, en una sola votació.

La presidenta

Molt bé, d'acord.

Jordi Turull i Negre

Gràcies.

(Marta Rovira i Vergés demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Si poguéssim fer votació separada de tots els punts, ho agrairíem, perquè jo he fer la sol·licitud de més punts.

La presidenta

D'aquesta mateixa moció, eh?

Marta Rovira i Vergés

La del PSC.

La presidenta

Per tant, des del principi, votació separada del cada punt.

(Eva Granados Galiano demana per parlar.) Senyora Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. A la Mesa he donat la transacció a què hem arribat, però en aquest document no consta que el punt... –un moment–, al punt 3.1.c acceptem l'esmena de Convergència, i, per tant, es votarà l'esmena de Convergència.

La presidenta

D'acord, 3.1.c. De totes maneres, com que farem votació punt per punt, començarem..., si els sembla, procedirem, en primer lloc, a la votació de la moció presen-

tada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa, que hi ha una transacció que modifica tota la moció i que tots la tenen. (*Veus de fons. Pausa.*) És tota la moció que substitueix..., la transacció substitueix la moció.

(*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

No, que em sembla que les votacions separades que hem demanat són les mateixes i, per tant, es podrien fer en bloc, allò que he dit del 3.1.b, 3.2, 3.2.a, 3.2.c, 3.2.d i 3.3.

La presidenta

O sigui, són les mateixes, les demanades per Esquerra Republicana, que Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Això mateix.

La presidenta

Per tant, es podrien fer juntes; d'acord. Però ara, si no els importa, fem primer la d'Iniciativa per Catalunya, perquè hi ha una esmena transaccional que substitueix tota la moció. D'acord? (*Pausa.*) No hi ha cap votació separada? (*Pausa.*)

Doncs, votem la moció subsegüent a la interpellació al Govern presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor.

Ara passem a votar la moció presentada pel Grup Parlamentari Socialista i, en primer lloc, votarem les peticions de votació separada conjuntament, i repeteixo quines són: 3.1.b, 3.2, 3.2.a, 3.2.c, 3.2.d i 3.3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor i 70 en contra.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació d'impagament amb les entitats del tercer sector (tram. 302-00058/10)

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació d'impagament amb les entitats del tercer sector. Té la paraula, per presentar-la en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López. (*Remor de veus. Pausa.*)

Ja pot començar, senyor López. Senyores diputades, senyors diputats, procedim a substanciar la següent moció, demano silenci.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Avui portem aquesta Moció del Partit Popular de Catalunya sobre els impagaments de la Generalitat de Catalunya al tercer sector i a l'àmbit residencial, i avui veurem què passa. Avui veurem si amb els 40.000 milions d'euros que gestiona anualment la Generalitat, és a dir, 5.300 euros per català, doncs, es prioritzen les polítiques socials, el pagament al tercer sector, el pagament a les residències. Avui veurem si el pacte Esquerra Republicana - Convergència i Unió no bloqueja les polítiques socials, com acabem de veure en l'anterior moció, sinó que permet que la Generalitat, doncs, assumeixi les seves responsabilitats. Tot això ho veurem avui, i ho veurem després de la votació.

Nosaltres podem dir amb satisfacció que aquesta moció ha estat consensuada amb el tercer sector i amb el món residencial: amb Upimir, amb ACRA, amb l'Associació de Directors, amb la Taula del Tercer Sector i amb la confederació. Ho podem dir amb orgull i, per tant, presentar quines són les principals preocupacions que té el tercer sector i les principals preocupacions que té el món residencial.

Nosaltres sabem que la situació és complicada, però també sabem que dintre de la situació complicada s'ha de saber prioritzar i que dintre d'aquesta prioritització l'important són en aquests moments les polítiques socials.

Miri, també sabem quina és la situació del Govern, i és que quan un grup parlamentari fa una proposta el Govern contraprograma. Ja ho hem vist avui amb la interpellació d'Esquerra Republicana de Catalunya després que dos grups parlessin de la pobresa infantil. Ara contraprogramen. I vam veure la contraprogramació... Senyora consellera, gràcies per estar aquí. I vam veure també la contraprogramació que vam tenir abans-d'ahir amb la cimera amb el tercer sector, una cimera que va servir simplement per dir: «Ens veurem una vegada l'any i farem una taula tècnica.»

Què li diu *El Periódico*? –i cal recordar-ho. Què li va dir el tercer sector? Vostè hi era, senyora consellera, ho sap molt bé. El tercer sector li va dir..., que li va llegir la cartilla. Li va llegir la cartilla, senyora consellera. (*L'orador mostra el diari.*) «Les entitats socials llegeixen la cartilla al senyor Mas.» (*Veus de fons.*) Ah, i tant! Li van llegir la cartilla. Per què? Perquè la situació del tercer sector, senyors i senyores de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana, és una situació insostenible. La situació de les polítiques socials és una situació insostenible.

Vol que li ho recordi? 70 milions de deute –70 milions de deute–, més el deute ocult que tenen. I per què parlem de deute ocult, i per això ho posem també en la nostra moció? Parlem de deute ocult perquè des de l'1 de gener no entra ningú al sistema. I vostè ho sap molt bé, senyora consellera. No entra ningú al sistema.

Per tant, no es paga. I deute ocult perquè vostès han fet una revisió de grau, econòmica, en què el que demanen a les residències és que eixuguin el deute que tenen els mateixos usuaris.

I aquesta és la realitat del sector, i aquesta és la realitat en què avui, si vostès volen, podem arribar a acords. Després m'hi referiré, a les esmenes. No hi ha hagut voluntat d'acords. Després m'hi referiré, i quan..., els tres minuts que tingui..., per parlar d'aquestes esmenes. I, per tant, això és l'important i això és el que hem de parlar avui.

I això no és ni fer, com abans he sentit a alguna diputada de Convergència i Unió, alarmisme, com deia la senyora consellera fa poc, ni fer oportunisme. Aquesta és una moció oportuna –oportuna. Perquè el que no pot ser és que ens diguin que fem oportunisme, que fem alarmisme, quan la situació que hi ha al país és la que hi ha. El que no pot ser és que vostès votin en contra de propostes –i recordo molt bé la moció que van portar aquí del burca, les propostes de resolució que van portar del burca– i ara, com que li diuen des d'altres àmbits periodístics que això del burca és una vergonya, vostès rectifiquin. Faran cas del Parlament de Catalunya? Els debats els portarem al Parlament de Catalunya i els votarem al Parlament de Catalunya? Això és el que és realment important.

I parlin amb les entitats, parlin quina és la situació de les entitats. I abans parlàvem de la pobresa infantil, parlem del tercer sector. Vostès saben que els convenis els tenim congelats. Tenim capacitat per fer-ho. Tenim 40.000 milions per fer-ho. L'únic que cal és que es posin d'acord amb Esquerra Republicana, que facin un pressupost, que el presentin i que, per tant, sapiguem quines són les prioritats del Govern. Perquè les prioritats existeixen. El que passa, que són ocultes.

I els en poso un exemple. Aquí parlem molt de la prioritització. Sí, aquí parlem molt, senyor Aragonès, de la prioritització. Però sap el que ha passat avui? I jo estic d'acord amb el que deia la diputada socialista. Sabeu el que ha passat avui al Parlament de Catalunya? Que per parlar del dret a decidir el que fem és posar la meitat, és a dir, dividir..., per parlar del dret a decidir el que fem és ajuntar dues mocions sobre un tema tan important com és la pobresa infantil, perquè és molt més important una comissió del dret a decidir que no parlar de la pobresa, en aquest Parlament. Això és el que ha passat avui, i això és el que a alguns ens produeix vergonya aliena.

Per tant, avui tenen l'oportunitat, senyors i senyores diputats, d'eixugar aquest deute que té el tercer sector i posar les polítiques socials en la prioritització que cal en l'àmbit de les polítiques de la Generalitat.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, senyora consellera.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Han presentat esmenes quatre grups parlamentaris. I per exposar les esmenes i el seu posicionament, en primer terme té la paraula la il·lustre diputada senyora Laura Massana, en nom del

Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, president; gràcies, honorable consellera. Senyores diputades i senyors diputats, òbviament s'ha de votar que sí, i ja explica el senyor López Rueda el perquè. Són transcrits literalment les demandes de les entitats. I també és cert, com diu el senyor López Rueda, que cal prioritzar.

Ara bé, per entendre i comprendre el que fem avui aquí, que és que el Partit Popular aparegui, o vulgui aparèixer, o pretengui aparèixer, com a salvavides, diguem-ne, promotor i propulsor del tercer sector, quan vivim els pitjors moments per a les polítiques socials fruit de les polítiques d'austeritat que es marquen des de Madrid, que s'apuntalen des de Catalunya i que es segueixen sense cap mena... No veig que s'hagi posat vermell, senyor López Rueda. El criteri que primer van..., qualsevol pagament a entitats mercantils o entitats, diguem-ne, financeres que al tercer sector..., i que en aquest Parlament el meu grup parlamentari portés a votació precisament el fet que això es capgirés, que aquest fet es capgirés, que s'invertís el pagament a les empreses mercantils i a les financeres per poder pagar les entitats del tercer sector, a les de la salut i educació... I tant vostès, senyors del Partit Popular, ara que no fan l'acompanyament al Govern, van votar que no..., igual que va votar que no en aquell moment Esquerra Republicana i òbviament va votar que no el partit del Govern. Perquè vostès, senyors de l'ala dreta, representen allò que és nefast per a les polítiques socials, per als serveis públics, però també per a les entitats socials. El que passa és fruit de les seves polítiques a Madrid.

Per això nosaltres hem introduït dues esmenes..., que si la seva voluntat fos que realment el tercer sector de salut, dels serveis socials, de l'educació, se'n pogués sortir, vostè ens hauria trucat i hauria dit: «Parlem-ne.» Però vostè aquestes esmenes que li diuen que negociï això amb Madrid, això d'una banda, eh?, que puguem fer en aquest marc... Ja no li dic que es plantin contra les polítiques d'austeritat. De fet, han anat de la mà amb el Partit Socialista, amb el Partit Popular, amb Convergència, amb el PNB, a reafirmar-se i a re-crear-se a Brussel·les amb aquestes polítiques que ens enfonsen en el pou de la misèria, que ens enfonsen en el pou de la pobresa. Ja no li demano això. Tan sols parlem del fet que potser aquells que cobren a l'hora aquests dies, que no han cobrat mai tard a Catalunya i fins i tot a la resta d'Espanya, que si us plau s'esperin a la cua i que ara cobrin els hospitals, cobrin les entitats, cobrin les residències. Però vostè això..., no ha fet cap trucada ni ha tingut cap voluntat de parlar d'això. Perquè no li interessa –no li interessa. Perquè si li interessés parlaria del que nosaltres li hem proposat en aquestes esmenes, i no ho ha fet. Com li hem demanat, en una de les nostres esmenes, de les dues que hem presentat, que, escolti, paguin el que deuen. Com pot parlar del que no cobren les residències si vostès tampoc, des de l'Estat, paguen el que deuen a Catalunya

per poder-ho fer? No es pot anar així, senyor López Rueda!

I és clar que la hi votarem. Tot el que vostè ha apuntat és el que el tercer sector ens demana, tot el que hem anat demanant en diferents resolucions. Té raó que el Govern ha de prioritzar i ha de complir. Però vostès no ajuden gens. I quan el tercer sector va patir el seu pitjor moment vostès eren els que donaven suport al Govern. I els pressupostos que avui en dia debatem aquí, practiquem aquí i sostenim en aquest país són els que vostès van pactar amb Convergència i Unió, i amb la connivència d'Esquerra Republicana són els que es continuen aplicant. És a dir, uns pressupostos de retallada. Per tant, una mica d'autocrítica.

Dir-li, doncs, que, òbviament, la hi votarem, perquè això ho hem escrit nosaltres en altres propostes, i és que és una demanda justa del tercer sector; excepte el punt 8, en el qual ens abstindrem, perquè senzillament no ho entenem. Ens sembla que aquest punt el que diu és que paguin més enllà del copagament les persones que vulguin ser ateses; els usuaris d'una plaça de preu, que tinguin un servei, que ho paguin, i que l'ICASS estarà en deute amb ells i després els ho retorni. Jo interpreto això. No sé si és que està molt bé o mal escrit. Però, és clar, com que no hem tingut ocasió de parlar... Però és que a mi em sembla que això ve a dir... És a dir, qui tingui diners que pagui la plaça, i després l'ICASS ja els els tornarà, per dir-ho d'una altra manera. Jo interpreto això. I com que no ho sé interpretar d'una altra manera, en aquest cas ens abstindrem.

Res més i moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té ara la paraula l'il·lustre diputat Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, el diputat proposant de la moció ens encoratjava tots plegats a parlar de dades. Si hem de parlar de dades, parlem de dades: 8.576 milions d'euros. Aquest és el deute acumulat del Govern de l'Estat, del Govern del Partit Popular, amb el Govern de la Generalitat. Una altra dada: 16.000 milions d'euros. És el dèficit fiscal, calculat pel Govern de l'Estat, per tant són xifres reals, i calculat també pel Govern de la Generalitat. 1,3 -1,3-, que és el sostre de dèficit imposat pel senyor Montoro. 2.000 milions d'euros de retallades imposats també pel Govern del Partit Popular. Una altra xifra: 39 milions d'euros -39 milions d'euros. En aquest cas la culpa és compartida per governs del Partit Popular i per governs del PSOE, que varen començar a fer les retallades, retallades en les aportacions finalistes del Govern de l'Estat al Govern de la Generalitat, en transferències finalistes al Departament de Benestar i Família. I, finalment, l'última cirereta: 1.200 milions d'euros, la retallada del Govern del Partit Popular en la Llei

de dependència, que si ja estava mal finançada, doncs, ara, encara, més mal finançada.

Amb tots aquests antecedents, resulta que el senyor Rafael López Rueda, el representant del Partit Popular, el deutor, per tant, aquell que deu els recursos al Govern de la Generalitat, ve aquí a demanar-nos que el Govern de la Generalitat, al qual se li deu tota aquesta xifra escandalosa de recursos, prioritzi uns determinats pagaments. Home!, francament -francament-, un mal exemple, una mala lliçó. És com si ara el senyor Bárcenas es dediqués a fer arreu del territori cursets de finançament o altres històries. Francament, el que hem de fer, o el que haurien de fer vostès, és adequar el discurs, i si volen venir aquí a donar-nos lliçons sobre dates de pagament, sobre liquiditat, sobre com confeccionar el pressupost, el primer que haurien de fer és aplicar allò que vostès ens vénen a predicar aquí en el Congrés de Diputats, i per tant en allò que fa el seu grup parlamentari a Madrid.

I vostès ens poden dir: «És que això és el cançoner de sempre.» Però, és clar, vostè em dirà si amb un deute de 8.576 milions d'euros, si amb un dèficit fiscal de 16.000 milions, si amb 2.000 milions d'euros de retallades, si amb 39 milions d'euros de retallades, podem considerar que juguem en la mateixa divisió, amb les mateixes regles de joc. Amb independència que sigui Madrid, Estocolm o qualsevol altre territori de l'univers, és evident que si a algú se li deu aquesta xifra escandalosa de recursos és evident que té uns condicionants que són difícils d'assumir.

A això s'hi afegeix que resulta que el Partit Popular no ens ha acceptat cap de les esmenes que havia presentat el nostre grup parlamentari, que deien coses tan sensates com les que els vull llegir. Demanàvem una cosa que el Partit Popular ens reclama per activa i per passiva en aquesta cambra parlamentària, i que sembla que proposem també coses d'un altre planeta, que és que simplement es compleixi la llei. Senzillament. Què diu la Llei de dependència? Doncs la Llei de dependència diu de forma molt clara, cito paraules textuais, que «l'aportació de la comunitat autònoma serà per cada any igual a la de l'Administració de l'Estat». Què passa actualment? Doncs que el Govern del Partit Popular només assumeix un 28 per cent. És aquesta dada rellevant? És evident. Aquesta dada posa en perill la sostenibilitat del sistema de dependència al nostre país? És clar que sí. És la dada que posa més en perill la sostenibilitat del sistema de dependència. I, per tant, vostès, que vénen aquí a predicar, a donar-nos lliçons, serien els primers que haurien d'aplicar-ho en el seu territori.

Què planteja també aquesta moció? Doncs el que planteja és que es faci aplicació d'una proposta de resolució que va aprovar el Parlament, a proposta del nostre grup parlamentari, de creació d'una mesa en la qual hi hagin representades entitats, empreses, del sector. I nosaltres li demanem una proposta que vostès no accepten. Què li demanem? Doncs que en aquesta mesa, allà on es parla de liquiditat i del deute amb les entitats, hi sigui també un representant del Ministeri de Sanitat, Igualtat i Assumptes Socials. Ai las!, per

què no ho accepten? Doncs no ho accepten perquè un dels deutors vostès no volen que sigui reconegut com a deutor i que se sigui a la taula. Si s'hi ha d'asseure el Govern de la Generalitat, que estem d'acord que s'hi assegui, també s'hi hauria d'asseure aquell que té deutes no només amb el Govern de la Generalitat, sinó amb partides, amb aplicació de lleis específiques, com la Llei de dependència, que tenen una incidència prou important.

I què li demanem també? Doncs, home!, vostè ens demana aquí que prioritzem el que és el pagament a les entitats del tercer sector. Però si hi estem totalment d'acord –hi estem totalment d'acord! Però és que ara resulta que vostès, en el seu moment en companyia del Partit Socialista Obrer Espanyol, amb una modificació de la Constitució, i després també en aplicació de la Llei d'estabilitat pressupostària, fixen unes altres prioritats que no tenen res a veure –res a veure– amb allò que vostè avui ens ve a dir. Avui ens diu: «No, no, és que hem de prioritzar el pagament a les entitats.» I què diuen allà? Doncs, primer, pagament del deute. Apareix en algun dels altres estadis el pagament a les entitats socials? Apareix en algun dels estadis la problemàtica social? En cap.

Per tant, el que recomanem al seu grup parlamentari és que abans de venir aquí i donar lliçons, que tots plegats estem disposats a escoltar-les amb molta atenció, el que estaria bé és que el seu Govern i, per tant, que vostè, que té segurament una interlocució directa amb el senyor Montoro, fessin allò que han de fer. Perquè si el senyor Montoro, si el Govern del Partit Popular fes allò que ha de fer, segurament que aquí no hauríem de fer moltes coses que estem obligats a fer.

Moltes gràcies, senyora presidenta –o senyor president–, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, i en aquest cas senyor López, el meu grup parlamentari, sobre aquesta moció d'impagaments al tercer sector, hem presentat tres esmenes que són d'addició.

El tema dels impugnats és un tema que hem anat tractant a la Comissió de Benestar social i Família de manera reiterada; a la Comissió d'Economia també el meu grup parlamentari va presentar una proposta de resolució en què demanàvem transparència i un pla de pagaments. Re de l'altre món. Bé, doncs Esquerra Republicana i Convergència i Unió la van tombar en el seu dia, igual que es va fer a la Comissió de Benestar social i Família.

El senyor López presenta una moció que fa un recull de les demandes de les entitats del tercer sector. Per tant, el meu grup no hi pot estar més que d'acord, perquè nosaltres també hem fet el mateix; bé, amb propostes de resolució, amb preguntes i d'altres.

Es deixa algunes coses que per això nosaltres les hem incorporat. La primera, una esmena d'addició on demanem transparència. El desembre del 2012 les entitats declaraven un deute amb la Generalitat de 640 milions d'euros, un deute que cap membre del Govern ha desmentit, ni ha quantificat, ni ha desglossat. Nosaltres continuem demanant que quan es parla d'impagaments se sàpiga exactament què és el que hi ha, i per tant major transparència en aquest incompliment de pagaments, on se sàpiga quin departament ha de pagar, quina data hi ha des de l'impagament, quines entitats, quines quantitats i en quins terminis.

Una segona esmena on demanem una taula de seguiment, perquè si la situació és complicada, i tots ho compartim..., i nosaltres no demanem l'impossible que es pagui tot i es pagui ara..., sí que demanem que hi hagi un espai de diàleg i de transparència, i que per tant les entitats que necessiten aquells diners per tirar endavant, doncs, tinguin una taula amb el Govern, de manera que amb el Departament d'Economia, el Departament de Benestar i aquells departaments implicats es pugui avaluar quina és la situació i quina és la situació d'emergència que es genera en cada entitat davant d'aquests impugnats. En la mateixa esmena també demanem mesures de millorament del finançament, de simplificació de processos administratius, l'establiment d'una línia de pagament preferent per a les entitats socials a través del finançament de circulants amb les entitats financeres i unes altres qüestions que tenen a veure amb això, amb la millora de la gestió també de la tresoreria de la Generalitat.

I, per últim, a la tercera esmena posem en valor el Pla de suport del tercer sector social, perquè entenem que és l'instrument on estan les entitats socials, que hauria d'estar garantit per part del Govern que es dota suficientment i que es donen garanties que el que allà s'ha pactat amb les entitats del tercer sector es pugui complir.

Aquestes són les nostres esmenes. Crec que el senyor López m'ha anunciat, bé, que ens les accepta.

Entrem en el temps que em queda en un parell de qüestions. En primer lloc, què vol dir «impagaments»? Quines conseqüències...? Perquè parlem de diners, parlem d'empreses, parlem de tancament d'empreses, i, per tant, encara més, aquesta austeritat i aquesta manca de tresoreria, el que suposa és una reducció de serveis, l'acomiadament de treballadors. Però aquest tancament d'empreses, reducció de serveis i acomiadament de treballadors, que en si ja és molt greu..., el que diem és que són les persones més febles, les persones que són usuàries dels serveis socials, les que deixen de rebre aquests serveis, uns serveis que moltes vegades són drets garantits, que en aquest cas les entitats el que fan és la gestió d'una responsabilitat pública. Per tant, el que situem és que no són uns proveïdors més de serveis, sinó que el que fan és el braç, les mans, de l'Administració per fer complir unes lleis que preveuen drets garantits i drets en aquest cas de serveis socials. Això per una banda.

I, per l'altra, la senyora Massana feia menció, el senyor Bosch també... Jo..., les esmenes que han presentat Convergència, Esquerra i Iniciativa, amb moltes hi estic d'acord. Lamento que, bé, pel que diuen, no han pogut negociar ni parlar amb el Grup del Partit Popular, i per tant no sé com quedarà la votació de la moció. Ens sobta també a nosaltres que sigui el Partit Popular, perquè al final tinguem en compte que els pressupostos que s'apliquen ara són els pressupostos que va facilitar que s'aproessin el Partit Popular. Per tant, les conseqüències de la situació que tenim en aquests moments..., per una banda, és, evidentment, del Govern, que és el responsable, però també del Partit Popular, que li va donar recolzament en el seu dia, i ara també d'Esquerra, que li dona recolzament, però sembla que no del tot, perquè no són capaços de portar aquí un pressupost amb què amb aquest perfil social que anuncien puguin realment vetllar perquè siguin les entitats socials i les persones més febles les que estiguin protegides, i no amb aquest pressupost que tenim ara, que és un pressupost del Partit Popular i Convergència i Unió. Per tant, un pressupost de dretes, suportades ara, en aquests moments, per un grup suposadament d'esquerres.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula –un moment– la il·lustre senyora Violant Cervera. *(Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.)* Sí, senyor Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Sí, presidenta. En nom del Grup Socialista vull fer notar una vegada més que no hi ha cap membre del Govern present a la cambra. I ho dic... *(Veus de fons.)* No, ho dic simplement perquè fa sis mesos i mig que la legislatura...

La presidenta

Senyor Lucena, això no és...

Maurici Lucena i Betriu

Sí, però esperi...

La presidenta

...ni una qüestió d'ordre ni...

Maurici Lucena i Betriu

Sí, però... Un moment –un moment–, presidenta. És que passa molt sovint, últimament.

La presidenta

Doncs, el Govern pot decidir el que cregui més oportú, entenc jo.

Maurici Lucena i Betriu

I nosaltres tenim dret també a expressar que no ens sembla bé.

La presidenta

D'acord. Ja està. *(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)* Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

No, només per saber..., perquè la consellera Munté s'ha excusat, i ho saben els que porten la moció. També dir que el senyor Lucena, igual que nosaltres hem sigut sensibles i ningú s'ha oposat a poder gestionar dues mocions en una de sola i en un sol debat..., ens sembla que això és buscar tres peus al gat, i més quan la consellera ha fet avinent que tenia una reunió de què no es podia excusar.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta. Por una cuestión reglamentaria. Me gustaría, cuando el portavoz de Convergencia pida la palabra, que explique en función de qué la quiere pedir y para qué la pide.

La presidenta

Tampoc jo li ho he demanat a vostè, i tampoc li ho he demanat al senyor Lucena. O sigui que...

Jordi Cañas Pérez

Pero yo...

La presidenta

...realment jo dono les paraules per al·lusions o contradiccions, i en aquest cas potser no les hauria d'haver donat.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, yo he dicho que era por una cuestión reglamentaria, como mínimo, en la introducción.

La presidenta

I de què es tracta?

Jordi Cañas Pérez

Reglamentariamente, el portavoz del grupo convergente cuando pide la palabra en el Pleno...

La presidenta

I el senyor Lucena també, ja li ho dic. Cap dels dos ho ha fet correctament.

Jordi Cañas Pérez

El señor Lucena también.

La presidenta

D'acord. Senyora Violant Cervera.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, presidenta. Il·lustres diputats, honorable consellera, senyor López, només una qüestió prèvia: no hi ha hagut voluntat de negociació. De fet, m'ha dit fa tres quarts d'hora que no acceptava ni una de les nostres esmenes. Per tant, voluntat de negociació, aquesta no crec que sigui.

Permetin-me, senyors diputats, no obstant, abans d'entrar a debatre la seva moció, senyor López, i manifestar quin és el posicionament del nostre grup, fer una prèvia de reconeixement a la tasca que milers i milers de persones, agrupades en entitats de tots tipus, duen a terme des de fa moltíssims anys per la cohesió social del nostre país en molts àmbits d'actuació: àmbits culturals, esportius, però sobretot socials. Catalunya ha estat des de sempre un país ric en el seu teixit associatiu, gràcies al qual en moments especialment difícils, no només econòmics, sinó també, i sobretot, polítics..., han estat a l'alçada i al capdavant de les necessitats dels nostres ciutadans.

Per tant, senyor López, no en tingui cap dubte. No ens agrada la situació que travessen les finances de la Generalitat i les conseqüències que implica aquest ofec econòmic.

Permeti'm, però, manifestar-li la nostra sorpresa, la del nostre grup, pels termes en què ha plantejat aquesta moció. Vostè ens parla d'eixugar el deute del juliol del 2012, d'articular plans de retorn del deute, de prioritzar pagaments a empreses i entitats del tercer sector... I, miri, nosaltres hi estem absolutament d'acord. Nosaltres també volem que el Govern de la Generalitat pugui fer front als pagaments pendents amb les entitats socials. I per això li hem presentat aquestes esmenes, esmenes que si les acceptessin ens permetrien recuperar les partides suprimides per l'Estat en aquests darrers anys i que afecten serveis a les persones, com les polítiques actives d'ocupació o d'inserció laboral de persones disminuïdes, que han baixat en un 50 per cent, programes de maltractament infantil, programes d'integració dels immigrants, programes d'assistència a la violència de gènere o, com ja ha recordat el senyor Bosch, el nivell acordat de la Llei de la dependència. Recordar que la Generalitat paga el 80 per cent i l'Estat només el 20, quan en realitat hauria d'estar a parts iguals.

Perquè, per desgràcia, li dic «per desgràcia», perquè la nostra voluntat és la d'arribar a gestionar els nostres propis recursos, no disposem dels mecanismes que ens

han de permetre fer front al que ens demana en aquesta moció. Ara bé, si l'Estat compleix els compromisos econòmics contrets amb la Generalitat; si paga els seus deutes pendents, que sumen més de 8.570 milions d'euros; si compleix la sentència, senyor López, del Tribunal Constitucional, o del Tribunal Suprem, referent al 0,7 per cent de l'IRPF, que diu que la Generalitat té les competències per tramitar-los i gestionar-los i donar les subvencions; si estableix els objectius de dèficit per a les comunitats autònomes adequats a la nostra capacitat de despesa, un terç de la despesa, per tant un terç del dèficit, ens hauria de pertocar a nivell de tot l'Estat; si totes les línies de l'ICO, de l'import necessari per tal de donar cobertura als pagaments pendents de totes les entitats i fer una gestió més àgil..., i sobretot si tinguéssim un dèficit fiscal que ens pertogués i que no suposés 16.500 milions d'euros, si tinguéssim tot això, podríem atendre tots els pagaments. Però per desgràcia no ens paguen el que ens deuen, i només podem recórrer al Fons de liquiditat autonòmica, un Fons de liquiditat autonòmica que li vull recordar que no ens regalen: és un fons que ens presten —és un fons que ens presten—, i que fan negoci amb aquests diners que ens presten, amb els quals vostès ingressen el 4 i 5 per cent dels interessos.

Ens sorpren també de la seva moció que ens demani que prioritzem els pagaments de les entitats del tercer sector, quan justament el Fons de liquiditat autonòmica planteja unes prioritats, i en aquestes prioritats no estan precisament dalt de tot els pagaments d'aquestes entitats.

Per tant, és evident que la Generalitat no té competències suficients en matèria financera per poder fer front a tot això. La deslleialtat de l'Estat en el pagament del deute; l'ofec econòmic que suposa un dèficit desproporcionat; les condicions imposades pel Govern de l'Estat, que prioritzen les obligacions finançades a altres finalitats...

Per tant, senyor diputat, nosaltres, que estem d'acord amb pràcticament tot el que proposa, no podem votar-hi a favor, i hi votarem en contra. Només per una petita discrepància: no disposem dels nostres diners, perquè no som amos de la nostra tresoreria. Aquesta moció parla d'impagaments, i crec, senyor López, que l'hauria de dirigir a una altra administració: a l'Administració de l'Estat, a aquella que condiciona tots els nostres recursos i posa en risc el nostre autogovern i la cohesió social del nostre país.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies. En nom de la CUP - Alternativa d'Esquerres, hi votarem a favor. Però caldrà explicar-ho.

El paper ho aguanta tot. La realitat social, no tant. Però en tot cas la moció presentada pel Grup Parla-

mentari del Partit Popular ha barrejat, al nostre parer, maldestrament i de forma transcendental, dues problemàtiques diferents: la problemàtica vinculada al deute de les administracions públiques amb les entitats del tercer sector no lucratiu, 690 milions d'euros l'octubre del 2012, 590 d'administracions catalanes i 280 del Departament de Benestar i Família, per una banda, i, per l'altra, la radical, vergonyant i vergonyosa insuficiència de recursos per executar la Llei de dependència, insuficiència que és fruit, efecte i conseqüència directa de decisions polítiques, de decisions polítiques que, paradoxes de la vida política parlamentària, de cert transvestisme polític i de doble moral, doble raser i múltiple hipocresia, són decisions polítiques que ha pres el grup proposant, que és qui no aplica la Llei de dependència. Alleluia! Sí senyor! Veure per creure o a llogar-hi cadires.

Els dos punts, el que està vinculat al no-pagament al tercer sector per part de la Generalitat i el que està vinculat a la no-aplicació de la Llei de dependència per part del PP, fan una paradoxa, no?, que és que a vegades el programa de la dreta catalana s'assembla massa al programa de la dreta espanyola i que tots dos han acceptat els dictats de la troica i fer que la crisi la pagui qui no l'ha provocada.

Aleshores, per què votar-hi a favor? Hi votarem a favor per profund respecte, pel mínim i màxim respecte que ens mereixen les entitats del tercer sector del nostre país, que atenen més d'1 milió de catalans i catalanes; un tercer sector no lucratiu que es diferencia d'una altra barreja que hi ha a la moció, amb empreses mercantils, segurament, i que nosaltres defensem àmpliament aquest tercer sector no lucratiu, perquè té una tasca social i imprescindible des de criteris d'economia social, solidària i cooperativa, de cogestió, a vegades també d'externalització, però sempre amb vocació i titularitat públiques, amb vocació de servei públic.

És aquest mínim i màxim respecte pel tercer sector el que ens forçarà a votar a favor –anàvem a votar-hi en contra–, però també és perquè en el cicle del bucle tornem a discutir una deixadesa reiteradament debatuda i reiteradament irresolta també a la Comissió d'Economia.

Quin paga mana, i qui mana no paga, i són vostès, el grup proposant, perquè no és l'únic problema del tercer sector: l'increment dels tipus d'IVA, la reducció de la despesa pública en polítiques socials, la restricció del crèdit privat i la inexistència de línies de finançament alternatiu –i en això parlo tant per la Generalitat com per l'Estat central–, doncs, formen part del problema, més que de la solució, un problema que vostès estan agreujant.

També se solucionaria si el Govern central pagués el que deu a la Generalitat, per descomptat. En això estem absolutament d'acord.

I aquesta política que simptomàticament comparteixen PP i Convergència, des de les seves diferents responsabilitats, també afecta gravíssimament el tercer sector, amb un col·lapse en la tresoreria que suposa l'endarreriment de pagaments de nòmines, l'endarre-

riment del pagament de proveïdors i creditors, és a dir, un col·lapse de l'economia social, l'increment de l'endeutament que ofega i hipoteca la tasca social que desenvolupen, els maleïts ERO...

Vostès han tocat la Llei de dependència de mort. Aplicar-la íntegrament són 6.000 milions d'euros; l'últim pressupost, si no m'equivoco, són 1.108 milions d'euros. Però això que qui ha fet el malalt ens vengui avui l'hospital, doncs, a nosaltres no ens convenç.

Però, tot i així, pel mínim i pel màxim respecte al tercer sector no lucratiu, hi insisteixo, hi votarem a favor.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señor López... –no veo tampoco hoy a ningún *conseller*. Decía yo mismo antes, cuando hablábamos de pobreza infantil, que de nuevo este tema –ahora se trata del tercer sector– se debatía por ya no sé cuántas veces, y tenemos que desear que no sea necesario volver a hacerlo; pero será necesario mientras la Generalitat no pague lo que debe y se presenten iniciativas a este respecto, que ya le adelanto al señor López que nosotros votaremos a favor. Porque, en efecto, la Generalitat es morosa, es una administración morosa con todas las letras, y lo es con las entidades del tercer sector, que son las que prestan servicios a las personas que tienen precisamente problemas, a las personas dependientes, a las que se ocupan de los niños en riesgo de exclusión social, a las que gestionan plazas en residencias de personas mayores, a las que se preocupan por personas con discapacidades, las que palián los efectos de la pobreza, por ejemplo, gestionando comederos sociales. Y, sí, tiene esa deuda, es morosa con esas entidades, con las que verdaderamente mantienen eso de lo que tantas veces algunos grupos de esta cámara se llenan la boca, que es la cohesión social.

El discurso que se opone siempre ante esta evidencia de morosidad es el que se resume en la expresión del «espolio fiscal», por decirlo en fino, o en el más coloquial «Madrid nos roba», que es más de mitin, y es el discurso también que desprende de las enmiendas que ha presentado Convergència a esta moción. Esto lo justifica todo. El Gobierno y sus socios de Esquerra le dicen a estas entidades que ya no pueden más: «Mire, lo sentimos, queremos pagarles pero no podemos porque sufrimos un ahogo económico, un espolio fiscal, y sus problemas son culpa de que estamos en España», y ya está solucionado. «Somos morosos, pero no es por culpa nuestra, sino porque todavía somos españoles. Tranquilos, que cuando seamos independientes os pagaremos sin demoras, se reducirá el cáncer y habrá muchos menos accidentes de tráfico.»

Miren, yo..., como dijo un célebre presidente de los Estados Unidos, se puede engañar a todos poco tiem-

po, se puede engañar a algunos todo el tiempo, pero no se puede engañar a todos todo el tiempo. Y al Gobierno y sus socios de Esquerra les está empezando ya a pasar esto con las entidades del tercer sector social, porque ustedes, señores del Gobierno y sus socios de Esquerra, son morosos, como digo; pero, claro, ese discurso que ustedes nos quieren vender podría colar si fueran morosos con todo el mundo, pero es que son ustedes morosos solo con algunos: con los centros de ancianos, con las escuelas infantiles, con las ONG, con las farmacias... Porque, mire, no son morosos, por ejemplo, con el Grupo Godó, al que le otorgan millones de euros en subvenciones; no son morosos con las subvenciones que recibe Ómnium Cultural; no son morosos con la asociación Acció Cultural del País Valencià, a la que le pagan la cuota de su hipoteca, por importe de 715.000 euros anuales, y le dan además otros 400.000 euros para otras actividades, que cabe preguntarse cuáles son; no son morosos tampoco con la Fundació Privada Centre d'Estudis Jordi Pujol; no son tampoco morosos con l'Associació d'Amics de La Bressola, a la que le dan 430.000 euros para el personal docente de determinadas escuelas en Francia, y no lo son, para poner ya un ejemplo no se sabe si para reír o llorar, pero en cualquier caso curioso, no son morosos con la Federació Catalana de Pitch and Putt. Esas son las prioridades del Govern y de Esquerra en la gestión de los «exangües» –entre comillas– recursos que les deja disponible el tan traído y llevado *espoli fiscal*.

Y, mire, es que las entidades que prestan servicios de atención a las personas, aparte de la labor social esencial que llevan a cabo, forman una parte importantísima de la economía; unas son empresas, otras asociaciones, otras fundaciones, pero, en todo caso, unas y otras tienen usuarios, trabajadores, y tienen proveedores, por lo que la morosidad de la Generalitat les está provocando no solo graves deficiencias en la calidad asistencial, sino un grave problema laboral y empresarial a muchas de ellas y a sus proveedores. Solo es gracias a la profesionalidad y a la responsabilidad de los gestores, trabajadores, voluntarios y proveedores de estas entidades que el sistema de protección social consigue a duras penas no derrumbarse, pero esta situación es ya insostenible.

Por lo anterior, las medidas que propone esta moción las entendemos necesarias en la dirección que apuntamos, así como otras que nosotros mismos hemos propuesto en la Comisión de Bienestar, y por eso, como ya les he anunciado antes, votaremos a favor de la misma.

Muchas gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Doncs, prenc la paraula per posicionar-me sobre les esmenes. I primer dir-li al

senyor Lucena que no es queixi tant: sí que hi havia un membre del Govern a la cambra, que és el senyor Aragonès, eh?, que tots sabem quin és el paper que desenvolupa. És a dir, sí que n'hi havia; després li passarà..., li llegirà la cartilla de tot allò que hem dit.

Doncs, per pronunciar-me sobre les esmenes, dir primer, avançar primer que acceptarem les esmenes del Partit dels Socialistes, perquè creiem que milloren el text. Demanar disculpes, i ho dic públicament, a Iniciativa per Catalunya, perquè no he tingut la possibilitat de dir que no acceptàvem les seves esmenes, i li ho dic en el Ple del Parlament, té tota la raó. Primer, perquè en el primer cas, doncs, ja ho explicaré amb les altres esmenes, i en el segon cas, perquè pensem que un dels punts nostres ja recull aquesta prioritització dels serveis socials. (*Veus de fons.*) Sí, ara li ho explicaré.

Mirin, avui el que veurem és que Convergència i Unió i Esquerra Republicana, un altre cop, el que diran és que no pagarem, avui el que vostès diran a les entitats és que no pagarem el deute que tenim. Això és el missatge, això és el resum del que avui votarem, sí. Vostès estaran molt orgullosos; les entitats del tercer sector i les residències, llavors, després faran el que puguin fer. I ens diran que no pagaran, aquesta és la lògica. I ens ho diran dient que la culpa és dels altres, que la culpa és de Madrid, eh?, com ens ho han dit, que la culpa és de Brussel·les, i jo em pregunto: què fan vostès amb els 40.000 milions d'euros de pressupost de la Generalitat? Què fan vostès amb els 40.000 milions d'euros? Perquè suposem que s'ha de prioritzar, sí; però per al tercer sector i per a les residències, no.

I ens deia el senyor Bosch, ens deia en les seves esmenes: «Clar, tota la culpa és de Madrid.» Miri, jo utilitzaré, deixi'm que utilitzi una de les estratègies que vostè utilitza molt. Jo, vostè sap que jo l'admiro com a diputat, és un bon diputat..., no sé si això li garanteix molt el futur, que jo li digui això, però li ho dic. Miri, quantes iniciatives ha presentat Esquerra Republicana de Catalunya al Congrés dels Diputats sobre el tema de la dependència? Zero –zero–, ni una; allà on vostè diu que s'ha d'arreglar, ni una. Vostès han presentat, miri, iniciatives com la gestió de la..., garantir la participació dels trabucaires a les festes majors, sobre les bicicletes, sobre les primes de la Selecció Espanyola de Futbol, sobre el comerç dels primats o sobre el consum de cànnabis, és a dir, porros (*rialles*); però de dependència re, al Congrés dels Diputats. És a dir, de lliçons, tampoc n'admetrem.

I permeti'm que, per últim, senyora presidenta, diguem cap a on es destinen els 40.000 milions, i li ho faré gràficament –li ho faré gràficament. Saben què és això? (*L'orador mostra una fotografia.*) El Mercat del Born, 85,6 milions d'euros. Saben què és això? (*L'orador mostra una altra fotografia.*) Una escola del Pont de Vilomara, aturada, perquè no hi han diners. Perquè, clar, quan destinem 86,5 milions d'euros al Mercat del Born –amb això acabo, senyora presidenta–, no en tenim per a escoles. (*Remor de veus.*)

O un altre exemple, també, que podem donar sobre això. Sap quant va costar la fotografia –la fotografia– de l'altre dia del Pacte pel dret a decidir...?

La presidenta

Ja ha acabat. *(La presidenta retira l'ús del micròfon a Rafael López i Rueda i aquest continua parlant uns moments. Persisteix la remor de veus. Pere Bosch Cuenca demana per parlar.)* Senyor Bosch.

Cridarem a votació mentrestant. *(Pausa.)* Senyor Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Per al·lusions del senyor Rafael López Rueda...

La presidenta

Trenta segons.

Pere Bosch Cuenca

...amb tota la simpatia, que jo sap que també li tinc molta simpatia i molt d'afecte. Tres consideracions.

La primera. Nosaltres a la Llei de dependència hi vam donar suport. I, per tant, no cal que fem fiscalització posterior, la fem aquí en el Parlament, perquè l'hem de fer aquí en el Parlament, però, en tot cas, nosaltres hi vam donar suport i, per tant, ens en sentim copartípics.

Segona consideració. Miri, la seva preocupació per la temàtica social és tal, que ahir resulta que vostès van fer una pregunta sobre educació..., perdó, rectifico: sobre educació no, sobre les façanes dels centres educatius, perquè la seva pregunta anava sobre les estelades dels centres educatius, perquè a vostè el que el preocupa són els símbols, i no el que hi ha dintre de les escoles. Aquesta és la gran diferència. *(Remor de veus.)*

I tercera consideració. Abans, quan he citat el munt de deutes que tenia el Govern de l'Estat amb el Govern de la Generalitat, amb el Govern de Catalunya, que són dades contrastables –un momentet, senyor Jordi Cañas, em deixa acabar la intervenció?; després, si vol, en parlem tot el que vulgui–, quan he fet la intervenció encara m'he deixat un últim deute. Vostè, que es preocupa tant i tant per les entitats d'aquest país, el que pot fer és demanar-li a la ministra, aquesta ministra a la qual li paguem entre tots plegats el viatges, que pagui el que li correspon a Catalunya a les entitats del 0,7 per cent, que l'últim any, l'última liquidació són 22 milions...

La presidenta

Senyor diputat...

Pere Bosch Cuenca

...que van deixar de rebre les...

La presidenta

Senyor...

Pere Bosch Cuenca

...els catalans.

(Eva Granados Galiano demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Granados.

Eva Granados Galiano

Per demanar votació separada del punt 8.

La presidenta

Punt 8.

Eva Granados Galiano

Sí, igual que la diputada Massana ha dit abans.

La presidenta

Començarem la votació amb el punt 8. I després farem la resta de la moció, amb les esmenes incorporades.

Punt 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 70 en contra i 32 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor i 70 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política fiscal (tram. 302-00057/10)

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política fiscal, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular. Té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

(Pausa llarga.)

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, com no?, una altra moció que es debat en aquest Parlament i una altra moció on cap membre del Govern està per escoltar el que diu el Parlament envers la política del Govern. Bé, sí que hi ha el president de la Generalitat a l'ombra, el senyor Oriol Junqueras, i els seus consellers a l'ombra, asseguts tots ells escoltant les propostes d'aquest Parlament.

Dit això, el Partit Popular català presentem aquesta moció amb tres objectius. En primer lloc, donar

transparència, que es presentin els pressupostos d'aquest any 2013 sense més demora, que es deixin de concerts, que es deixin de cimeres, que es deixin de simposis, que es deixin de Diplocats, que es deixin de cartes, que es deixin de saltets desbocats a l'estil Quico Homs al Camp Nou i que ens diguin als catalans com es pensen gastar els impostos, els diners de tots.

Els catalans tenen dret a saber què fa l'acord ERC - Artur Mas amb els seus impostos. Per això exigim per enèsima vegada en seu parlamentària i ho sotmetem a votació que es presentin d'una vegada els pressupostos de la Generalitat de Catalunya d'aquest any 2013.

D'altra banda, durant sis mesos els catalans van haver de pagar l'euro per recepta; 55 milions de receptes van ser gravades per un euro pel Govern de la Generalitat de Catalunya, per una taxa que la podem anomenar com «la taxa Boi - Mas-Colell», una taxa que ha estat suspesa pel Tribunal Constitucional a instàncies del Govern d'Espanya. D'això ja fa més de sis mesos, i a dia d'avui el Govern de l'acord ERC - Artur Mas és incapaç de retornar als pacients els imports dels 55 milions d'euros recaptats per l'euro per recepta.

Vostès volen una agència tributària catalana, però són incapaços de retornar els euros per recepta als pacients que van estar durant sis mesos pagant aquesta taxa. Vostès gestionen quasi 40.000 milions d'euros, 40.000, i són incapaços de tornar-ne 55 als que van haver de fer front a aquesta taxa.

Els que hagin fet la declaració de la renda durant aquests dies deuen haver vist que, si la declaració els dona a retornar, entre quatre i deu dies, aquella persona que li dona a retornar la declaració de la renda cobra la liquidació, la qual cosa demostra, doncs, el funcionament de l'agència tributària estatal, la qual cosa es contraposa amb el funcionament de l'agència que vostès volen crear, tributària catalana, que és incapaç de tornar un euro a tots els pacients que van pagar per les seves receptes la taxa de l'euro per recepta.

Per això, des del Partit Popular català exigim que en el termini d'un mes el Govern de la Generalitat de Catalunya retorni els euros per recepta a tots els pacients que els van haver de pagar durant sis mesos. Vostès es gasten 65 milions d'euros, 10.000 milions d'euros de les antigues pessetes, a subvencionar les entitats del Pacte pel dret a decidir mentre són incapaços de tornar-ne 55 d'euros per recepta als pacients que van haver-ho de pagar durant sis mesos a Catalunya. Aquí es veu clarament quines són les prioritats de l'acord ERC - Artur Mas.

I, en tercer lloc, demanem que, si el Govern de la Generalitat vol reduir els impostos dels casinos, abans eliminin tots els impostos que han pujat durant sis mesos i també eliminin l'impost a les activitats turístiques.

Vostès, l'acord ERC - Artur Mas, en sis mesos han pujat l'impost del patrimoni, l'impost de transmissions patrimonials, han posat un impost sobre els dipòsits d'estalvi, volen reintroduir l'impost de successions, posar un cànon a internet, posar un impost sobre TV3,

crear un impost sobre les llaunes de Coca-Cola, posar un impost als habitatges buits i fins i tot posar un impost sobre els avions. Volen fer tot això, que perjudica molts catalans, i, en canvi, volen afavorir els casinos. Compartim que s'afavoreixi l'activitat econòmica, que es produeixin millores fiscals per atreure inversions; ara bé, que això no impliqui mai en cap cas perjudicar moltes persones i empreses a Catalunya.

Per tant, aquesta moció que presentem el que vol és que s'aprovi donar transparència, és a dir que s'aprovi que es presentin d'una vegada per totes els pressupostos d'aquest any 2013 en aquesta cambra, que sapiguem els catalans com es gasta els diners el seu Govern, que no continuï el Govern de la Generalitat confiscant els imports de l'euro per recepta, com succeeix des que va estar en vigor durant sis mesos, i no perjudicar molta gent i moltes empreses amb més impostos per acabar afavorint els casinos.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, novament tornem a parlar de fiscalitat en aquest Ple. Suposo que coneixen aquella frase que diu: «Els neoliberals mai deixen passar l'oportunitat d'una crisi per carregar-se l'estat del benestar.»

Doncs, també podríem afirmar que els centralistes mai deixen passar l'oportunitat d'una bona crisi per recentralitzar l'Estat. I vostès, el Partit Popular, el Govern del Partit Popular està fent les dues coses al mateix temps: desmantellar l'estat del benestar i iniciar el camí de la recentralització de l'Estat.

Pel que fa al desmantellament de l'estat del benestar ho hem vist; pel que fa a la pèrdua de drets socials i laborals, la reforma laboral, l'eliminació de la dependència, la LOMCE, el Reial decret de salut de l'any passat que acaba amb la universalitat, etcètera. Perquè pensem que el que a vostès els molesta no és només les pujades d'impostos i la fiscalitat, sinó l'estat del benestar, perquè els impostos i la fiscalitat serveixen per al manteniment de l'estat del benestar, per garantir els drets socials que vostès només veuen com un obstacle per als negocis. Vostès volen més mercat i menys drets socials. I, evidentment, aquest no és el nostre model.

I, pel que fa a la recentralització de l'Estat, vostès tenen un concepte diria que verticalista, centralista de l'Estat. El major percentatge de l'ajust pressupostari és per a les comunitats autònomes, que són les que tenen el gruix dels serveis públics, no per a l'Estat. Els majors increments d'impostos per a l'Estat. Impedeixen en molts casos que les comunitats autònomes en general i la Generalitat en particular puguin utilitzar

la capacitat normativa fiscal, com hem pogut veure amb el que ha passat amb l'impost de dipòsits bancaris. L'eliminació de duplicitats només per als organismes de les comunitats autònomes, mai per als de l'Estat; el Ministeri de Cultura o la delegació del Govern, que serien perfectament eliminables, aquestes no, i, en canvi, la Sindicatura de Comptes, el Síndic de Greuges, aquests sí. I, darrerament, la proposta de perseguir la morositat fiscalitzant i intervenint les comunitats autònomes si no compleixen els mandats del Govern de l'Estat, un camí que hem vist no només per a la morositat, sinó que ja es va obrir amb l'aprovació de la Llei d'estabilitat pressupostària, que en el seu moment va comptar amb el suport de Convergència i Unió.

Només l'Estat ha de decidir sobre els impostos, només l'Estat ha de decidir unilateralment quin és el marge de dèficit. Miri, per vostès, pel PP, les comunitats autònomes haurien de ser simples diputacions provincials impossibilitades de realitzar polítiques fiscals pròpies, que és el que realment dona sentit a l'autogovern.

Però, miri, el que més ens molesta és el seu cinisme, no?, perquè a Catalunya s'omplen la boca contra les pujades d'impostos, a Madrid les avalen sense cap problema: avalen la creació o existència a Catalunya de figures fiscals que el Govern central es planteja recuperar i impulsar, com dipòsits bancaris o fiscalitat verda; no veuen cap problema que el Govern de l'Estat incrementi l'IVA, fixi un tribut sobre els gasos d'efecte hivernacle, apugi els impostos especials sobre el tabac i l'alcohol, i, en canvi, s'oposen a l'impost en estades turístiques, a l'increment de l'impost de patrimoni, a l'augment de transmissions patrimonials o a l'impost de successions i a més volen eliminar la part de donacions.

I, miri, nosaltres estem d'acord en la proposta que vostès fan de retornar l'euro per recepta, ens sembla una proposta lògica i raonable, però també els hem de recordar que l'increment del copagament dels medicaments el van aprovar l'any passat vostès a Madrid al Congrés dels Diputats. Ens oposem a l'euro per recepta, però ens oposem a un nou impost també sobre els medicaments com és el que vostès van posar a Madrid, i per això els acusàvem de cinisme.

S'oposen a la reducció de l'impost sobre els casinos, però ho vinculen a l'eliminació de tot un seguit de figures fiscals que podrien contribuir a alleugerir les finances de la Generalitat.

Miri, això jo crec que és la prova definitiva del seu cinisme. És a dir, si estan en contra, com nosaltres ho estem, de la rebaixa..., d'aquest privilegi que el Govern de Convergència i Unió vol fer per al joc i per als casinos, ho posin, ho posin i els ho votarem; no ho condicionem a res més. Si ho posen així, nosaltres els ho votarem.

I, miri, sobre la no-inversió, les no-inversions d'empreses estrangeres aquí, a Catalunya, per la qüestió fiscal. A part que això és fals, que això no és veritat, les empreses serioses, les que creen valor afegit, les que volen mà d'obra qualificada, etcètera, aquestes no rebaixen, no els preocupa tant la qüestió fiscal. En

canvi, a qui preocupa la qüestió fiscal i les qüestions laborals? Preocupa Barcelona World, preocupa Eurovegas, que busquen privilegis, excepcions de caràcter legal, rebaixes salarials, etcètera, i fiscals, per afavorir els seus privilegis. Aquestes no són les empreses que nosaltres volem a Catalunya; nosaltres volem les d'innovació, les de la recerca, les que tenen un sentit socialment fort, les que poden contribuir al futur d'aquest país.

Miri, per tant, nosaltres votarem a favor d'allò que és raonable, com la supressió de l'euro per recepta, com el tema de la presentació dels pressupostos, que ho hem dit i hi hem insistit reiteradament, o el retorn del recaptat per l'euro, però no d'aquelles mesures que creiem que obeeixen a una lògica centralista i cínica de la seva política fiscal.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta... *Consellera* —el *conseller* de Economia no està; tindrà asuntos personales, ¿eh?, eso yo no lo discuto, asuntos personales—, diputados, diputadas, señor Coto, es una moción que lo que en definitiva es es una causa general contra el pacto del Neri. Ustedes son como aquellas parejas que cuando se separan lo que eran virtudes se truecan en vicios y lo que eran halagos, en reproches.

Porque quiero recordarle que lo que ustedes proponen, que es derogar el euro por receta, derogar las tasas sobre establecimientos turísticos, esto que ustedes piden, se votó con su abstención cómplice. Esto se aprobó en la legislatura pasada, porque entonces eran amigos, entonces se querían, eran pareja de hecho.

Yo recuerdo votaciones muy peculiares. Y usted se recordará de alguna. Ustedes han llegado a votar en contra de sus propias propuestas en la Comisión de Presupuesto —¿se acuerda, señor Coto?—, votando propuestas del Partido Popular, el Partido Popular, en contra, para perderlas, porque entonces había un pacto, el pacto del Neri, el pacto de la «pepevergencia».

Entonces, ustedes vienen hoy y plantean una especie de ejercicio de contrición, de asunción de culpa y de responsabilidad. ¿Lo hacen porque creen en ello? No; lo hacen como hacen esas parejas que acaban mal: por venganza; despechados, se vengán. ¿Y cómo se vengán? Haciendo lo contrario de lo que ustedes hacen en el Gobierno de España, que es decir que se eliminen impuestos mientras ustedes los suben.

Nosotros le hemos planteado unas enmiendas para que, además de los que ustedes solicitan, que se elimine el euro por receta, eliminar..., eh?, eliminen ustedes también el IVA cultural, pidan derogarlo; pidan derogar las tasas judiciales, esas que están impidiendo la tutela judicial efectiva a centenares de miles de españoles; deroguen ustedes la subida del IRPF a las

clases medias y populares. ¿Por qué no lo hacen? ¿Por qué dicen aquí una cosa y hacen la contraria en el Gobierno de España? Porque han abandonado aquello que según ustedes era la seña de identidad del «pacto del Neri», del pacto de Artur Mas y Alicia Sánchez-Camacho, de Convergència i Unió y el Partido Popular *català*, que era..., ¿se acuerdan?, la *responsabilidad*.

¿Desde qué posición eticopolítica vienen ustedes a reclamar que se suprima aquello que se aprobó con su complicidad? ¿La situación socioeconómica ha cambiado en este último año? ¿Los jubilados y los pensionistas son más ricos que hace un año, cuando se aprobó el euro por receta? ¿Qué ha cambiado? Usted hablaba de nombres a los pactos y a las tasas. Yo le voy a dar algunas permutaciones: las tasas «Mas-Alícia», las tasas «Artur - Sánchez-Camacho» o las tasas «Artur Mas - Alicia Sánchez-Camacho», porque esas tasas judiciales y del euro por receta son vigentes por su acuerdo.

Nosotros, como partido responsable y que hace de la coherencia su seña de identidad, votaremos a favor de su moción. Lo que lamentamos es que ustedes, faltos de esa coherencia, no acepten nuestras enmiendas. Eso hubiera sido, desde luego, un mensaje de coherencia con el conjunto de los ciudadanos y de asunción de verdadera responsabilidad de la culpa. Lo otro es simplemente intentar vengarse, reprochar, actuar desde el despecho e intentar transmitir un mensaje que es, sin duda, equívoco. Ustedes no son coherentes, son capaces de defender lo uno y lo contrario, en función de si están en el Gobierno o apoyándolo, o si están en la oposición.

Gracias, presidenta, consejera de educación, que no *conseller* de Economía, diputados, diputadas.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bon dia, moltes gràcies. Bé. Que les elits sempre es neguen a redistribuir la riquesa no és un fenomen nou, no l'explicarem ara aquí; nosaltres no en tenim les claus, jo no sóc economista, sóc jurista; però, bàsicament, arriba un moment en què el sistema ja no pot amagar les vergonyes, no?, i ni tan sols amb el seu arsenal d'estratagemes, dient aquí que és una vergonya que els catalans surtin perjudicats dels impostos que s'han aprovat aquí, doncs..., ja no s'aguanta per ell mateix.

I bàsicament m'agradaria transmetre'ls una mica què és el que estan fent vostès, no? Que estan venint aquí, amb una política que diu: «Nosaltres som contraris als impostos.» Amb una política totalment hipòcrita, perquè, com han dit els diputats que m'han precedit, estan fent exactament el mateix que aquí diuen que no poden fer, al Govern de l'Estat espanyol; i, bàsicament, una política que explica, no?, o que ens ha portat a la disposició de les classes populars a tot l'Estat espanyol, i que s'explica amb quatre dades: pèrdua de la

recaptació tributària, caiguda del volum d'ingressos, càstig a les rendes de treball en benefici de les rendes de capital i gravar el consum general més que el consum de luxe.

Bàsicament, i en resum, una balança fiscal, la que volen construir vostès, que grava les rendes de treball, les classes popular i les classes treballadores, perquè sobrevisquin els privilegiats, que són als quals responen els seus interessos. Per tant, tregui's la careta, quan vinguin aquí diguin que no, és que vostès no governen per a tothom, vostès governen per als rics, vostès governen per a les grans empreses, per a les grans fortunes, i són marionetes. Això com a idea inicial.

Després els diré una altra cosa: nosaltres estem a favor d'abolir l'euro per recepta, estem a favor que no es baixin els impostos perquè arribi a Barcelona o al d'aquí, estem a favor d'abolir l'euro per recepta perquè és una taxa que espolia les classes populars, i perquè és una taxa que la burgesia catalana ens ha impostat, i, per tant, diem no a l'espòli que ens fa la burgesia catalana.

També estem a favor que no es rebaixi l'impost del joc, però per motius radicalment diferents als de vostès: perquè vostès aquí demanen que no es rebaixin els impostos a canvi que suprimeixin els altres, però l'han rebaixat a Madrid per fer la competència. Perquè vostès estan aquí i no estan actuant com a catalans que se senten espanyols i que fan polítiques de dretes, no; vostès són uns comissaris que han vingut a un territori ocupat per sufragar la rebel·lió. (*Remor de veus.*) Sí, sí..., així.

I, per últim, una ratificació. Una ratificació molt important és que, davant de les seues polítiques –davant les seues polítiques–, cada cop és més necessària la independència, però no perquè res canviï, com també alguns volen, no per a construir un sistema fiscal com el que han construït vostès, per a exercir la veritable sobirania econòmica, per a posar l'economia al servei de les persones, una economia productiva i no capitalista, una economia que no ens grava a tots, una economia que no està feta a mida d'unes burgesies i unes elits que ens espolien i que ens condemnen a la misèria. Treguin-se la careta –treguin-se la careta– d'una vegada.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Alicia Romero.

Alicia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades, bé, doncs, sí que és veritat que..., no sé si se l'ha tret, la careta, el senyor Coto, o mai la porta, perquè realment aquesta moció que ens presenta mostra clarament quin és el seu model de política fiscal, que s'enfronta clarament amb el nostre, i jo crec que amb els partits, doncs, d'esquerra, no? Bàsicament perquè, a més a més, vostè fa aquest doble joc, no?, que el que vol suprimir derogant aquí, després resulta que

és veritat que el Govern d'Espanya, doncs, allà ens ho acaba imposant, no?

Però no només això, és que... –li torno a repetir una mica el que parlàvem ahir amb l'impost de successions–, és que vostè aposta més pels impostos indirectes que pels directes. És a dir que allò que afecta a tothom de la mateixa manera tingués una renda de capital..., és igual, el patrimonial o un altre, no? Per tant, vostès van apujar l'IVA, vostès ens van apujar l'IRPF, vostès han posat les taxes judicials, ara baixen les beques universitàries..., és a dir que van fent una política que evidentment intenta ensorrar les classes mitjanes i populars, que cada estiguem pitjor, i afavoreix aquelles classes més benestants, no? I, per tant, ve aquí al Parlament, amb una moció que és bastant sorprenent. Clar, nosaltres hem d'estar d'acord amb el fet que es derogui l'euro per recepta, que hi hem estat sempre en contra, però vostès allà el segueixen tenint sobre la taula, no? Per tant, aquest doble joc que no acabem d'entendre.

I després, clar, sorprèn bastant que vostès estiguin a favor que es rebaixi l'impost sobre el joc del 55 al 10, amb unes condicions..., amb unes condicions que sempre acaben afavorint els mateixos: no a les successions, no als dipòsits en entitats de crèdit, perquè vostè diu que criminalitza l'estalvi... Però, escolti'm, és que nosaltres creiem que això no pot ser així; és a dir, ni condicionat ni no condicionat, no es pot abaixar aquest impost. És a dir, si hi ha persones que vénen aquí a fer un negoci..., en què nosaltres tenim bastants dubtes i bastants qüestions, home, el que no podem fer és condicionar-ho al fet que es treguin alguns impostos, que en aquests moments permetrien, perquè cap dels que..., excepte les taxes turístiques, la resta encara no estan sobre la taula, ja ho vam dir ahir, per desgràcia, el Govern no ha corregut prou, amb el suport d'Esquerra, perquè en aquests moments puguem tenir 400 milions d'euros d'ingressos amb la derogació de l'article 58, amb la bonificació del 99 per cent... Però, escoltin, vostès, això: el que no volen és que hi hagin alguns ingressos que ens permetin, ja no dic millorar una mica l'estat del benestar, sinó trencar una mica amb aquesta situació d'emergència que estan vivint moltes famílies catalanes a causa de la crisi, no?

Per tant, realment es veu molt clar, llegint aquesta moció, quin és el seu model de política fiscal, que evidentment estreny a uns i afavoreix uns altres. Per tant, vostè sempre defensant les classes benestants. I aquelles empreses que s'installen en territoris..., jo diria, allò, *rozando el larguero*, perquè realment el que allà ha fet Madrid, abaixant els impostos a Eurovegas, és el que vostès també voldrien que passés aquí. El que passa és que amb uns condicionants que..., ho espero, que espero que aquest Govern de Convergència i Unió, amb el suport i la lleialtat d'Esquerra, doncs, no acabi avançant... Perquè, com ens va dir ahir el senyor Aragonès, és veritat que en la seva lleialtat i la seva exigència està fent que Convergència i Unió, que, com molt bé ha dit el senyor Cañas, era el seu «nòvio» fins fa poc, doncs, ara, evidentment, ha de canviar els seus postulats –nosaltres creiem que en bé de la societat catalana– per intentar, doncs, primer, aconseguir més

ingressos, i tenir una política fiscal una mica més justa i suficient, perquè la situació, doncs, és molt complicada.

Per tant, nosaltres no podem donar, en general, suport a aquesta moció, sí que hi donarem a alguns aspectes, evidentment, com no podia ser d'una altra manera, que es presentin d'una vegada per totes els pressupostos. No sabem quines són les prioritats d'aquest Govern de CiU amb el suport d'Esquerra Republicana. (*Veus de fons.*) No ho sabem, però sí que és veritat... (*Veus de fons.*) Ah, vosaltres sí, molt bé. Nosaltres no ho sabem. I, a més a més, el que sí que tenim clar és que hi han retallades importants, perquè hi han unes reserves de crèdit que no es gasten. I, per tant, hi ha una retallada important de més d'un 20 per cent, però, d'alguna manera, tapada, no?, a l'ombra amb aquesta no-presentació de pressupostos, i, evidentment, sense la Llei de mesures de política fiscal, que, per tant, ens fa que no sapiguem exactament si podrem aconseguir més o menys ingressos amb els diferents impostos que podríem estar, doncs, en aquests moments, actualitzant o reformant, com podria ser el de successions.

Per tant, doncs, res, veurem què passa, què fa Convergència i Unió, si és lleial o no als postulats d'Esquerra, que són bastant diferents a aquest, i s'aprova aquesta moció o no. Jo espero que no, que sigui que no, perquè realment ens farà mal al final que alguns ingressos, molts o pocs, que pot tenir Catalunya, acabin, doncs, no assolint-se, pensant en no sé exactament quin horitzó en què pensa vostè, senyor Coto, que és que Espanya *sea grande y libre*, no?, i, escolti'm que pugui anar a desenvolupar la seva política mentre els altres ens anem estrenyent.

Per tant, a veure si això no s'aprova, si Convergència avui escolta una mica Esquerra Republicana, perquè ja hem vist que el senyor Cañas hi donarà suport, i podem, doncs, aconseguir que això avui no avanci.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Directora general de Tributs, que avui també ens acompanya, consellera, senyores diputades i senyors diputats, anem per la moció. Aquesta moció és una moció que bàsicament el motiu que la porta a escriure és d'un cinisme polític absolut, i anem a repassar tots els punts de la moció.

Primer punt: resulta que les polítiques fiscals emprades i de Catalunya estan portant Catalunya a un clar desavantatge per atreure inversió estrangera respecte a..., bé, respecte a tot el món, no? Doncs, miri, la facturació de les cent grans empreses catalanes, segons avui surt en un diari econòmic, va pujar un 8 per cent. I el *Financial Times*, que ja sabem que vostès no se'ls escolten perquè és crític amb la política d'en Mariano

Rajoy, doncs, certifica en el seu estudi que Catalunya és la regió europea líder en inversió estrangera.

Després, fan tot un conjunt de mesures. La primera és que demanen que es presentin els pressupostos, quan vostès fa dos mesos que tenen parat determinar el nou objectiu de dèficit, perquè s'estan barallant els diferents barons del Partit Popular, i cada vegada ho van allargant: quinze dies més, quinze dies més.

En segon lloc, després vostès fan una cosa insòlita, que és que allò que vostès aprovaven al Parlament fa un any, ara demanen que es tregui. O sigui, l'impost sobre les estades en establiments turístics..., sí, es va aprovar, i vostè hi va intervenir, i era vostè el ponent de la Llei de mesures. Si es va aprovar va ser perquè vostès ho van permetre, i l'euro per recepta també. Per tant, ara què vénen a fer aquí? És a dir, és una mostra d'un cinisme absolut.

Després, vostès s'avancen al Tribunal Constitucional, l'euro per recepta s'ha suspès, però demanen que la Generalitat ja torni els diners, avançant-se a una sentència. Deu ser que deuen tenir magistrats al tribunal de confiança, apart de fiscals de confiança per ja saber quines seran les sentències.

Després, estableixen..., bé, demanen que es tirin enre tot un conjunt de mesures que si les anem sumant... Mirin, sumi els 55 milions d'euros de l'euro per recepta que volen que tornem; el tema de l'impost de transmissions patrimonials, que vam aprovar ahir, demanen que es tiri enrere; això són 50 milions d'euros per a aquest any 2013; temes successions, 120 milions d'euros; impost de patrimoni, 100 milions d'euros; supressió total de donacions i successions –és a dir, el que queda, el que vostès no van polir–, 200 milions d'euros; derogar l'impost sobre dipòsits en entitats de crèdits, 500 milions d'euros, i derogar la taxa turística; total, 1.125 milions d'euros que vostès, amb una moció, es poleixen aquí i no ens diuen com ho pensen compensar, 1.125 milions d'euros que el Partit Popular demana que tinguem de menys per fer polítiques socials en aquest país. I a això afegim-hi, evidentment, que vostès demanen que es presenti ja un pressupost amb un objectiu de dèficit que suposa unes retallades de més de 2.000 milions d'euros.

Per tant, què ens vénen a presentar aquí? Ja sabem que vostès estan en una cursa desaforada amb Ciutadans –el vell espanyolisme i el nou espanyolisme estan en cursa a veure qui la diu més grossa i a veure qui és qui carrega més contra la política econòmica d'una majoria d'aquesta cambra, la política econòmica i totes les polítiques d'aquesta majoria en aquesta cambra, no?–, però entenem que aquesta cursa desaforada ja s'ha convertit en una cursa de cinisme absolut, perquè demanen que es suprimeixi el que fa un any vostès estaven aprovant aquí.

A part de donar algunes dades que, home, se les haurien de revisar una mica. Diuen: «Hi ha 65 milions d'euros amb què el Govern ha subvencionat les entitats que van signar o estaven presents a la reunió del Pacte nacional pel dret a decidir.» Primer, sumen dos anys; per tant, serien uns 32 milions. Però, bé, en tot cas, donant per bones... Vostès demanen, entenc, si

aquests 65 milions d'euros s'han fet per comprar, doncs, que es retirin totes les subvencions a la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, amb les quals vostè es va reunir fa poc, per cert. No sé si els va dir que els volia retirar totes les subvencions. Demanen que es retirin els 10 milions d'euros que es destinen a recerca a l'Institut d'Estudis Catalans. Demanen que es retirin els 20 milions d'euros que el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts dona en subvencions al món de la cultura; perquè no és per gastar-s'ho els membres del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, és per als productors culturals. No sé, d'això, el diputat Milián, del PP, que porta els temes de cultura, què en pensa. Jo crec que no ha compartit amb ell la moció, no?

Per tant, escolti'm, vostès vénen aquí a fer demagògia. I, per tant, la resposta a tots els punts de la moció és que no, que no, que no, que no, que no i que no, i no votarem cap punt.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Senserrich.

Maria Senserrich i Guitart

Molt honorable presidenta... Consellera, directora general de Tributs, Elsa Artadi, diputats, diputades, bé, el Govern del PP ni fa ni deixa fer. Com poden tenir avui la gosadia de presentar aquesta moció parlant de «càstig», ni més ni menys? Saben què és un càstig, vostès? Saben quin és el càstig que patim tots els catalans i les catalanes? Càstig són els 45 milions d'euros al dia que marxen i no tornen; 16.000 milions d'euros cada any. Tan sols amb un terç d'aquesta xifra no hauríem patit les retallades.

Càstig és la imposició del Govern del PP amb l'objectiu de dèficit, quan, per equitat i per coherència, ens correspondria un terç del que Europa li ha donat al Govern espanyol. De fet, no demanem res diferent del que ens van permetre l'any passat. Per què no aquest any?

Càstig és quan el Govern del PP no ens paga als catalans i a les catalanes el que ens deuen i que és nostre: més de 8.500 milions d'euros. Càstig és quan el Govern del PP pren mesures que suposen un increment de la despesa de les finances de la Generalitat per valor de més de 1.700 milions d'euros.

Càstig és quan el Govern del PP o el seu grup parlamentari a Madrid presenta un esmena, la famosa esmena 105, a la Llei del foment del lloguer que, per exemple, a la meua ciutat d'Igualada costarà milions als ciutadans igualadins.

Càstig és quan el Govern espanyol, encara a dia d'avui, no hagi fet els accessos viaris i ferroviaris al port de Barcelona. Això sí que impedeix i és un desavantatge perquè vinguin inversions estrangeres. I ja no parlem del corredor del Mediterrani.

Càstig és quan mirem la declaració de la renda i veiem quants diners de més paguem a l'Estat en concepte d'IRPF comparat amb la Generalitat. I càstig és quan el Govern del PP només es dedica a portar tot allò que surt de les institucions catalanes al Tribunal Constitucional. I càstig és quan el Govern del PP redueix un 92 per cent les transferències de polítiques socials.

Càstig és quan el seu Govern, el Govern del PP, elimina les transferències a ensenyament de zero a sis anys. Càstig és quan el Govern del PP ataca la nostra llengua i la nostra cultura. I càstig és quan el Govern del PP augmenta els impostos, que suposa un augment que recaptarà 40.000 milions d'euros, dels quals 8.000 milions correspondrien a Catalunya, i no en veurem ni un euro. I ja no només això; el passat divendres mateix: 700 milions d'euros, que tampoc veurem passar. Ni fan ni deixen fer. Ja comencem a estar massa cansats dels càstigs de cada divendres: mentre de dilluns a divendres ens fan bona cara, ens ho colen el cap de setmana via *Boletín Oficial del Estado*.

I ara el Govern del PP ens amenaça amb un nou càstig. Sí. El projecte de control de deute comercial del sector públic, o més conegut per «de reducció de la morositat de les administracions». Però si vostès són els primers a incomplir. Ni fan ni deixen fer, els deia. Com s'entén, si no, que Catalunya, sent un país que genera prou riquesa, que té capacitat de generar recursos econòmics, no podem disposar d'aquests diners, guanyats per l'esforç, no de nosaltres, sinó de tots els catalans i les catalanes, inclosos vostès, senyors del Partit Popular?

Com s'entén, si no, que la Generalitat es vegi obligada a no poder fer front a una de les pagues extres dels treballadors públics quan un país subvencionat com Espanya pagarà les dues pagues? Ni fan ni deixen fer. Aquest és el càstig que patim tots els catalans –tots els catalans–, inclosos vostès.

I vostès amb aquesta moció ens demanen que traiguem, que abaixem impostos, taxes, quan el seu partit s'ha convertit en l'autèntic professional apujant impostos i taxes. Siguin coherents, senyor Coto. Ara volen que votem allò que vostès, sense anar més lluny, a aquesta cambra, van votar en contra en la rebaixa de l'IVA cultural. Si el PP, i el seu Govern, fes i deixés fer no estaríem a on estem.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada de Convergència i Unió, veig que vostè està fent..., vostè s'ha cregut les últimes enquestes, les ha interioritzat i vostè està fent mèrits per formar part, potser, del proper Govern del senyor Oriol Junqueras.

I li ho dic perquè vostè parla d'una sèrie de càstigs del Govern d'Espanya, però no recorda el càstig dels

40.000 milions d'euros de deute que li va deixar el tripartit –ERC– que governava; no recorda el càstig del 4,2 de dèficit públic que vostè esventava Comissió rere Comissió d'Economia del Parlament, tirant-los en cara a Esquerra Republicana i al tripartit que els l'havien deixat. No diu, no parla del càstig dels 2.000 milions en interessos de deute que els va deixar Esquerra Republicana, autor intel·lectual i material del tripartit.

Vostè només parla d'uns determinats..., que vostè anomena «càstigs», però no parla dels 10.000 milions d'euros del Fons de liquiditat autonòmica d'aquest any, dels 5.000 milions d'euros del Fons de liquiditat autonòmica de l'any passat, que serveixen per pagar, entre altres coses, la seva nòmina mensual, o no parla, per exemple, del Pla de pagament a proveïdors que està permetent que pimes i autònoms catalans cobrin mes a mes el que vostès, ERC i CiU, ERC i Artur Mas, són incapaços de pagar.

I, miri, senyor Pere Aragonès, vostè ahir va fer..., vostè..., home, que vostè em parli de coherència quan fa un any vostè votava a favor de l'impost de successions i ahir vostè els rebutjava als senyors d'Iniciativa l'impost de successions! Això vostè ho anomena «coherència»? Vostè creu que vostè pot parlar de «coherència» quan ahir va votar el contrari del que votava fa just un any?

I, miri, jo els he donat la fórmula, jo... Vostè diu: «En què pensen retallar si treuen tots aquests impostos?» Presentin els pressupostos i no dubti que els posarem les esmenes perquè es pugui equilibrar el pressupost i no deixar un endeutament..., que vostès són especialistes quan governen. I, miri, jo els dono la fórmula: treguin els 65 milions d'euros que els donen a les entitats del pacte de la transició nacional i destinin aquests, una part d'aquests, o sigui, dels 65 que els donen, destinin-ne 55 a pagar l'euro per recepta als pacients que el van pagar durant sis mesos.

Y, mire, en cuanto a la CUP. Usted me habla de una economía productiva y no capitalista. ¿Quizá es productiva y no capitalista, quizá es productiva..., Bolivia, Venezuela, Ecuador, Cuba? ¿Usted qué entiende por economía productiva?

Y, mire, señor Cañas, claro, usted aquí me propone hablar..., usted me dice que hay que bajar el IRPF, el IVA; todo, temas de ámbito estatal. Oiga, ustedes tienen al Partido Socialista Obrero Español, al señor Rubalcaba, o al señor Bono, o al señor Asunción, o al señor Joaquín Leguina, para que puedan presentar estas enmiendas en el Congreso de los Diputados. Si ustedes no se presentaron a las elecciones generales últimas, no es mi problema. Díganse a su grupo parlamentario en el Congreso de los Diputados. Y, si no, opten por ir al Congreso. Me ha sorprendido que ustedes, la marca blanca del PSOE, Ciudadanos, utilicen el mismo discurso que Esquerra Republicana de Catalunya, que es utilizar el Parlamento de Cataluña para intentar hacer política nacional a nivel de España, lo cual me parece surrealista.

Quant a les esmenes, no donarem suport a cap de les esmenes, perquè unes es refereixen al Congrés dels Diputats, i a l'altra, tampoc, perquè va en contra del que diu tota la moció.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas?

Jordi Cañas Pérez

Por alusiones, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Cañas Pérez

Sí. Señor Coto, para Ciudadans esta cámara es una cámara española y, por lo tanto, desde este Parlamento sí puedo instar al Gobierno de España y al Congreso de los Diputados, claro que sí; es España, Coto, no se meta usted en la mentalidad de los separatistas.

Y, después, decirle una cosa. Ya sé que tiene que ser muy duro, ¿eh?, como jovencito Friedman, tener que asumir que están siendo ustedes más socialdemócratas que Iniciativa, que ponen más impuestos que ellos. ¿Sabe lo que pasa? Que sus votantes se lo harán pagar.

(Alicia Romero Llano demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Romero.

Alicia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Era per demanar votació separada del 2.a, b i g.

La presidenta

Senyora Romero, el g..., el g és de l'apartat 3, suposo, eh? *(Pausa.)* Perquè a i b són del 2? *(Pausa.)* No, no hi ha 3. Hi ha, després de l'apartat 2, hi ha un número 1, 2 i 3, i el 3 té l'apartat g. D'acord? *(Pausa.)* O sigui, 2.a i 2.b, i després, de l'apartat 3, l'apartat g. És el que diu la moció.

(Pausa.)

Tinc també la petició de votació separada d'Iniciativa, del 2.a, el 2.b i el 2.c. Per tant, 2.a i 2.b es pot votar junt o no? *(Pausa.)* Si..., 2.a i 2.b es pot votar junt, senyora Romero? *(Pausa.)* D'acord.

(José Antonio Coto Roquet demana per parlar.)

Senyor Coto.

José Antonio Coto Roquet

Per al·lusions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons, eh?

José Antonio Coto Roquet

Mire, señor Cañas, usted sabe que cada administración tiene una competencia, y, por tanto, no intente llevar a este Parlamento autonómico competencias que corresponden al Congreso de los Diputados.

Y en cualquier caso se lo vuelvo a reiterar: si usted quiere hacer política nacional, dígaselo al señor Rubalcaba, que presente estas propuestas que usted nos hace en relación con el Gobierno de España.

Y, mire, usted está convirtiendo..., se está convirtiendo en sus intervenciones..., en monólogos propios, como ayer le decían, de *El club de la comedia*. Continúe así y acabará siendo el bufón del Parlament.

La presidenta

Senyor Coto...

José Antonio Coto Roquet

En lugar de hablar de la película *Torrente* como «“apatrullando” la ciudad»..., habrá la película *Torrente*, «*apatrullando*» *el Parlament*, protagonizada por Jordi Cañas. *(Rialles.)*

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas... *(Remor de veus.)* Senyor Cañas, suposo que demana votacions separades, no?

Jordi Cañas Pérez

Sí, sí...

La presidenta

I no farà cas de les al·lusions directes...

Jordi Cañas Pérez

No, no merece la pena. Déjelo, pobrecito.

Quería pedir el punto número 2..., votación separada del punto número..., 2 no, del... —es que como..., lo numeran muy mal porque las categorías no las tienen muy claras—, del punto 2, el apartado II, ¿eh?, en números romanos; el 3.e, y el 3.g, que, ya, creo que lo han dicho.

La presidenta

Doncs, començarem amb la votació dels apartats 2.a i 2.b, conjuntament —2.a i 2.b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 58 vots a favor i 70 en contra.

Votarem ara el punt 2.c.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 41 vots a favor, 70 en contra i 17 abstencions.

Votarem ara l'apartat 2. Senyor Cañas, m'ha dit el 2, sol, eh? (*Veus de fons.*) L'apartat 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 18 vots a favor, 102 en contra i 8 abstencions.

Votarem, ara, de l'apartat 3..., els punts e i g poden ser votats conjuntament? –e i g? (*Pausa.*) D'acord. No? (*Pausa.*) Doncs, l'apartat e, 3.e.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 17 vots a favor, 102 en contra i 9 abstencions.

Votem ara l'apartat g, del 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 16 vots a favor, 85 en contra i 26 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor i 102 en contra.

Passem ara al dinovè punt de l'ordre del dia.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la necessitat d'adoptar mesures per a reordenar el model econòmic (tram. 302-00061/10)

I és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la necessitat d'adoptar mesures per reordenar el model econòmic, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula el senyor Quim Arrufat.

(*Remor de veus.*)

Quim Arrufat Ibáñez

Bé. Bon dia... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Sí, un moment... Senyors diputats, senyores diputades, substanciem la moció punt dinovè. (*Pausa.*)

Comenci, senyor Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia. Faré una primera part d'exposició del perquè portem aquestes propostes i després de cadascuna d'aquestes propostes. Com saben, la interpellació que vam fer fa dues setmanes, o ja els ho recordo jo, anava sobre reordenació del model econòmic i partia de la premissa bàsica que sortíem d'una crisi econòmica, causada per una bombolla financera, que havia

tingut una pota molt important, si no principal, en la bombolla immobiliària, i que tot això ens havia costat una pèrdua d'economia productiva, i, òbviament, la crisi que vivim ara, i que teníem la sensació, sinó la constatació, que no s'estaven articulant reformes, perquè quan torni a créixer l'economia o, justament, perquè torni a créixer, creixi amb un model substancialment diferent que no ens faci cometre exactament els mateixos errors que van portar a l'esclat de la bombolla, i, per tant, a la construcció també d'aquesta bombolla financera.

No s'estan tocant les base del model econòmic que va permetre tot aquell desplegament financer, immobiliari i especulatiu en general, i s'estan mantenint, a més a més, totes intactes; i, per tant, quan torni, quan el capital financer s'hagi reorganitzat, s'hagi reconcentrat i torni a tenir prou capacitat d'impuls, com que no s'ha tocat res és molt probable que torni a activar exactament els mateixos mecanismes que en el seu moment van permetre la bombolla.

Això en el cas de l'urbanisme és flagrant, és a dir, es va construir un urbanisme pensant en un creixement il·limitat d'aquest urbanisme, de la necessitat de cases, de residències, etcètera, d'un creixement del valor de l'immoble etern, no?, que eren inversions segures, etcètera, es va adaptar, diguéssim, tota la planificació urbanística o la legislació al voltant de l'urbanisme i del que té a veure amb el seu finançament –per tant, la part financera– i no s'ha tocat cap d'aquestes regles que van permetre això.

I nosaltres, sense voluntat de solucionar tots els problemes, perquè no en sabem tant, sí que hem intentat concentrar en vuit mesures, algunes, justament, en reformes que s'haurien d'emprendre perquè, com a mínim, allò, tot l'entramat que va permetre el creixement urbanístic que vam tenir, i que, com dic, doncs, va tenir efectes negatius, ara es veu, *a posteriori* –es veia, llavors ja ho dèiem bona part dels moviments socials en aquell moment–, però ara crec que ho veu pràcticament tothom, doncs, els efectes negatius que va produir com a mínim no es tornin a produir i no hi hagi la mateixa facilitat perquè es produeixin.

Volem, principalment, replantejar i adaptar a un context radicalment diferent de necessitats, els plans directors urbanístics i els plans directores territorials. Volem que es plantegin pensant en l'economia productiva i no pensant només en el creixement residencial o en el turístic, i, per tant, demanem la seva revisió radical d'acord amb el canvi radical de perspectives econòmiques i de necessitats socials que hi ha ara mateix. Volem que s'instauri un mecanisme de consulta prèvia a la població afectada per plans urbanístics de fort impacte. Això té a veure amb Barcelona World, té a veure amb l'*outlet* de Viladecans, però té a veure amb tots aquells planejaments urbanístics que afecten econòmicament, però també territorialment, el territori de forma impactant i que la població del territori hauria de poder dir l'última paraula sobre si dona permís o no per aquella greu afectació que els modificarà la vida i l'entorn.

Volem establir, igual que..., amb un sistema similar al que tenen a França, un banc de terres. Volem que hi hagi un dret de compra, de prioritat de compra per part dels propietaris agrícoles, és a dir, de l'economia agrícola o per part de les administracions locals, sobre tot terreny que hagi de passar de sòl rústic a agrícola o a qualsevol altra qualificació a sòl urbanitzable i que, primer, tinguin la prioritat abans que sigui requalificat de comprar-ho altres agents per garantir terreny i àrees de creixement per a l'economia agrícola i per al sòl públic.

Volem, també, que es torni a insistir en la necessitat d'habilitar un mecanisme pel qual els ajuntaments puguin taxar, puguin gravar amb un 50 per cent més de l'IBI tots aquells habitatges buits amb caràcter permanent. I que això ho puguin decidir, a més a més, els ajuntaments d'acord amb les necessitats o no que hi hagi en cada municipi de donar incentius perquè els habitatges buits surtin al mercat i no es quedin tancats i que facilitin allò que se'n diu «l'especulació amb l'habitatge buit».

Volem que l'Incasòl jugui el paper que realment li havia estat assignat d'ordenació i de conversió en un banc públic de sòl urbà i urbanitzable, i que ordeni, per tant, el creixement urbanístic; però que, a més, sigui participat per administracions locals i sigui participat per agents socials, perquè sigui realment transparent i democràtica la gestió que es fa d'aquest organisme.

I, finalment, també volem duplicar el control disciplinari sobre l'urbanisme, que ara mateix el fan gairebé en total independència els ajuntaments que tenen aquesta competència delegada i que volem que ho faci també una altra instància, és a dir, la Generalitat, i que en paral·lel es faci el control urbanístic des d'administracions locals i des de la Generalitat per augmentar la disciplina urbanística.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, la veritat és que la interpellació de la CUP prometia molt en el seu títol, que són les «mesures per a reordenar el model econòmic» i la intervenció del conseller Mas-Colell, que lamentablement avui no ens acompanya, no deu haver pogut, també prometia. No obstant, com ha explicat el qui ha presentat les mocions, s'han volgut limitar a un aspecte, que és el tema territorial i urbanístic, dintre d'aquesta reordenació econòmica. I, en aquest sentit, les propostes que des d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa volem proposar van en la línia de concretar més i de fer possible el que es planteja al voltant del paper de l'Incasòl.

Nosaltres creiem –i en aquest sentit va l'esmena– que el primer que s'ha de fer és identificar tot aquest conjunt de terrenys qualificats com a urbanitzables o fins i tot urbans, que ni reuneixen ja les condicions per ser-ho, ni hi han expectatives perquè ho puguin ser, i que, per tant, es faci un procés de reversió d'aquests terrenys cap a la seva qualificació de no urbanitzable, excepte aquell que sigui raonable que es mantingui la seva classificació.

No estem d'acord amb el primer punt de la moció, és l'únic en què discreparíem, perquè creiem que suspendre cautelarment tots els plans directores urbanístics aixeca absolutament l'única mesura de la protecció del nostre litoral que tenim, que és el Pla director urbanístic del sistema costaner. I, en aquest sentit, en absolut, perquè ja se'ns ha anunciat des del Govern que volen plantejar la legalització de determinades activitats, i si a això hi associem la modificació de la Ley de costas que ha fet el PP a Madrid és una amenaça. Amb la resta, hi estem d'acord, però també és veritat que no són en aquest moment plans que tinguin una expectativa.

Ara bé, dit això, aquestes són el primer paquet d'esmenes, deia que la intervenció del senyor Mas-Colell va ser inspiradora; inspiradora perquè ens va permetre conèixer quin és l'ideari que hi ha al darrere de la seva acció de Govern, realment difícil. Vaig per parts. Primer, una Catalunya basada en la competitivitat, amb les empreses *start-up* i *spin-off*, que vol dir aquelles que aixequen i que aporten la nostra riquesa industrial. Les proves que tenim són: ens carreguem Aigües Ter Llobregat, que és una de les empreses emblemàtiques premiada a nivell mundial per la seva innovació ecològica, la privatitzem, i zero ajudes a les indústries de les renovables, a la gestió de l'eòlica, de la fotovoltàica i de tota la gestió, diríem, moderna i innovadora que Catalunya era puntera, perquè no tenen aquestes ajudes econòmiques.

La segona línia, per això encara és més interessant: una Catalunya oberta econòmicament en què circulin persones, circulin mercaderies –ja m'hi veig–, accessible a la inversió estrangera com perquè puguin actuar a Catalunya. Perquè ja ho diu: és una inversió que ha de tenir les portes obertes. La inversió..., com vam poder veure ahir en la interpellació que hi va haver al voltant d'això, la inversió és Barcelona World, las Vegas, etcètera; és a dir, convertir Catalunya en la porta d'entrada del capital de Macao, de Hong Kong, etcètera. Aquesta és l'obertura de l'economia catalana del conseller Mas-Colell..., per què no ens en porta d'altres? No ens en porta d'altres, i diu, això sí, que «hem d'aspirar a ser reconeguts com un punt fort del sud d'Europa». Efectivament, hem de ser..., aspirar a ser reconeguts com aquest centre del joc i de l'especulació al sud d'Europa. La veritat és que no és gaire encoratjador.

Però és que, a més, n'hi ha una altra, diu: «Ara, com a contrapartida, aquestes inversions estrangeres necessiten una cosa molt important: seguretat jurídica, Estat democràtic, les regles han de ser iguals per a tothom.» Ho va dir, el conseller va dir: «Han d'haver-hi institucions polítiques i democràtiques fortes que donin el mateix tracte a tothom.» És a dir que tothom, un cop

hi hagin els casinos, tingui la rebaixa de l'impost corresponent. Això és tot el contrari a un govern creïble, a un govern que tingui autoritat davant del qui ve de fora. Això és allò de fer la llei a la mida del qui ve de fora. Això no ajuda a la credibilitat econòmica d'aquest país, perquè, naturalment, el que és bo per als senyors dels casinos, també, per què no?, podria ser bo per a qualsevol altre inversor en qualsevol altre àmbit econòmic.

Per això nosaltres hem volgut afegir dintre d'aquesta perspectiva de reestructuració de l'activitat econòmica del país, com a mínim un punt molt clar, que és que es revisi totalment el procediment de la gestió privada del sistema Aigües Ter Llobregat i que es retorni a la gestió pública aquesta joia de la corona tecnològica i empresarial d'aquest país perquè faci de *spin-off* i perquè faci de *start-up* de les activitats econòmiques que, al voltant del medi ambient, al voltant de l'economia verda, poden donar-se en el futur.

Per cert, ni una referència al que en aquest moment a tot Europa s'està plantejant com a model per poder sortir de la crisi econòmica en nous sectors econòmics, ni una referència a l'economia verda, que altres departaments de la Generalitat segurament amb la ignorància, i per això deuen sobreviure del departament del senyor Mas-Colell, estan tirant endavant amb plans d'economia verda. Per ell el tema és l'economia del casino.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Roger Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Bé. El títol de la moció és veritat que promet, i promet molt, perquè parla de canvi de model econòmic, i quan la llegim, quan s'hi entra a fons veiem que estrictament parla de termes urbanístics, eh? I, per tant, un títol que és molt grandiloqüent..., després, a l'hora de la veritat, plantejem temes més concrets.

De totes maneres ja els entenem, eh?, entenem que quan parlen de model econòmic baixin al terreny de l'urbanisme, perquè durant molts anys parlar d'economia en aquest país gairebé era parlar exclusivament de construcció, de model de creixement de construcció, i, per tant, era parlar de temes estrictament urbanístics. Aquest gairebé monocultiu econòmic, eh?, ens ha lligat a un creixement immobiliari que ha comportat els efectes de la crisi –vostè ho deia, senyor Arrufat–, que particularment a Catalunya s'han sentit més, s'estan sentint més, a causa probablement d'aquesta bombolla immobiliària que hem anat generant durant els darrers anys. I probablement l'origen d'això –i en aquest sentit entenem la vocació i l'esperit de la moció– és que no s'ha regulat prou el mercat immobiliari, eh?, aquesta espècie de *laissez faire* constructor que en bona part ens ha dut on som ara, i, per tant, hem de ser cons-

cients d'aquesta situació, d'aquests antecedents d'on venim, per poder-hi actuar.

Per tant, compartim la voluntat de crear un nou paradigma urbanístic, i per extensió, evidentment, econòmic, avui, ara, en aquests moments, en aquesta situació de crisi, però sobretot, com vostè deia, de cara que quan aquesta situació se superi no tornem als errors del passat, evitem ensopegar dues vegades amb el mateix totxo, eh?, evitem ensopegar dues vegades amb aquest mateix totxo que ens ha dut on som ara.

I per això ens presenten una moció que, bàsicament, podríem resumir en dues parts o podríem separar en dues parts: una primera part que fa referència al model territorial i urbanístic, a la planificació del país, en definitiva, del territori del país, i una altra part, una segona part, que té més a veure amb política fiscal i impositiva, però que a la llarga també té conseqüències lligades als habitatges.

Pel que fa a la primera part, estem d'acord que cal una revisió constant del planejament territorial i urbanístic del país. És evident, doncs, que la situació actual, les circumstàncies actuals i l'evolució que socialment i econòmicament ha tingut l'àmbit del creixement immobiliari, l'àmbit de la construcció i, en definitiva, el sector de l'habitatge no són les mateixes ara que fa uns anys, i, per tant, cal aquesta revisió constant. Una revisió que, per altra banda, es pot fer, entenem nosaltres –i d'aquí una de les esmenes que hem presentat–, sense haver de renunciar als instruments que tenim ara i sense haver de decretar suspensions cautelars, com es proposava. Entenem que s'ha de fer aquesta revisió, entenem que cal revisar tots els paràmetres de l'escala de planejament del país amb els criteris actuals, però no per això cal suspendre el que tenim.

Per altra banda, parlen vostès del banc de terres, una experiència que a dia d'avui ens presenta alguns dubtes, eh?, alguns dubtes pel que fa a la seva aplicació i la seva funcionalitat. D'altra banda, *a priori* ens sembla una bona opció, una bona proposta. I, per tant, en aquest punt estem disposats a continuar-ne parlant, a seguir-ho treballant en l'àmbit de la Comissió d'Agricultura o en l'àmbit de la Comissió de Territori. Però, en tot cas, ens sembla, pel que fa a l'enunciat, eh? –i les experiències de França així ho demostren també a la pràctica–, doncs, una opció que es pot treballar. I, per tant, aquí nosaltres ens abstindrem avui, però amb el compromís de seguir-ne parlant i seguir-hi treballant.

I, pel que fa a l'àmbit impositiu, vostès es refereixen a dos impostos. Un, l'IBI, l'impost de béns immobles, una competència estrictament municipal i que nosaltres entenem que ha de continuar essent municipal, tant pel que fa al coeficient impositiu que decreti cada ajuntament com per també, en el moment de decidir aquestes revisions cadastrals que al final actualitzen el valor dels habitatges..., ha de continuar essent, deia, una competència municipal. En aquest sentit, nosaltres volem fer aquest plantejament, aquesta esmena, aquesta consideració a la proposta que ens fan, i en aquest sentit entenem que cal blindar aquesta competència municipal. Això sí, l'instrument que en aquests

moments fa aquestes valoracions cadastrals depèn de l'Agència Tributària espanyola, i el que sol·licitem és que això es pugui fer efectivament des de Catalunya, que puguem assumir aquesta competència, de manera que els valors cadastrals estiguin actualitzats als valors d'avui a Catalunya.

I, pel que fa a l'impost sobre pisos buits, saben que es va aprovar una moció, una moció que anava en aquesta línia també, que el Govern hi està treballant. I, per tant, entenem que aquí cal continuar treballant en aquesta línia, i no gravar dues vegades sobre un mateix fet, que és sobre els pisos buits.

En definitiva, oberts a parlar aquest canvi de paradigma urbanístic i, per tant, econòmic, per evitar, com deia abans... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Socialista, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, és ben cert que el país, des del punt de vista territorial, econòmic, ha evolucionat de manera diferent a les previsions que havíem fet deu, dotze anys enrere; entre altres coses, perquè la situació econòmica ha variat i la situació de crisi té un impacte claríssim sobre el model territorial, un model que els darrers anys, de totes maneres, ja havia experimentat un procés de compactació i de no consumir més territori del necessari, eh? Un paradigma del que els estic dient és el Pla director urbanístic del sistema costaner. I, per tant, ja els anuncio que nosaltres no estem ni per la suspensió ni per la revisió. Una altra cosa són els plans territorials parcials, que sí que entenem que cal revisar-los en funció de les situacions actuals, de les necessitats actuals. I el paradigma també és el Pla territorial de la regió metropolitana, on es va definir, després d'un procés llarg, de molta participació, no exempt de les contradiccions que afloren en el territori..., doncs, al final es va arribar a una solució on pràcticament el 70 per cent del territori era un territori, diguem-ne, no fixat per a les necessitats residencials, o industrials, o d'infraestructures.

Ara, dit això, és veritat que estem en una situació diferent i que, per tant, cal fer una reflexió sobre el territori, que és el que acaba aixoplugant el país, no? Totes les polítiques tenen una matriu, una base territorial que cal contemplar. I, bé, nosaltres estem d'acord que aquesta reflexió s'ha d'obrir, s'ha de fer, que hem de revisar els plans territorials parcials.

I aquí tenim un instrument important a l'hora de definir algunes de les necessitats que es plantegen en la moció. Perquè aquí tenim un problema que és un problema vell, eh?, que és el problema també de l'habitatge i de com proveïm territori per fer habitatge o si necessitem proveir més territori, i com una part d'aquest habitatge ha de solucionar els problemes de les persones, dels ciutadans, que no fa gaires anys els teníem situats, ubicats amb el preu desorbitat del metre quadrat

de l'habitatge i que avui tenim, amb la llei del pèndol, un problema diferent, que és la mateixa dificultat d'accés a l'habitatge, no perquè els preus estiguin alts, sinó perquè molta gent ho està passant molt malament i no té possibilitat d'accedir, igual que set, vuit anys enrere, a un habitatge digne i a un preu assequible.

I èticament no és assumible que hi hagin tants pisos buits, tants pisos buits nous i la majoria en mans del sector financer, o bé directament o a través de les seves immobiliàries o patrimonials. I aquí entrem en el debat de la fiscalitat, que ja els avancem que, malgrat que fa quinze dies exactes una d'aquestes propostes que anaven en la línia de gravar els pisos buits de les persones jurídiques, sobretot del sector financer, va ser derrotada en aquesta cambra, nosaltres sí que creiem que cal seguir fent aquesta reflexió i que cal posar mesures coercitives a aquestes entitats que tenen aquests pisos buits.

I el que nosaltres reclamem, eh?, és que aquest debat sobre la fiscalitat, global, de l'habitatge, l'hauríem de produir en la Llei de mesures fiscals i financeres. Perquè no es tracta tant d'una revisió cadastral o dels valors –que ja li anuncio que a algunes de les propostes que fan els donarem suport, ho sap el senyor Arrufat–, sinó que ens trobem amb una altra paradoxa: que, com que els ajuntaments, la majoria d'ajuntaments, han fet revisió dels valors cadastrals, com que els índexs de correcció a l'hora de la tributació no els hem variat, resulta que hi han molts habitatges que tenen un valor, a l'hora de fer la tributació, superior al valor real del mercat. I aquest és un tema que hem de solucionar i que hem de discutir en la Llei de mesures fiscals i financeres.

I en aquests quatre segons que em queden torno a reclamar al Govern i a la majoria que li dóna suport que presentin d'una vegada la Llei de pressupostos i la Llei de mesures fiscals i financeres, perquè una part del debat s'ha de produir en el debat d'aquesta llei.

Gràcies, diputades i diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Cristina Bosch.

Cristina Bosch i Arcau

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, comparec per posicionar la postura del nostre grup, de Convergència i Unió, davant d'aquesta moció del Grup Mixt, no?, una moció arran de la interpellació del passat Ple, sobre reordenar el model econòmic, una interpellació, doncs, molt genèrica, que ara es concreta en una sèrie de punts i en una sèrie de punts sobre l'ordenació del territori, l'equilibri territorial. No és un tema menor, no és un tema menor per fer polítiques amb punts que nosaltres trobem bastant inconcrets o bastant generals, si em permet la paraula. No crec que una bona ordenació del territori passi per suspendre cautelarment la planificació urbanística o per plantejar una planificació urbanística de tots els plans territorials, de tot el planejament urbanístic, quan el mateix pla-

nejament urbanístic ja té les seves mesures de revisió i els seus propis plantejaments de revisió. I, per tant, crec que una cosa és fer una programació d'actuacions, que potser temporalment no és adequada, i l'altra és fer una revisió del planejament urbanístic, que per nosaltres, ja ho dic, és un tema important, que té a veure molt amb la cohesió social del territori i amb la cohesió econòmica i productiva del territori. Per tant, atents amb aquest punt.

Ja entrant en els diferents punts de la moció, no?, el mercat de terres, en el punt 4... La legislació urbanística també preveu aquesta possibilitat, possibilitat que els planejaments urbanístics prevegin reserves de terrenys per a la possible adquisició referides a qualsevol classe de sòl, no?, i, altrament, també la possibilitat de delimitar àrees de tanteig i retracte, eh?, per fomentar les reserves, per protegir i tutelar sòl no urbanitzable, eines que s'han utilitzat ja des del planejament municipal per potenciar sobretot el conreu d'àrees d'especial interès agrari.

L'Incasòl. Altres grups d'aquesta cambra que han estat a govern..., i creiem que s'ha potenciat sempre la figura de l'Incasòl, perquè creiem que l'Incasòl és un element clau en l'ordenació del territori i que compleix el seu paper com a parc públic d'habitatge. I moltes coses que s'han fet en aquest país durant molts anys pel que fa a la distribució dels eixamples de molts municipis..., mig país l'han fet gràcies a això, gràcies a les funcions que té l'Incasòl, a la seva possible adquisició de terrenys per a urbanització, a la promoció de la creació de sòl urbanitzat per a finalitats tant residencials com industrials i de serveis, a la venda de solars edificables per a usos residencials per a cooperatives, per a particulars, etcètera. Per tant, l'Incasòl és una figura important i ho ha de continuar sent, i nosaltres estem per la seva promoció.

La base imposable de l'IBI que vostès ens proposen... Clar, el valor real és un valor indeterminat, jurídicament indeterminat; no té paràmetres objectius aplicables. Per tant, hem de tenir una referència, i la referència és el valor cadastral, de moment. Bé, fem incidència en la legislació del cadastre, fem incidència en les competències del cadastre, però de moment ens hem de fixar en el valor cadastral. Conseqüència de la crisi econòmica, el valor cadastral es va apropant al que és el valor de mercat; per tant, parlem-ne. Però, clar, el valor real, com a concepte, doncs, no existeix, no el tenim parametritzat.

Fiscalitat; la Llei d'hisendes locals. Clar, tenen raó; és a dir, els ajuntaments, sí, haurien de tindre la possibilitat d'aplicar aquests recàrrecs, però, clar, com que ni el Govern del PP ni el Govern del PSOE han aplicat, han fet el desenvolupament reglamentari d'aquesta llei, doncs, no es pot fer. Què han fet el Govern de la Generalitat i aquest grup parlamentari? Doncs, estem d'acord a utilitzar la via fiscal per incentivar que els habitatges buits es fiquen en el mercat de lloguer i contribuir així a finançar polítiques socials d'habitatge. En principi..., ho vam veure en el Ple passat, en el debat que es va produir de la Proposició de llei de modificació de la Llei del dret a l'habitatge, estan treballant la Secretaria de l'Habitatge i la Direcció General

de Tributs en la seva implementació, que creiem que s'ha de fer d'una manera adequada, i així ho veiem amb el nostre pacte d'estabilitat amb Esquerra Republicana, perquè creiem que serà una mesura efectiva per a fer més assequible l'habitatge als ciutadans de Catalunya.

I, per últim, l'últim punt, no? Ens hauria agradat que ens haguessin acceptat la nostra esmena, no?, els companys del Grup Mixt, perquè, de fet, nosaltres creiem des del Govern de la Generalitat que el món local és una prioritat i creiem que la Llei de governs locals fóra molt bona eina per poder establir un mapa competencial pel que fa a les competències urbanístiques, eh? Per tant, per nosaltres aquesta llei pot ser un codi legislatiu català en matèria local i podria ser molt viable anar distribuït o bé les concurrències o bé les competències entre ajuntament i Generalitat pel que fa als temes urbanístics.

Gràcies, presidenta; gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

¡Qué entrañable! (*Pausa.*) No, nada, decía que qué entrañable; es entrañable. No, no; es una imagen entrañable. Sí, sí.

La presidenta

Senyor Cañas, ja comença la seva intervenció?

Jordi Cañas Pérez

Ahora mismo, presidenta. Gracias, presidenta. *Conseiller*, gracias por su asistencia en este Pleno, que parece que el Gobierno no se ha tomado en serio. (*Pausa.*) Ya lo ha puesto; ya ha puesto el tiempo, ya. No le indiques que ya corre el tiempo, no hace falta. Lo digo para una diputada convergente que tiene prisa por que empiece a contar mi tiempo.

Gracias, *conseller*, por su presencia. Cuando... (*Remor de veus.*) Presidenta, ¿puedo empezar la intervención sin...?

La presidenta

Senyor Cañas, porta uns quants segons aquí fent comentaris...

Jordi Cañas Pérez

Ya, pero... Ya, pero, ¿sabe lo que pasa? Bueno, ya, pero es que como me están interpellando desde la banca del Gobierno, con el señor Junqueras, pues dígame algo. Desde luego, cuando está, no calla. (*Pausa.*)

Bueno, gracias, presidenta. Diputados, diputadas, cuando presentó la interpelación el Grupo Mixto con relación al modelo económico, la reordenación del modelo económico, pues la verdad es que el planteamiento era ambicioso. Y yo, previo a la moción, pues me fui al programa electoral de las CUP, y donde había «por un nuevo modelo social, económico y cultural», veía, pues, «una economía al servei del poble, aturem les retallades, treballarem per suspendre les privatitzacions encobertes» –bien–; «nacionalización de la banca, una banca pública y al servicio de la sociedad» –bien–; «soberanía económica y no pago de la deuda ilegítima» –bien–; «nacionalización y autogestión de los sectores estratégicos» –bien–; «la cultura como instrumento de transformación social, y por un espacio comunicativo *dels Països Catalans*». Bueno.

Y llega la moción. Y habla de ordenación territorial. ¿Que no era un nuevo modelo económico? La ambición ha sido, pues, efervescente; le ha durado muy poco. Es poco ambicioso. Yo creo que, cuando uno tiene la oportunidad de estar en este Parlamento y quiere y propone el cambio de un modelo económico, no puede convertirse en un revolucionario burgués, tiene que plantear cosas más ambiciosas; sobre todo porque después la moción se la acaba haciendo Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, como así creo entender que va a quedar o va a ser el resultado, porque el señor Arrufat no nos ha dicho cuáles serían al final las mociones aceptadas en su totalidad.

Por lo tanto, gracias por comunicármelo personalmente, pero parece que la moción va a estar desarrollada gracias a las enmiendas presentadas por Iniciativa. Ya les hicieron, en su primera moción, la moción Convergència y Esquerra, y esta se la hace Iniciativa. Yo creo que..., espero que la próxima no se la haga el Partido Popular.

Respecto a lo que plantean, pues, más allá de las enmiendas que aceptan de Iniciativa, con el papel del Incasòl, que es interesante, y la necesidad de la adaptación..., la verdad es que está bien; lo votaremos a favor. Además, de lo de Aigües Ter Llobregat. No toca mucho aquí, pero bueno; pero simplemente, pues, se vuelve a decir. Pues, lo apoyaremos.

Pero es que lo restante, es decir lo que parece que es suyo, la parte destilada de su moción, es decir la que corresponde a su autoría, pues, a mí me recordaba un poco a las competencias del Ministerio del Poder Popular para la Agricultura y Tierras de la República Bolivariana de Venezuela. ¿Verdad que sí? ¿A que no ando desencaminado? Porque es verdad; es decir, hay una parte sustancial que procede de esta interpretación legítima, ¿eh?, legítima, de lo que tiene que ser y la función del suelo público al servicio de la economía. Bueno, pero estaría bien que lo dejaran, lo hubieran dejado más claro.

Yo creo que, de todas maneras, en un estado social y de derecho hay que bascular correctamente el derecho y lo social, pero bascularlo, porque, si no, con algunas de sus propuestas, se pone en riesgo algo tan fundamental como la certidumbre jurídica, por ejemplo,

cosa que es importante, porque no se puede generar elementos de inestabilidad o de incertidumbre en algo tan importante como la gestión del suelo. ¿Modificable? Claro que sí. ¿Se puede rectificar? Es imprescindible la adaptación a la nueva realidad socioeconómica. Pero de ahí a utilizarse el «suspéndase» como versión transoceánica del «expropiése», pues no parece la mejor medida.

Por lo tanto, a lo que ustedes han propuesto, parece, desde su grupo, votaremos que no. A lo propuesto por Iniciativa, que parece una gestión, una adaptación eficiente tanto de los instrumentos como del objetivo de la gestión desde la Administración del suelo, votaremos que sí. Y esperaremos a que finalmente nos digan qué van ustedes a aceptar en cuanto a enmiendas. Lo digo para acabar de concretar nuestro posicionamiento.

Gracias, presidenta, *conseller*, diputados, diputadas, *consellera d'educació* –de espaldas–, gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, per defensar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular amb relació a aquesta moció tal qual està presentada, perquè, com quedarà, no ho sabem, perquè no sé si al senyor Cañas li ho deuen haver dit, però a nosaltres no ens han dit absolutament res i per tant desconexim com quedarà la moció. Sí que ens pronunciarem a tal com ha estat presentada. I, per defensar el posicionament, ho farem una mica aixecant la vista i mirant-la una mica des de sobre, sobretot tenint en compte, que jo crec que és el substancial de la moció, la interpellació que va tenir lloc en el darrer Ple amb relació a quin era el propòsit i el capteniment del grup que ens presenta aquesta proposta.

I certament els darrers sis anys –aquest juliol aproximadament farà sis anys, fa sis anys que es va iniciar aquesta situació de crisi econòmica i financera que estem patint–, al llarg, deia, d'aquests sis anys s'han aguditzat d'una forma molt intensa les teories econòmiques sobre quines són les causes de la situació que estem vivint i sobre quines són les possibles solucions que es poden adoptar.

Aquest faristol ha estat testimoni de nombroses teories i ho continuarà sent, esperem que durant no massa temps més, perquè significarà que estarem en condicions de sortir de l'actual situació. I efectivament en aquest faristol hem sentit des de teories liberals, teories neoclàssiques, teories keynesianes i fins i tot debats sobre la legitimitat de l'interès dels diners, que ens remunta a èpoques medievals, quan els pensadors escolàstics debatien sobre aquestes qüestions.

I realment amb aquella interpellació un va tindre la sensació que s'aportava una nova discussió econòmica

sobre la situació que estem patint per part del grup de les CUP, que és una teoria ja coneguda, que és la teoria marxista. La marxista, l'autèntica, perquè les últimes vegades que hem citat Marx en aquest hemicicle era citant Groucho. Però no, no; ara estem parlant de les teories marxistes de Karl Marx.

I això contrasta certament amb la voluntat expressada precisament en aquella interpellació..., o amb la voluntat expressada en aquesta moció, que és dir: «Escolti'm, estem on estem i ara hem de mirar cap al futur i hem d'abordar el futur.» I certament nosaltres estem convençuts que amb les teories marxistes no podem abordar el futur; és tota una contradicció en si mateix, no?

I aquesta és ja una de les primeres premisses que permeten apuntar cap a on anirà el nostre grup parlamentari en el posicionament respecte d'aquesta moció.

Certament, només amb alguna trista excepció, el marxisme forma ja part del passat. I, per tant, no creiem que sigui útil ni per resoldre els problemes presents ni per abordar el futur. Jo ja sé que vostès estan esperant o esperançats que el marxisme revifi; nosaltres no només desitgem que no ho faci, sinó que estem convençuts que no ho farà.

La segona premissa des de la qual abordem aquesta moció és també conceptual, no?, i bastant lligada. És una voluntat de futur la que s'expressa, però la realitat és que es proposa revisar els plans urbanístics d'acord..., els plans urbanístics i altres coses, però d'acord amb la conjuntura actual.

Doncs, permetin que discrepem. El que hem de fer en tot cas és revisar els plans urbanístics d'acord amb allò que vulguem ser en el futur, però no d'acord amb allò que som ara o amb allò que patim ara, perquè això el que denota és una resignació a la situació actual.

Jo ja sé que vostès estan convençuts que d'aquesta no en sortirem de cap manera. Permetin que n'hi hagi altres que estiguem esperançats, i estem convençuts que d'aquesta situació en sortirem, que continuarem avançant, que el model, amb els seus ajustos, amb els seus retocs, és un model que continua i continuarà sent vàlid.

No vol dir això que estiguem absolutament d'acord amb totes les eines urbanístiques que es posen a sobre la taula, però sí que vol dir que el futur passa per dotar la nostra societat dels equipaments, de les infraestructures que necessita per continuar creixent en el futur.

I com m'he menjat amb el pla conceptual la major part del temps, dir que des del nostre punt de vista no compartim l'esperit de la moció (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), no compartim que ens hàgim de quedar en la situació que estem, que volem evolucionar i per aquest motiu votarem en contra de tota la moció, la que vostès han presentat, amb l'única excepció del punt que demana la revisió..., la reglamentació de l'IBI per tal de poder aplicar el recàrrec... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, no deixen de ser curioses, eh?, les referències vàries, filosòfiques, internacionals i remotes que s'arriben a fer quan intervé la CUP. En tot cas, vull dir, en els propers mesos entenc que ens diran bolivians, veneçolans, islandesos, francesos, toscans, escocesos i..., perquè sí, vull dir; anem... –i estaria bé que ho fessin, també, vull dir–, anem mirant allò que funciona en altres països i ho intentem transportar; no ens ho inventem, no ve de teories estranyes ni rares. En tot cas, res del que hi ha aquí ve de Veneçuela; només hi ha una mesura que sí que ve de Bolívia, que és la consulta prèvia, que, curiosament, ningú n'ha parlat –ningú n'ha parlat–, hi votaran en contra, però ningú s'ha atrevit a parlar-ne i deslegitimar-la, perquè saben que és bastant injustificable no tenir un mecanisme de consulta prèvia. D'això, ningú n'ha parlat.

Bé, explicaré les esmenes. En concret, acceptem les d'Iniciativa. Entenem que la part d'Aigües Ter Llobregat és cert que no toca gaire els temes que havíem dit, però en tot cas sí que ho veiem com a urgent admetre aquesta esmena i fer aquesta reflexió o permetre que es faci aquesta reflexió.

Acceptem la primera d'Esquerra Republicana, amb la qual cosa traïem justament la suspensió cautelar. Va pels que... –eu!–, va pels que heu criticat bàsicament la moció pel tema de la suspensió cautelar; traïem això de la suspensió cautelar. (*Pausa.*) Bé, és igual; imagino que ho sabran.

I crec que –no?– admetem com a punts addicionals –és així, Roger?– els punts 6 i 7 proposats per Esquerra... (*Pausa.*) Per tant, seran 6.b i 7.b, a més del nostre.

I no acceptem la proposta socialista, que era molt similar a la nostra, i, en tot cas, hem acordat que no l'acceptàvem. I tampoc l'esmena de Convergència, que enteníem que tocava un altre punt, que és la pròpia voluntat de tirar endavant una reforma de governs locals, però que no tenia a veure amb les propostes que nosaltres dèiem.

Tothom ha fet referència, i potser ha estat error nostre, que la interpellació anava sobre la reorientació del model econòmic. Nosaltres vam fer una interpellació molt gran; de mesures, en tenim una llarga llista, i no volíem arribar a fer una moció com la que Iniciativa va presentar fa un parell de plens, en què hi havia com a trenta i poques mesures. No entenem que sigui la forma d'abordar les mocions, perquè llavors es fa com molt impossible parlar-ne d'una a una, etcètera. No és cap crítica, és simplement una reflexió.

Però, el que sí que volíem era fer un marc general, perquè en les properes ocasions anirem presentant més propostes. Però enteníem que, en aquest marc general, volíem escoltar quina era la posició del Govern, què

havia reflexionat i què no havia reflexionat sobre què s'havia de canviar de l'anterior model i què s'havia de començar a construir per a un nou model.

I, vist que les reflexions estaven una mica a la lluna de València sobre què s'havia fet en l'anterior model i per on s'havia d'anar en el proper model, hem començat presentant mesures que eren indispensables –i que el Govern ha dit que totes o bé ja existeixen o bé són sobreres, és a dir, se les ha preses com se les ha preses– per desmuntar l'anterior model que ens ha portat, justament, aquest anterior model, a la situació que patim ara.

Lamentem, pel que hem intuït, que no s'aprovin aquestes mesures.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas?

Jordi Cañas Pérez

No, simplemente, presidenta, para que nos diga finalmente qué puntos se pasan a votación, cuáles son incorporados...

La presidenta

Jo crec que ja ha dit que als punts 6 i 7 –als punts 6 i 7– admetia dues esmenes d'Iniciativa per Catalunya, i quedaven en 6.b i 7.b. *(Veus de fons.)* Ai, d'Esquerra, perdó!

Jordi Cañas Pérez

Yo, presidenta, insisto, una vez más, en rogar a los portavoces de los grupos que en el momento que asuman o que hagan propias enmiendas pasen al resto de portavoces una relación por escrito, porque si no, al final –ya lo he advertido alguna vez–, uno vota que no simplemente para no equivocar las votaciones.

Entonces, a veces, los planteamientos que tienen como intención sumar apoyos, que nos simplifiquen la complejidad de ir punteando cuáles son las propuestas aceptadas y cuál es el orden de votación. Porque no es lo mismo aceptar el 5.b que no incorporarlo como 6. O sea...

La presidenta

Senyor Cañas, és que transaccions no n'hi han hagut, que és quan hi ha aquesta obligació, i el senyor Quim Arrufat el que ha dit són les dues esmenes que acceptava i que estaven incorporades als punts 6 i 7. Res més.

Jordi Cañas Pérez

Es que, presidenta..., las enmiendas presentadas por Iniciativa están numeradas con el número 5, y al punto 5 añadir 5.b, 5.d. Correcto, ¿no? Y aquí hay un

punto 5. Si se añaden al 5, no son al 6. O sea, lo digo por...

La presidenta

Senyor Arrufat, vol clarificar-ho, si us plau?

(Cristina Bosch i Arcau demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Bosch...

Cristina Bosch i Arcau

Presidenta, només per contradiccions, una puntualització.

La presidenta

Trenta segons.

Cristina Bosch i Arcau

Sí, perdó. Pel que fa a les consultes prèvies, el planejament urbanístic..., no ho he comentat perquè el planejament urbanístic ho preveu. Preveu la participació ciutadana i els períodes d'exposició pública, eh?

I ho aprofito, presidenta, per demanar votació separada dels punts 6.b i 7.b i el punt 8.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Arrufat...

Quim Arrufat Ibáñez

No, per clarificar-ho. Entenem que l'esmena d'addició d'Iniciativa, pel que fa al punt número 5, són 5.b, 5.c i 5.d. Per tant, el punt 5 nostre es manté, i les dues d'Esquerra Republicana...

La presidenta

Perdó... –perdó–, un moment. El punt 5 és incorporant l'esmena d'Iniciativa.

Quim Arrufat Ibáñez

Exacte.

La presidenta

Per tant, el punt 5 sencer; d'acord.

Quim Arrufat Ibáñez

Però passa a tenir quatre subpunts, el punt 5.

I, en el cas del 6 i el 7, passen a tenir dos punts: 6.b i 7.b són les esmenes d'Esquerra Republicana.

La presidenta

D'acord. Sí? (*Veus de fons.*) Del punt 9, que jo sàpiga, no ha dit res.

(*Jordi Terrades i Santacreu demana per parlar.*)

La presidenta

Un moment... –un moment–, si us plau. Un moment, senyor Terrades... (*Veus de fons.*) El 9?

Quim Arrufat Ibáñez

Hi ha la incorporació d'un nou punt, que és el punt 9.

La presidenta

D'acord –d'acord. Senyor Terrades...

Jordi Terrades i Santacreu

Sí, per demanar votació separada de tots els punts 5: el 5.a, el 5.b...

La presidenta

Per tant, tots...

Jordi Terrades i Santacreu

I del punt 6 també.

La presidenta

Però 1, 2, 3, 4..., el 5, no; 6... (*veus de fons*), 5, 6, 7.

Jordi Terrades i Santacreu

Del 6.a i el 6.b, volem votació separada.

La presidenta

D'acord. (*Marta Rovira i Vergés demana per parlar.*) Senyora Rovira?

Marta Rovira i Vergés

Per demanar votació separada d'alguns punts, no sé si s'han repetit, però jo gairebé demanaria de tots, per comoditat.

La presidenta

Però, de l'1 al 5 ningú ho ha demanat.

Marta Rovira i Vergés

Doncs, jo demanaria del 4, demanaria del 5, del 5.a, del 5.b, del 6, del 6.b, del 7.b, que són les nostres esmenes, del 9, de tots els punts del 9.

La presidenta

D'acord, doncs. (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

No sé si s'ha demanat, però demanaríem votació separada del punt número 7, que deu haver quedat com a 7.a.

La presidenta

7.a i 7.b. –7.a i 7.b. A veure, farem de l'1 al 3 junts: 1, 2 i 3.

Comença la votació. (*Veus de fons.*) No? Doncs, no. Què passa? (*Jordi Terrades i Santacreu demana per parlar.*)

Jordi Terrades i Santacreu

El 2, per separat.

La presidenta

Per tant, fem-los un a un.

Punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 36 vots a favor i 89 en contra.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 53 vots a favor i 72 en contra.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 37 vots a favor i 88 en contra.

Comença la votació del punt 4.

Ha estat rebutjat per 15 vots a favor, 89 en contra i 21 abstencions.

Ara votarem, del punt 5, l'apartat a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 33 vots a favor i 92 en contra.

Votarem ara, del punt 5, l'apartat b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor i 98 en contra.

Votarem ara l'apartat c del punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 15 vots a favor i 110 en contra.

Votem ara l'apartat d del punt 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 16 vots a favor i 109 en contra.

Ara votarem, del punt 6, l'apartat a: 6.a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 32 vots a favor i 92 en contra.

Votem ara el 6.b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 85 vots a favor i 40 en contra.

Votem ara el 7.a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 32 vots a favor, 79 en contra i 14 abstencions.

Votem el 7.b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor i 23 en contra.

Votem l'apartat 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 110 vots a favor i 15 en contra.

I votem ara el punt 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 41 vots a favor i 84 en contra.

Suspenem la sessió fins a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, de Salut i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, reprenem la sessió plenària amb el punt vintè de l'ordre del dia.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a garantir la sostenibilitat de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau (tram. 302-00059/10)

I és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a garantir la sostenibilitat de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, senhora presidenta. Señor *conseller*, señores y señoras diputados, los motivos de esta moción, los motivos de estudiar la interpelación y de esta moción subsiguiente han sido la preocupación por la situa-

ción actual que sufre una institución tan importante como es el Hospital de Sant Pau.

Es una situación que, efectivamente, no es de ahora, no son de ahora las dificultades por las cuales atraviesa, pero que en los últimos meses se han producido acontecimientos que aun han acelerado más esta situación preocupante: por un lado, ha habido declaraciones des del Gobierno hablando de cierre o de concurso de acreedores, y, por otro lado, hemos tenido quizás el colofón que ha sido la dimisión de los patronos.

Ante esta situación, desde nuestro punto de vista, hay que hacer una revisión de lo que se ha hecho hasta el momento. Seguramente no nos podemos quedar en esa revisión, no podemos recrearnos únicamente en los errores que se han cometido, pero sí que el diagnóstico y las propuestas seguramente deben tener una reflexión previa sobre lo que se ha hecho hasta ahora. Seguramente ahí habrá juicios subjetivos, sobre si se han cometido errores o no, y tendremos opiniones diversas, pero, desde nuestro punto de vista, hay hechos que son difícilmente discutibles.

Por un lado, tenemos un informe de la Sindicatura de Cuentas, donde se pone de manifiesto determinadas irregularidades; informe que, además, ha sido aprobado por unanimidad en este Parlamento, en la correspondiente comisión.

Por otro lado, tenemos también otro hecho irrefutable, que es una situación económica y financiera difícil, en declaraciones del propio *conseller*, reconociendo esta situación de dificultad de agujero de unos 50 millones de euros, que habrá que afrontar, y algo tendrá que ver en esta situación, pues, la gestión que se ha ido realizando hasta hoy por todos los que han tenido la responsabilidad, valga la redundancia, de gestionar la institución.

Por otra parte, también —no se puede ocultar—, el ambiente de enfrentamiento y hasta de bloqueo que hay en el propio seno de la institución y que entre todos debemos intentar superar.

Y, por último, pues, estas mencionadas declaraciones hechas des del Gobierno y que, desde nuestro punto de vista, no han ayudado a mejorar la situación. Si hemos llegado hasta aquí, seguramente algo se habrá hecho mal, y habrá que reflexionar sobre qué y ver cómo mejoramos.

Ahora bien, en la otra parte de la balanza tenemos un hospital muy potente, y que cumple sus funciones de asistencia sanitaria, podríamos decir, incluso que con un grado de excelencia, si tenemos en cuenta el elevado índice de satisfacción que sus usuarios declaran. También pensamos, nosotros, que en este alto grado de satisfacción tendrán algo que ver los trabajadores y profesionales del centro, que en ocasiones reciben determinadas acusaciones, pero que parece que realizan su trabajo con una profesionalidad fuera de toda duda.

Llegados aquí, y hechas estas reflexiones, creemos que lo que toca es mirar al futuro y plantear soluciones para salir de la situación. Desde luego, no vamos a arreglar el Hospital de Sant Pau presentando una moción, ni siquiera aprobándola, en el caso de que se

aprobara, pero sí queremos, por lo menos, poner sobre la mesa unas soluciones o poner sobre la mesa tres vías de solución que creemos que son fundamentales, sin tener la pretensión de estar en posesión de la verdad ni de soluciones mágicas.

Creemos que estas tres vías son: la suficiencia financiera del hospital; los cambios en la arquitectura institucional, asegurando que los rendimientos del patrimonio inmobiliario del hospital se dedican a inversiones sanitarias, investigación y mantenimiento del propio patrimonio, y una gestión profesionalizada, con participación de los propios facultativos. Creemos que estas tres vías pueden ayudar a que Sant Pau tenga futuro.

Pero todo ello, o cualquier medida que se quiera tomar, no va a ser posible sin un clima de entendimiento, de consenso y de acuerdo entre todos los agentes que participan o que tienen intereses en la institución.

En este sentido, quiero también destacar –y luego hablaremos más de una forma más detallada en el posicionamiento sobre las enmiendas– que hemos percibido por parte de todos los grupos ese espíritu positivo, ese espíritu de superar las posibles disensiones y enfrentamientos para poner en común aquello que puede ayudar a que Sant Pau tire adelante, siga siendo un hospital de referencia para los ciudadanos.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, bona tarda, no cal que insisteixi en el caràcter emblemàtic i la importància de l'Hospital de Sant Pau, tant avui com històricament en el sistema sanitari català, com a hospital terciari, també com a centre de referència, de proximitat a la ciutat de Barcelona, i també fer un reconeixement a tots els seus treballadors i treballadores pel seu compromís, professionalitat i dedicació, malgrat els conflictes que ha patit i pateix l'hospital. I també cal dir que és un dels centres sanitaris més ben valorats per la ciutadania.

És evident que l'hospital ve arrossegant tot un seguit de problemes estructurals: una estructura fundacional complexa, dividida en tres fundacions des del 1991, amb la participació de la Generalitat, l'Ajuntament i l'Arquebisbat de Barcelona, la no-utilització de les donacions per als fins per als quals estaven destinats pels donants, patrimoni que es valora en uns 1.000 milions d'euros, i les diferents irregularitats que s'han assenyalat en els informes de la Sindicatura de Comptes, i que també es veuran en la comissió d'investigació de salut.

Però, a més, ara s'hi ha afegit un problema de desgovern, pel qual pensem que el conseller l'altre dia en la interpellació tampoc no va acabar de donar les expli-

cacions suficients. L'hospital ha patit la dimissió dels cinc membres del seu Patronat, encapçalats pel senyor Xavier Pomés –que, per cert també és membre del Patronat del Clínic, sembla que no hi hagi ningú més, no?–; la dimissió del director gerent, del senyor Xavier Corbella; conflictes judicials diversos; la imputació de quinze antics alts càrrecs de l'hospital.

I, en aquest context de conflicte i de crispació, el conseller ha fet més aviat de bomber piròman, no?, amb unes declaracions en les quals es deia, ho llegeixo en castellà: «O los trabajadores se arremangan o se tendrá que cerrar Sant Pau», com deia un titular, per després haver de declarar que l'Hospital de Sant Pau no està, en cap cas, en perill davant l'alarma generada per les seves declaracions.

La petició del concurs de creditors, que també ha generat alarma entre els treballadors i entre els mateixos proveïdors de l'hospital, i la culpabilització als treballadors de la situació econòmica de Sant Pau, obviant que en els darrers vint exercicis pressupostaris, en molt pocs no hi ha hagut dèficit, sense que hi hagués ni crisi, ni retallades, ni aplicació de les retallades, ni el 5 per cent, la qual cosa faria veure que estem davant d'una situació estructural. Per tant, tot un seguit de declaracions que van provocar un increment del conflicte i de la crispació.

Quins han estat els criteris de les esmenes que plantejem? En primer lloc, no pot ser que per les retallades Sant Pau sigui públic, però que, en canvi, per als rendiments patrimonials sigui privat. Jo crec que no pot ser públic i privat a conveniència. És igual qui ho digui, això, eh?, uns o altres. Jo crec que és un tema que cal esclarir.

Pel que fa al infrafinançament, cal que el Pla de viabilitat sigui suficient per fer front a la situació que ara té Sant Pau. Cal analitzar si realment l'hospital està infrafinançat o no amb relació a altres centres sanitaris, i garantir la seva sostenibilitat. I cal situar-ho, no en un marc concret de Sant Pau només, sinó en el marc de la revisió general del sistema de finançament del sistema sanitari, perquè Sant Pau també ha estat víctima de les retallades, els seus treballadors també han patit retallades, entre una pèrdua d'un 20 i un 30 per cent del seu poder adquisitiu, no? Per tant, és aquest marc on volem situar-ho, i analitzar bé el Pla aquest de viabilitat, que, segons sabem, l'anterior gerent, el que va dimitir, fixava les necessitats del Pla de viabilitat en 290 milions d'euros, 20 milions d'euros menys que els previstos o pressupostats en el 2012, i bastants menys, pel que sembla que s'ha dit, dels previstos per al 2013.

Cal garantir el territori de referència de Sant Pau. No pot ser que s'hagi produït una disminució de quatre-cents..., de la població de referència, dels 450.000 habitants a 300.000. Ha de continuar sent un dels grans hospitals de Barcelona i s'ha de resoldre la qüestió de l'estructura fundacional. El que no pot ser és que els patrimonis de Sant Pau, que la gent els ha donat per a l'assistència sanitària, no reverteixin..., els rendiments, eh?, no la totalitat del patrimoni, sinó els rendiments, no reverteixin de forma clara en l'assistència

sanitària i en la recerca. Creiem que aquesta és una cosa que cal resoldre.

Facin cas de l'Arquebisbat de Barcelona, que considerava, ho llegeixo literalment: «Un deure moral ineludible que la MIA, l'òrgan de govern, posi a disposició de les necessitats de l'hospital el patrimoni, mentre no es reconduïxi la situació de la greu crisi econòmica en què es troba el centre.»

Jo crec que cal esclarir aquesta arquitectura de les fundacions, perquè quedi clar que una cosa són els recursos que es destinen a l'atenció sanitària, una altra cosa són els recursos que es destinen al patrimoni historicoartístic i una altra cosa, també, són els recursos, les donacions patrimonials, que han de revertir a l'assistència sanitària.

Em deixo algunes coses: la necessitat de la transparència i el control sobre la gestió perquè no es produeixin irregularitats... I una darrera reflexió, no?, que és que, finalment, Sant Pau no deixa de ser un exemple de les contradiccions del model sanitari català. Posa en evidència, la necessitat de... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyor Villegas, diputades, diputats, bé, en el darrer Ple tant el Grup d'Esquerra Republicana com el Grup de Ciutadans varem voler parlar en aquest Ple de la situació de l'Hospital de Sant Pau; una situació on hi ha hagut una acumulació d'un dèficit en els darrers anys; una situació i una estructura fundacional, doncs, que han generat algunes crítiques, i una situació on la conflictivitat interna de l'hospital ha impedit prendre decisions, que sí s'han pres en altres hospitals, i, per tant, ha dificultat la gestió.

La situació era complicada i, a més a més, molt enrevessada. A més a més, si un llegeix la premsa i com s'han anat seguint i com els diferents actors han anat intervenint en la qüestió, doncs, semblava que entràvem en allò que se'n diu, doncs, un camp de mines o un bosc una mica complicat.

Jo no dic que avui ho arreglem tot, però sí que vull agrair al senyor Villegas, que crec que ha tingut una actitud en la negociació de les esmenes, que ha afavorit un acord ampli, crec que serà ampli, entre els diferents grups, per abordar els aspectes principals.

De fet, nosaltres hem apuntat en els aspectes principals..., aquí hi han tres grans àmbits de debat, i en els tres grans àmbits de debat crec que hem arribat a un acord, que a partir d'avui tot no està arreglat, però a partir d'avui podem posar, doncs, les bases, perquè l'Hospital de Sant Pau recuperi la seva normalitat, no estigui en dubte el seu finançament, no estigui en dub-

te la seva possibilitat de tirar endavant i, sobretot, no estigui en dubte el seu caràcter fonamental de servei públic, de prestació universal d'un dret com és el de la salut.

I quins són aquests tres grans àmbits? Home, el primer és el que fa referència al finançament. I em sembla que aquí el text que hem consensuat entre diversos grups dona una resposta i agafa un compromís. Parla clarament de dotar d'un pla de viabilitat que asseguri un finançament suficient que garanteixi la sostenibilitat per tirar endavant tots els programes de salut que hi ha a l'Hospital de Sant Pau, amb una tarifa, un finançament que en cap cas sigui inferior al de cap altre hospital i, per tant, que no es pugui parlar de subfinançament, perquè el compromís és aquest, que no hi hagi en cap cas per al mateix servei menys finançament a Sant Pau que a qualsevol altre lloc. I una cosa que aquest pla de viabilitat ja determinarà –ja determinarà–, i, per tant, hem de deixar, doncs, que el consensuï la conselleria i el mateix hospital..., però també s'haurà d'abordar la qüestió del dèficit generat i buscar-hi una solució, que aquí no està escrit, però que haurà de ser en dos, tres, quatre anys, en tot cas, hi entrarem més en detall més endavant, però aquest també ha estat un objecte de les negociacions i de les converses, i crec que podrem abordar-ho. Dins d'aquest mateix paquet de la qüestió del finançament, per tant, doncs, s'estableix molt clarament que l'hospital ha de tenir un pla de viabilitat en les properes setmanes, que sigui impulsat.

Hi ha un segon gran tema en el qual no ens hem posat d'acord, és evident, però sí que, en canvi, hem pactat, jo crec, prou textos per dir: «Hi ha una base d'acord suficient per trobar la solució», que és el tema de l'estructura fundacional. És evident que hi ha hagut, per part d'alguns actors, doncs, una desconfiança molt gran a l'estructura complexa; també és evident que hi ha hagut informes de la sindicatura de greuges que han dit que hi han coses que no s'han gestionat bé. En el que nosaltres no estarem d'acord i creiem que no és oportú que faci el Parlament és que emeti una sentència, no?, i que digui..., no penal, sí administrativa, i que digui: «Escolti, segur que s'han fet unes irregularitats.» En això nosaltres no hi podem estar d'acord.

Però sí que estem plenament d'acord..., i crec que aquest és un acord positiu al qual hem arribat amb el grup proponent, de Ciutadans, amb el senyor Villegas, que és: cal estudiar de nou la configuració jurídica de l'hospital i determinar clarament el rol de cadascuna de les fundacions. Hi ha, ho sabem, un estudi encarregat a la càtedra de dret administratiu de la Universitat de Barcelona que es rebrà en les properes setmanes. I a partir d'aquí s'ha de revisar la creació de la fundació de gestió del 1991 i veure clarament el rol de cada fundació.

Dos, ha de quedar molt clar que els rendiments patrimonials de tot el patrimoni de l'hospital ha de tenir l'ús finalista el qual van determinar les persones que van llegar aquest patrimoni, i, per tant, això ha de servir per al que ha de servir i no per a altres coses. I ha de quedar molt clar. I, per tant, ha de servir per a inversió en equipaments sanitaris, que és el mo-

tiu principal per al qual s'ha llegat; ha de servir per a la recerca mèdica, i ha de servir, si és el cas, per al manteniment del patrimoni del mateix hospital, o en qualsevol cas a les voluntats que van tenir els donants. És un patrimoni que s'obté per motius finalistes, i el llibre tercer del Codi civil estableix clarament que no es pot fer servir per a cap altra cosa que no siguin les voluntats finalistes.

I, finalment, el tercer àmbit de debat i de polèmica que hi ha hagut ha estat en l'àmbit de la gestió. I en l'àmbit de la gestió nosaltres creiem que és important reconèixer aquella petició que van fer els patrons dimitits de Sant Pau, que van dir: «Escoltin, aquí tenim un conflicte jurídic permanent.» Per no tenir aquest conflicte jurídic permanent volem la supervisió del protectorat de fundacions, que quedi molt clar que tot el que fem s'ajusta a llei (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), perquè si estem en un clima de conflicte jurídic permanent, no podrem solucionar els problemes. I això ho establím com a mandat del Parlament avui a partir d'aquesta moció.

Per tant, crec que certament amb una moció... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Honorable conseller... L'Hospital de Sant Pau, vostès ho saben, ve de molt lluny, de l'edat mitjana, i només faltaria que no tingués present i futur. I ara es tracta de fer una parada i tornar a veure, revisar unes qüestions. I per això li agraïm la interpellació al senyor Villegas. Perquè no sé si nosaltres tenim al cap les 230.000 persones de l'Eixample, d'Horta-Guinardó, de Sant Andreu, d'una part de Sant Martí a què dona servei aquest hospital, i un servei d'alta tecnologia per a algunes especialitats, o les 400.000 consultes externes que es fan cada any, o les 134.000 urgències, o els tres mil treballadors.

Aquest és l'objecte del debat d'avui, un debat que ha de tenir més debats, per descomptat, però que crec que hi han tres punts bàsics que ja han passat en el passat. Nosaltres el 2003 vàrem heretar 309 milions de dèficit acumulat, i, per descomptat, per continuïtat institucional –aquest és un element molt important poc de moda–, doncs, vàrem fer els deures, com toca, perquè enteníem que era un hospital complex i que, per altre costat, doncs, tenia un infrafinançament històric. I, en fi, vàrem fer..., no, no tinc temps ara d'explicar-ho, però estan al seu abast totes les qüestions que vàrem intentar resoldre.

Per tant, ara toca de nou fer un pla de viabilitat, un contracte programa, el mateix que vam fer, 2007-2010, amb una habilitació, amb punts molt concrets, de 247 milions d'euros, eh? Per tant, ara es tracta d'això, de tornar a parar, si us plau.

Però aquest no resol el segon gran debat, que és un debat d'aquest hospital i en general del sistema: com es governen les institucions. Aquesta és una arquitectura institucional molt complexa, que ve de l'edat mitjana, que té una part patrimonial de la MIA, de l'ajuntament de la ciutat de Barcelona, de la Generalitat, des de l'any 91, i del cabildo catedralici de la catedral; pacte president Pujol, alcalde Maragall i cardenal Carles. Es crea la fundació de gestió. Però ara és el moment de dir si aquesta arquitectura serveix de nou. No entenem..., perquè seria desmerèixer, des de la mancomunitat... Nosaltres no hem de decidir aquí com es governa aquest hospital, però sí que hem d'exigir que es governi bé.

I el tercer element: com es gestiona. Tenim molts debats amb altres hospitals. A l'Hospital Clínic, una part dels professionals ens plantegen la gestió per part dels professionals a través d'una fundació separada de la patrimonial; a l'ICS es planteja al Govern una agregació d'empreses públiques. I aquest, participadament, amb tots els actors, necessita un bon govern, decidir quin govern i quin model de gestió. I ens ho explicaran. Perquè aquest és un element totalment substantiu per a la continuïtat de les institucions. I a aquest nou govern li hem d'atorgar la capacitat, i la capacitat, si us plau, de concertació i de capgirar, i és responsabilitat de tothom, el diàleg amb els actors, fonamentalment professionals i sindicals.

Aquest és el segon element –que aquí nosaltres hi hem fet aportacions; algunes han estat acceptades. I els rèdits patrimonials anaven fins ara a la inversió. Però, també, per què no fem tots una visita als pavellons modernistes, a les tretze hectàrees del millor hospital, la millor ciutat modernista del món? Això també s'haurà de gestionar, eh?, perquè veuran vostès, quan trepitges allò, la importància i a vegades la banalització dels debats.

I, tercer, aquí tenim un altre debat en general que l'hem d'assumir en el debat del pacte nacional, que té a veure amb l'informe de la fiscalització que diu la sindicatura. Estem davant d'un dret administratiu, estem davant d'un dret públic o estem davant d'un dret privat a través d'unes fundacions? Aquest és un debat molt important. I a vegades confonem la no-resolució de què és cada cosa amb irregularitats. I, per descomptat, jo aquí vull dir que, en general, el sector sanitari, i m'agradaria que dels altres serveis públics poguéssim dir el mateix, està ben gestionat.

I els gestors..., tenim una carrera professional de gestió que, amb els errors que cometem, com tots nosaltres, com els polítics..., de cap manera ara fem una esmena a la totalitat als gerents. I a mi em sembla que aquest tercer element també és important. I jo crec que avui, senyor Villegas, els punts d'acord –i els desacords ja els debatrem en altres àmbits– permetran dir-los als 230.000 ciutadans de la Barcelona drete, als que van cada dia a hematologia –un dels millors serveis del país–, als que van a radioteràpia, els que van..., que no pateixin que nosaltres de cap manera traïrem la història.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats..., il·lustre diputado Villegas, debatimos en esta moción el desastre de gestión política que ha sufrido el Hospital de Sant Pau en los últimos años. Comparatmos la preocupación de la moción, porque, ¿cuál es la situación? La situación es que hace treinta años un régimen democrático aterrizó en la sanidad catalana y lo ha hecho fatal.

En el caso concreto de Sant Pau, que se encontró un hospital con un agujero de 600.000 euros, como recordaba el *conseller* en su intervención, nos presenta ahora un agujero de 600 millones de euros, ceses, dimisiones, imputaciones, recomendaciones del propio Govern de que se declare la quiebra. ¿Y cómo le llaman algunos a eso? «Model d'èxit»; ¡toma ya!

Además, luego viene la amenaza «estelada», y es decir: «És el model català, el nostre model.» Porque, claro, si a alguien se le ocurre levantar una ceja ante nefasta gestión, enseguida se le acusa ¿de qué?, de anticatalán.

Yo no voy a..., para que no me desmenuce y me despedace la mayoría mediática, yo no voy a hacer una crítica, solo voy a dejar una pregunta en el aire. Si ceses, un agujero de 600 millones, imputaciones, declaraciones de quiebra es el modelo de éxito, ¿cuál sería el modelo de fracaso?

Es un modelo que en un hospital de seiscientos años, seiscientos y poco, tienen un agujero de 600 millones de euros, a millón por año, que además, en el *model* este *estelat d'èxit*, ya aparece un patrón. El otro día paseaba por el *pont* del Diable, en Tarragona. Los romanos llevaron agua desde el Francolí hasta Tarragona; dos mil años después, dos mil años, la gestión pública del agua, ¿qué deuda tiene? Dos mil millones de euros de deuda. A millón por año. Y va a peor –va a peor–; luego volveremos a eso.

Debo confesar un despiste personal, y es que cuando el Gobierno, el *Govern* decía aquello de que España centrifuga la deuda no estuve demasiado atento, porque cuando dice algo este Govern normalmente la realidad es contraria. ¿Qué hace este Govern? Este Govern centrifuga la deuda; por ejemplo, en la construcción de hospitales, como es el caso que nos ocupa.

El problema es que luego viene la realidad y el agujero es enorme. ¿Qué hace el Gobierno? ¿Qué hace el régimen? ¿Reformas estructurales? No. ¿Eliminación burocrática? No. ¿Transparencia en la gestión? No. ¿Control del gasto desbocado? No. ¿Qué hace? Centrifuga la deuda, centrifuga a colegios, a proveedores, a hospitales, a todo el mundo, y bajar sueldos. Y culpar al PP, también culpa al PP, porque hay que reconocer que este régimen vive en otra dimensión; vive en otra dimensión porque hay que vivir en otra dimensión para culpar al PP de ir contra el estado de las autonomías.

Pero si tenemos quinientos sesenta diputados autonómicos. ¿Cómo se puede decir tamaña barbaridad? Viven ustedes en otro mundo. Por eso no voy a decir que mienten ustedes; ustedes conceptualizan. Por cierto, también a millón por año; aniversario de 1714: un aniversario, un millón. Muy bien.

Para la sanidad recortes y bajadas de sueldo. Pero el régimen todavía va a peor. El otro día una de las abajo firmantes favoritas de este régimen organizó un concierto de dos horas, 2 millones de euros, a millón por hora. Y aún va a peor –aún va a peor, aún va a peor–, porque en la cumbre del otro día –«cimera» para las víctimas de la imposición lingüística–, 64 millones, debieron estar sesenta y cuatro minutos, a millón por minuto. Así que para la sanidad, recortes y bajadas de sueldo, pero para «esteladas», conciertos y cumbres, todo el dinero del mundo. Entre nosotros, y ahora un poco a nivel de reflexión: Llach, Dyango, Peret, el Rey del Pollo Frito... De verdad, la unidad de España debe estar temblando ante una amenaza de tamaña modernidad.

Ciñéndonos a Sant Pau, menos cumbres (*remor de veus*), menos conciertos y más intervenir –y más intervenir. El Govern debe intervenir ya en Sant Pau; no se puede lavar las manos, no puede enviar a dos personas a tapar las vías de agua con las manos, no puede dejar el asunto en manos de un juez.

Si el Govern quiere privatizar el servicio, que lo haga, que dé la cara y que lo haga. Porque encubrir las privatizaciones no va engañar a nadie. Aquí los compañeros no lo van a permitir, y los funcionarios, tampoco. Que hagan reformas estructurales –que no llevamos ni una–, que sean transparentes con el dinero de los catalanes, que simplifiquen la gestión política y que no despilfarren, porque este régimen es el «barón rojo» de la gestión pública: donde ponen el ojo, dejan la deuda.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Presidenta, conseller, diputats, diputades, Sant Pau va estar fundat, la Santa Creu va estar fundada l'any 1401, i era la fusió d'hospitals del Consell de Cent democràtic de l'Ajuntament de Barcelona i del Capítol de la Catedral de Barcelona. Més tard, un banquer català a París, el senyor Gil, va fer una donació, al liquidar la seva banca, per poder fer el nou Sant Pau, ara fa més d'un segle. I al llarg de tots aquests segles els catalans i les catalanes, sense l'ajuda de ningú, hem sigut capaços de construir un model de salut propi, català, d'èxit, com és Sant Pau. I, miri, senyor Roca, no li estranyi que als hospitals de Catalunya cada vegada hi hagin més estelades, perquè la sanitat catalana sap que aquí a Catalunya es generen els propis recursos, i

sense el dèficit fiscal que vostès ens imposen seríem capaços de tirar el futur endavant i un model d'èxit del català i de la salut pública catalana, cosa que vostès no fan. *(Aplaudiments.)*

Per cert, i parlant de Sant Pau, sant Pau, anant camí de Damasc, que perseguia els cristians, en sec va caure i va veure la llum; i va veure una llum i va veure una solució. I el que avui tenim aquí, doncs, és una solució fruit d'un pacte de Convergència i Unió amb Esquerra Republicana, al qual també s'han sumat diferents partits polítics, per poder trobar un camí de la llum al voltant de l'Hospital de Sant Pau. Perquè és de referència a Catalunya, en molts àmbits: en l'àmbit de la recerca, en l'àmbit clínic, en l'àmbit també del patrimoni. I creiem que la moció que avui presentem és un bon acord, i és un bon acord que dota d'estabilitat, i esperem que sigui un bon acord per garantir definitivament el projecte i la viabilitat de l'Hospital de Sant Pau i de la Santa Creu.

Perquè tampoc hem de fer amnèsies, senyor Vendrell, perquè vostès prediquen el que no practiquen. Perquè vostès, quan governaven, no demanaven coses que ara demanen, i no van prendre decisions entorn de les que ara demanen. I la coherència en política també vol dir això. I aquest Govern es va trobar una situació molt complicada –molt complicada–, i ha intentat trobar solucions, i vies de solució i de sumari. I avui aquí, a la moció, jo tinc curiositat per veure què votaran vostès, però, clar, tots els discursos que s'han anat fent, tots els discursos cauen, com sant Pau va caure del cavall. I, per tant, porta a un camí de la raó i del seny, en la línia de la política de salut i social que s'està duent a terme per part, doncs, del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Jo tan sols crec que hem de fer-hi front conjuntament, valorant la tasca centenària de la salut pública de Catalunya, que és una tasca que han creat els metges, les infermeres i tots els professionals, i que Sant Pau, sens dubte, és una bona referència. Si som capaços de posar-nos d'acord, com hem fet amb aquesta moció, en altres temes, estic convençut que serem capaços de dotar financerament els hospitals de Catalunya, i llavors ja no faran falta estelades, senyor Roca, perquè amb la senyera, que a Sant Pau hi és ben clara, doncs, n'hi haurà suficient.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició en nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bona tarda, moltes gràcies. Primer de res dir que nosaltres la moció l'hem estat revisant, ens sembla correcta, inclús més correcta abans que incorporés les transaccions que com ha quedat, però ens sembla una moció correcta i, a més, que carrega els neulers en els problemes actuals de l'hospital, la qual cosa, doncs, és important, no?: una arquitectura fundacional que ha facilitat i que facilita tot tipus d'irregularitats,

una total manca de transparència, infrafinançament, deficiències respecte a l'aclariment de la titularitat, manca de control i, sobretot, la petició del retorn a una única organització institucional.

Si bé és cert que, com he dit, ens sembla una moció correcta i entenem que ara és el que cal fer per ordenar la situació que s'ha creat a Sant Pau, que és una situació límit, és una situació totalment desbocada, per la mala praxi també, però a causa d'una cosa que no està qüestionada i que el senyor Batet, el senyor diputat Batet, abans de mi ha comentat, que és el model públic, sanitari, aquell model d'excehència, aquell model que tots hem de lloar, doncs, nosaltres volem explicitar aquí que sortim del consens, el consens que vostès volen crear, basat en tres pilars que creuen vostès que impulsaran la sanitat pública, que són la cohabitació pública i privada, la descentralització institucional i la cooperació del món local. Sobre aquests tres pilars que vostès entenen que han de moure la sanitat catalana, nosaltres entenem que almenys un d'ells, que és la cohabitació pública i privada, no és la manera de gestionar la sanitat que nosaltres volem, que és una sanitat pública gratuïta, universal, d'accés públic i cent per cent pública; això vol dir de gestió pública i de pressupost públic.

Per tant, sembla que aquí moltes de les diputades i molts dels diputats, que també assisteixen a la comissió d'investigació de sanitat, han fet oïdes sordes i s'han tapat els ulls al que hem vist passar per allà. Hem vist passar portes giratòries –el fenomen que ara aquí no explicaré–, hem vist passar «sociovergència» sanitària, hem vist passar apologia de l'excessiu control públic, hem vist passar privatitzacions encobertes..., per no parlar de la traïdoria que és l'euro per recepta. Per tant, per nosaltres, des del nostre punt de vista, aquest és un model que no funciona, perquè és un model que crea confusió entre els interessos públics i els interessos privats. És un model que obeeix a una lògica en la qual la pública paga i la privada mana; la pública paga i la privada presta serveis; la pública paga i la privada guanya, i la pública paga i la privada s'enriqueix, fa negocis amb la sanitat i mercantilitza ja de per si el dret a la sanitat, que per a algunes, doncs, cada cop és més inaccessible.

Per tant, és evident que cal millorar el finançament? Hi estem d'acord, és evident; però no amb els programes sanitaris que són una bufanda, sinó amb un finançament, com hem dit, integral, pressupostari i públic. També entenem que, si la sanitat, com nosaltres l'entendem, és un servei públic bàsic, el més normal seria demanar un sistema de finançament per als centres hospitalaris exactament igual que té l'ICS. Això vol dir amb pressupost, i no per activitat. I amb això què faríem? Evitar la competitivitat de preus i de serveis. I amb això què faríem? Restar mercantilisme al dret a la salut.

Per altra banda, quan demanem que la gestió del centre vagi a càrrec de professionals en l'àmbit sanitari, doncs, cal recordar que Sant Pau ha tingut en aquesta època diferents gerents que eren metges que d'alguna manera han estat nomenats pels partits polítics de torn. Ho deixo en punts suspensius, perquè no és

fins dilluns d'aquesta setmana que compareixeran diferents responsables de l'Hospital de Sant Pau en la comissió d'investigació de la sanitat, i llavors allà veurem si la gestió era tan pulcra i, per tant, tan correcta.

Per últim, si per nosaltres, o com nosaltres ho entenem, l'Hospital de Sant Pau ha de ser un hospital públic, cent per cent públic, no té sentit demanar el reforç de l'activitat de control del protectorat. El que té sentit és que una intervenció el fiscalitzi de manera prèvia i el fiscalitzi de manera posterior, que el control sigui cent per cent públic, com ho és el finançament i com ho és, en tot cas, el model del servei. Per tant, aquesta lògica que s'ha anat repetint en la sanitat catalana, que és retallar per privatitzar i privatitzar per enriquir-se, nosaltres no l'avalarem.

I, per últim, doncs, segurament Sant Pau, com a exemple de gestió privada, no és el millor exemple, i sobretot no és el millor exemple per a comparar-lo amb la gestió pública. I sí que hi ha una menció als treballadors i treballadores de la sanitat, i simplement dir que sense ells, amb aquests gestors tan deficients, no s'hauria pogut tirar endavant i no s'hauria pogut garantir la sanitat pública com s'ha fet fins ara.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señores diputados, en primer lugar, desde Ciudadanos mostrar nuestra alegría por que esta moción de Ciudadanos guste tanto al señor Batet que se apropie de ella. Por nosotros no hay ningún problema; no vamos a reclamar pruebas de paternidad sobre la moción. Creemos que se debe aprobar, creemos que el consenso es bueno y que el acuerdo es bueno, y sin duda lo importante es que estos acuerdos y estos consensos vayan adelante, señor Batet.

En este sentido, yo no voy a hablar ni de «esteladas» ni de déficit fiscal, voy a hablar de Sant Pau y voy a poner en valor la actitud de todos los grupos de la cámara –insisto, de todos los grupos de la cámara– por aportar cada uno desde su posición cosas positivas, con las discrepancias lógicas, porque tenemos diferentes puntos de vista sobre muchos de los aspectos, pero quiero valorar ese clima de consenso que creo que es..., con independencia del texto de la moción, con independencia del resultado de la votación, ese clima positivo se debe trasladar, debemos intentar hacer, en la medida de lo posible, esfuerzos por que se traslade al seno de la propia institución, para allí llegar a acuerdos y que podamos salir de la actual situación.

Hemos aceptado enmiendas... Creo que hay un texto definitivo que ha sido pasado ya a todos los portavoces de todos los grupos y que la Mesa dispone también de él. Hemos aceptado enmiendas de ICV-EUiA; también aportaciones de la coalición de gobierno

ERC-CiU; también las aportaciones del PSC, que han mejorado, creo, la calidad del texto, y creo que también han quedado recogidas algunas preocupaciones suscitadas por el Partido Popular y que en el espíritu de la moción creo que quedan también recogidas, y todo ello sin desnaturalizar los principios que inspiraban esta moción, que eran los de suficiencia financiera para el Hospital de Sant Pau, reforma institucional que intente solventar los problemas que en la actualidad se producen y mejora en la gestión del centro e incremento del control, especialmente por parte del protectorado.

Pero ahora queda, digo, quede como quede esta votación, ahora falta lo más importante: es cómo ponemos esto en práctica, cómo trasladamos estos posicionamientos y estos acuerdos a la institución. Y creo que ahí todos tenemos que poner de nuestra parte.

Gracias a todos los grupos por su predisposición; gracias, presidenta.

(Marina Geli i Fàbrega demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Collboni. *(Veus de fons.)* Ah!, sí, senyora Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Per aclariments d'algunes contradiccions de diferents portaveus.

La presidenta

Trenta segons.

Marina Geli i Fàbrega

Des de l'any 90, i per unanimitat, es diu «servei públic de Catalunya» tot allò que està finançat amb diners públics, i l'Hospital de Sant Pau és un hospital públic. Nosaltres, el nostre grup, no podem posar en dubte que el PSC no defensà, ha defensat i defensarà el servei públic de salut de Catalunya.

(Oriol Amorós i March demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Amorós.

Oriol Amorós i March

Sí, només per recordar al Grup Popular que l'article 139...

La presidenta

Suposo que és per al·lusions, contradiccions...?

Oriol Amorós i March

Per contradiccions i per demanar votació separada.

La presidenta

Molt bé; trenta segons.

Oriol Amorós i March

Sí. No, només és per recordar al Partit Popular que l'article 139 del Reglament d'aquesta cambra demana que, quan es debatin mocions i es presentin esmenes, aquestes siguin congruents amb el debat que s'està fent en aquest moment. Perquè hem assistit a un exercici de desinformació i, perdonin que els ho digui, de ganduleria, en què vostès no han estudiat ni han llegit res del que anava aquesta moció, i s'han dedicat a fer el mateix discurs que sentim des de fa trenta-vuit hores.

Dit això, li volia demanar també votacions separades.

(Remor de veus.)

La presidenta

Quines votacions?

Oriol Amorós i March

Sí, el paràgraf introductori del punt 2...

La presidenta

El punt 2.

Oriol Amorós i March

Sí, del punt 2, voldríem votar per separat el paràgraf introductori i els punts que hi han a sota, les lletres *a*, *b* i *c*.

La presidenta

O sigui, del 2, tot el paràgraf que va, i *a*, *b* i *c*.

Oriol Amorós i March

Exacte.

La presidenta

Per separat... Totes es poden votar conjuntament?

Oriol Amorós i March

No, no, les lletres es poden votar juntes, per nosaltres.

La presidenta

Perfecte, d'acord.

Oriol Amorós i March

I el paràgraf introductori del punt 3, també.

La presidenta

També; d'acord.

Oriol Amorós i March

Només els paràgrafs introductoris.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor... *(Veus de fons.)* Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Senyora presidenta, per una, diguem-ne, qüestió d'ordre, amb referència a la intervenció del senyor Amorós, amb relació a la interpretació del Reglament.

La presidenta

Trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Recomanar-li al senyor Amorós que parli amb la portaveu d'Esquerra Republicana o amb el portaveu de Convergència i Unió, que li donaran una lliçó amb relació a la interpretació del Reglament, que és tan flexible fins al punt que es fa allò que el seu grup parlamentari i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió volen i desitgen.

Gràcies.

(Marina Geli i Fàbrega demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Per votació separada, senyora presidenta. Compartim la necessitat de votació separada de la part introductòria del punt 2 i el punt tercer, però voldríem afegir-hi –a la Mesa, si us plau– votació separada del punt 3.a.

La presidenta

Doncs, començarem les votacions. I votarem, en primer lloc, el punt 2, la introducció. Senyora Geli, podem fer el punt 2.a i b? Sí? *(Pausa.)* No? *(Pausa.)* Doncs, punt 2, introducció –punt 2, introducció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 21 vots a favor, 69 en contra i 35 abstencions.

Votem ara l'apartat *a* del punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 122 vots a favor i 3 abstencions.

Votem ara l'apartat *b* del punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 122 vots a favor i 3 abstencions.

Votem ara l'apartat c.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 121 vots a favor i 3 abstencions.

Votem ara l'apartat 3, la introducció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 38 vots a favor, 83 en contra i 3 abstencions.

Votem ara l'apartat a del punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 106 vots a favor i 19 abstencions.

I votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 121 vots a favor i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre la gestió de les plantilles docents als
centres educatius (tram. 302-00060/10)

Passem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de les plantilles docents als centres educatius, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

(Pausa llarga.)

Senyora Simó, ja pot començar.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. En el darrer Ple interpe·l·làvem la consellera d'Ensenyament sobre la gestió de les plantilles docents als centres educatius. Ara presentem i posem a debat aquesta moció, que estructurem en quatre parts.

La primera és quin és l'objectiu d'Esquerra Republicana pel que fa a les plantilles? Doncs, evidentment, revertir la tendència en inversió pública educativa i en els ajustaments al personal docent dels darrers anys; revertir el que són unes ràtios docent-alumne no adequades, i repartir la cobertura de les substitucions de manera que sigui prèvia al reial decret Wert.

Per tant, què proposem? Que el Govern comenci a treballar amb els agents socials i econòmics que integren l'acord estratègic i de competitivitat. Hem entès que era un marc que supera aquest Parlament i que vincula agents socials i econòmics en aquest contracte programa perquè un cop es recuperin els ingressos públics de la Generalitat ja s'haurà prioritzat quina és aquesta reversió de les retallades en educació en matèria de plantilles, i també per tal de garantir el compliment de la disposició final tercera de la LEC, que els vull recordar que és un percentatge d'inversió en educació,

concretament el 6 per cent, sobre el PIB, que és la mitjana que tenen els països del nostre entorn.

El segon punt? Derogació del reial decret Wert, de mesures urgents de racionalització de la despesa pública. És un reial decret que està recorregut pel Govern de la Generalitat, pendent de sentència del Tribunal Constitucional, però el que diem és que, si continua estant vigent a l'inici del curs vinent, el Govern de l'Estat el derogui, i és feina del Govern de la Generalitat treballar per tal que sigui així, amb el Govern de l'Estat.

El bloc 3. El departament ha flexibilitzat les condicions de cobertura de baixes establertes pel reial decret al qual em referia, però és insuficient. Què caldria? I ho dèiem així a la consellera en la interpellació: evidentment, substituir en tots els supòsits i de manera immediata. El compromís del departament ha de ser retornar a les condicions prèvies tant de cobertura de baixes com de salari i pactar les condicions i un calendari a mesura que aquestes condicions es compleixin, però mentrestant el que no podem fer és no anar millorant els criteris vigents. Pensem que, per a l'inici del curs vinent, ja que s'han flexibilitzat aquest curs un seguit de supòsits per tal de facilitar la tasca als docents, l'organització als centres, que està sent molt complicada per als centres, i també especialment pel que fa a l'alumnat, poder garantir des del primer dia la substitució en centres amb més necessitats d'atenció individualitzada, en centres en entorns socials i econòmics més desafavorits, en els centres rurals, que tenen itineràncies, i, per tant, les ZER, i és molt més difícil de poder gestionar les baixes, i en especialitats amb més dificultat de cobertura, com, per exemple, els logopedes. Això tindria un impacte superior als quatre-cents centres, a més a més dels que ja hi ha hagut la flexibilització.

I fer-ho en terminis més reduïts en especialitats de primària molt difícils de cobrir, com poden ser, doncs, l'anglès, la música o l'educació física, que, en el cas de secundària, a l'haver-hi plantilles de més d'un o dos docents d'aquestes especialitats, és no tant difícil de cobrir.

Aquí vull dir, tot i que ho faré en el torn següent, que hem incorporat una esmena del Partit Socialista en què des del primer dia s'incorporarien també les substitucions a les unitats de suport a l'educació especial, les USEE, tant a primària com a secundària, i a les escoles d'educació especial, que crec que millora les aportacions que hem fet i amplia els supòsits i, per tant, redueix la pressió als centres. I que aquest ha de ser un procés de flexibilització obert durant tot el curs.

El punt 4, el decret de plantilles; un decret de provisió de plantilles, que pot ser molt controvertit però que des d'Esquerra Republicana, i no d'ara sinó ja de fa temps, hi veiem l'oportunitat i la necessitat d'acabar de desenvolupar el concepte d'autonomia que fixa la Llei d'educació de Catalunya, que completa, diguem-ne, el trio de decrets de desplegament, que serien el de centres, el de direccions i el de plantilles –faltava el de plantilles. I entenem que el concepte d'autonomia, i suposo que això ho compartim tots, xoca radicalment amb concepcions buròcrates, centralistes, unificado-

res, que cap bé fan a res i menys a l'educació pública i a la funció pública. Si defensem el concepte d'autonomia és perquè defensem un model que s'adeqüi a les necessitats de l'alumnat. I això vol dir lligar els resultats de l'alumnat al professorat, i que les plantilles del centre estiguin plenament vinculades a aquest projecte educatiu.

Per això en aquesta moció hem desplegat allò que diu la LEC, en quatre apartats que creiem que són especialment importants, des de les funcions docents, com cobrir substitucions temporals, entenent que aquest decret de plantilles ja va passar pel Consell Escolar de Catalunya, ara ha de continuar la seva tramitació administrativa, però està en un punt molt important. Entenem que és una millora per a l'escola pública, que pot aixecar recels, que hem de vetllar perquè aquests recels s'apaivaguin i perquè hi hagi una aplicació impecable i impecable d'aquest decret de plantilles, perquè, si no, mai no serà el moment d'aplicar l'autonomia que tots volem en els centres.

Després, en el següent torn, ja exposaré com ha anat i què en pensem de les esmenes presentades.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Joan Mena, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Mena Arca

Bé, bona tarda a tots i a totes. Jo crec que el tema de la gestió de la plantilla i dels recursos humans ha estat un dels punts negres en la gestió de la consellera Rigau, i no li ho dic perquè jo hagi estat interí i substitut durant la gestió del seu Govern. Avui els interins i les substitutes d'aquest país, jo crec que de forma comprensible, tenen desconfiança en aquest Govern, tenen desconfiança en la conselleria d'Ensenyament i tenen desconfiança en la consellera, perquè han patit una doble discriminació: la discriminació que han patit tots els funcionaris d'aquest país i la discriminació doble que han patit els interins i les interines, i, per tant, també, els substituïts de l'ensenyament públic a Catalunya.

La moció que presenta Esquerra Republicana aborda bàsicament tres aspectes: el primer, el podríem encabir en el tema de les retallades; el segon, el decret de provisió de plantilles, i el tercer, el que ja en diríem la gestió de les plantilles.

Pel que fa a les retallades, evidentment, des d'Iniciativa i Esquerra Unida neguem la major; no hem de vincular les retallades a res, sinó que el que hem de fer és revertir-les, perquè hi ha possibilitats, perquè podem aplicar una política fiscal progressiva, anar a buscar els diners a aquells que en tenen i destinar-los a revertir les retallades en tots els serveis públics, no només en educació sinó també en sanitat i en polítiques socials.

Pel que fa al decret de provisió de plantilles, no compartim la proposta que fa Esquerra Republicana, perquè no pensem, no considerem que aquest decret hagi de ser aprovat de forma urgent. Avui no és una urgència el que es necessita. Com que és un decret que no s'aplicarà en el curs immediat, perquè no hi ha possibilitat de poder fer-ho, no es pot aplicar per al curs 2013-2014, jo crec que tenim temps per poder buscar el consens..., primer el diàleg i després el consens, en la mesura del possible, per poder aprovar un decret de provisió de plantilles consensuat amb els agents sindicals d'aquest país, perquè també en la gestió de la conselleria d'Ensenyament fa falta molt de diàleg i fa falta, senyora Rigau, molt de consens, perquè el que no pot ser és que el decret de provisió de plantilles obri les portes a l'amiguisme, a l'«enxufisme» als serveis públics, a l'educació pública. Necessitem tot el contrari; necessitem transparència en els nomenaments i necessitem objectivitat en els criteris d'aquests nomenaments, que el decret de plantilla, de moment, no els incorpora. I des d'Iniciativa i Esquerra Unida defensem que els nomenaments en ensenyament han de ser ordinaris per a aquelles places de caràcter ordinari, i hem de garantir també que hi pugui haver nomenaments excepcionals en aquelles places d'excepcionalitat. Però el que no és sa per a l'Administració pública és fer de l'excepcionalitat la norma.

I, per últim, pel que fa a la gestió de les plantilles, de les propostes que presenta Esquerra Republicana, en compartim algunes.

Per tant, demanaríem la votació separada dels punts 4.b i 4.e, i dels punts 3.a i 3.b, en la línia del que deia la senyora Simó, i és allò que fem un pas, encara que petit, encara que no suficient, per Iniciativa - Esquerra Unida, però neguem la major, que és: hem de revertir les retallades i hem de consensuar el decret de provisió de plantilles.

Per últim, dir també que lamentem especialment..., lamentem, evidentment, que no se'ns hagi acceptat cap de les esmenes que hem presentat des d'Iniciativa i Esquerra Unida, però lamentem especialment tres esmenes que jo crec que no eren difícils d'acceptar per part de la conselleria.

Primer de tot, accelerar el nomenament a principis de curs. El que no pot ser, el que no pot passar a cap inici de curs escolar d'aquest país és el que ha passat en el curs passat i especialment ara fa dos cursos, i és que hi havia professors i professores, fonamentalment, ho repeteixo, interins i substituïts, que no sabien quin era el seu centre de referència durant la primera quinzena del setembre. I això és perillós per a l'educació, especialment per a l'educació pública.

Una segona esmena, on demanàvem garantir al cent per cent el nomenament del cent per cent de les plantilles a l'inici de curs, perquè en aquest curs i en el curs passat teníem al voltant del 90 per cent de les plantilles nomenades al principi de curs, que és, precisament, quan s'ha de fer tota la tasca de planificació escolar d'aquell curs.

I, per últim, lamentem especialment que no s'hagi acceptat una proposta que era revertir la resolució que

anulla el tractament positiu, o, si vostè ho vol, la discriminació positiva cap aquell professorat que té discapacitat reconeguda, perquè avui amb la resolució que vostès han aprovat els imposen dos tribunals mèdics, els barrem el pas al seu accés a l'educació, i avui qui més pot generar una escola inclusiva és un professorat que també té discapacitat i, per tant, també educat des de la inclusivitat.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Socialista, l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, faig de portaveu substituta de la senyora Rocío Martínez-Sampere per causa justificada. Nosaltres donarem suport a aquesta moció. El possibilisme per contribuir i intentar fer el que puguem, és una justificació amb relació, fonamentalment, a les plantilles; però, ens permetin, algunes de les nostres esmenes han estat acceptades i, amb aquesta brevetat de temps que tenim, quatre consideracions bàsiques.

Fa pocs dies, consellera, sortia un informe de l'OCDE, agregats a Espanya, i, per tant, caldrà mirar el desagregat a Catalunya, que deia que en l'agregació espanyola tenim ja un percentatge de PIB més alt, eh?, o en la mitjana dels països de la Unió Europea. Jo crec que aquí, a Catalunya, això no es dona. Estem per sota del 4 per cent del PIB, i, per tant, nosaltres havíem demanat tornar al pressupost del 2010. En fi, això no ha estat acceptat; però, com a mínim, hem de ratificar que nosaltres, amb el que deia la disposició addicional tercera de la LEC, que hem d'estar en vuit anys a la mitjana dels països de l'OCDE, doncs, que està a l'entorn, com a mínim, d'un 6 per cent.

En el segon element no ens agraden les reformes que planteja el Ministeri d'Educació. Per tant, aquest és un reial decret de mesures urgents de racionalització de la despesa, que esperem celeritat en la sentència del Tribunal Constitucional. Ho veurem.

El tercer element, ens sembla totalment rellevant perquè la disponibilitat de professorat és un element substantiu... –recursos econòmics, plantilles–, és un element molt important. I durant, especialment, el 2011, ha d'acceptar, consellera, que va haver-hi la retallada més important i un no-bisturí, per dir-ho així, no-apreciació de temes a les substitucions.

Per tant, ens alegrem també que en aquelles..., perquè puguem continuar en una escola inclusiva, que en alguns casos les substitucions, com així es detalla en el punt 3.a, doncs, seran cobertes en aquells àmbits que necessiten d'atenció més individualitzada, a les zones educatives rurals, o també, per descomptat, a les unitats de suport a l'educació especial, que nosaltres n'hem volgut fer molt èmfasi, igual que les escoles d'educació especial, i també en aquells especialistes que per les seves necessitats de capacitació molt, molt especial, valgui la redundància, pensem que s'han de substituir al més aviat possible.

I, per últim –m'hi voldria referir en aquests dos minuts–, nosaltres compartim, i veig que hi ha un debat que l'hauríem de fer amb molta més profunditat, que és el debat de la reforma administrativa. Hi ha una certa confusió teòrica, conceptual, que la descentralització, que l'autonomia de centres va en contra de l'autoritat educativa. No, no, no... –no, no–, no té perquè anar en contra, evidentment depèn de com s'exerceixi l'autoritat educativa. Perquè l'autoritat educativa o l'autoritat sanitària o l'autoritat judicial –és igual– ha d'exercir-la i ha de planificar i ha de marcar allò que per al bé general són les línies estratègiques. Però l'autonomia de centre, un dels principis inspiradors de la LEC, ha d'atorgar, precisament, a l'anàlisi de la comunitat que serveixes i a la capacitació dels mateixos directors de centre, equips directius i professionals, per fer el millor. I el que li toca fer a l'Administració, al Departament d'Educació, el que li toca..., em resisteixo a parlar d'Ensenyament, consellera, vostè ja ho sap, eh?, m'ho permetrà, eh? –m'ho permetrà–, perquè, per a nosaltres, ensenyament és una part del procés educatiu, i per això nosaltres pensem que aquest és un element que ara posarem a prova.

Al curs 2014-2015 ha de començar un canvi d'exercir l'autonomia de centres, hi insisteixo, que no vol dir ni falta d'autoritat educativa, ni falta de transparència, perquè al que ens obligarà és a veure si hi ha resposta per part de la direcció dels centres. Bé passa en els centres concertats, i ningú dubta... O sí que ho dubtem? (*Pausa.*) Les tutories... I, a més a més, hem de crear i hem de concretar amb els més indicadors d'avaluació de resultats. En tenim molts, eh?: internacionals, europeus, a nivell de l'Estat espanyol..., però he volgut insistir en alguns elements.

Ens hauria agradat que haguessin acceptat l'esmena d'Iniciativa perquè les persones amb discapacitat reconeguda –ho entenem, consellera–, amb independència de l'autonomia de centres, tindran reserves de places, eh?, siguin interins o no. Però, més enllà d'això, molt important l'objectivitat dels mèrits i de les capacitats tant per a les persones aspirants a la direcció, com també, per descomptat, a l'elecció de la gestió de personal que tindran autonomia a partir del desplegament d'aquest àmbit, per a nosaltres, substantiu, i que ens posa a prova –ens posa a prova– per demostrar que el servei públic educatiu de Catalunya avança extraordinàriament cap a un model molt més professionalitzador, molt similar al que als anys vuitanta va fer el sistema sanitari.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Buenas tardes, senyora presidenta. La moció que se nos presenta por Esquerra Republicana consta de cuatro puntos, y me voy a dedicar a cada uno de ellos como creo que es lo razonable.

El primero de ellos –el primero de ellos– no podemos apoyarlo, porque parece un punto más de un partido en el Gobierno que no de un partido en la oposición: viene a pedir que cesen las *retallades* en el momento en que los ingresos de la Generalitat se establezcan o vengan a mejor fortuna. Lógicamente, con esa redacción que empieza ya desde un principio a vincular el fin de los recortes de educación al incremento de los ingresos de la Generalitat, no podemos estar de acuerdo. La partida de educación tradicionalmente en Cataluña ha sido de las más bajas de nuestro entorno y eso debe remediarse –debe remediarse. Creemos que la educación, y lo hemos dicho muchas veces, es una de las partidas esenciales en nuestro estado social y democrático de derecho y no podemos vincular las partidas educativas a ese hipotético incremento de ingresos de la Generalitat.

Oigan, al fin y al cabo hay que priorizar y esto se pide a un gobierno, ¿no? Se pueden suprimir cargos; se pueden suprimir asesorías, como, por ejemplo, la que se le dio hace escasos días –o ha trascendido hace escasos días– al presidente de les Joventuts de Convergència i Unió, de Girona; un joven de veinticuatro años que debe ser una persona muy válida a juzgar por los casi 4.000 euros al mes en salarios que cuesta a la *conselleria* de educación. A lo mejor, con menos asesores o no retribuidos de esta forma..., a lo mejor con menos asesores podemos retribuir mejor a nuestros docentes.

Dejen de recortar en educación; las plantillas deben ser las necesarias para garantizar una buena calidad educativa, con las adecuadas *ratios* de profesores y alumnos; incluir los especialistas, la atención a la diversidad..., todo ello es mencionado en la moción de Esquerra Republicana, aunque –aunque– subordinado a unos ingresos hipotéticos de la Generalitat de Cataluña, con lo cual es papel mojado y no puede obtener nuestro apoyo.

En cuanto al punto segundo, bueno, lo vamos a despaçar rápidamente. Se pide la derogación del Real decreto 14/2012, con el que Ciudadanos no está en absoluto de acuerdo. El reproche que se hace al Gobierno de la Generalitat respecto a los recortes lo podemos hacer –lo podemos y lo hacemos– al Gobierno del PP que ha recortado también por esta vía de este Real decreto los fondos públicos que se dedican a la educación, pero no vamos a entrar en el juego de que desde el Parlamento de Cataluña se hagan pronunciamientos pidiendo derogación de normas que no son competencia de este Parlamento, e insto a los grupos, incluso al grupo proponente de Esquerra Republicana, a que vayan al Congreso de los Diputados, que tienen grupo propio, y allí insten lo necesario para la derogación del real decreto. Por lo tanto, no puede tener nuestro apoyo tampoco el punto número 2.

Sí que daremos apoyo, en cambio, al punto número 3, de las substituciones de docentes, que lo que pretende –lo que pretende– al menos es paliar el desastre que está suponiendo el tiempo que quedan por cubrir las bajas, y que aunque sea en marcos específicos de especialidades, éste trata de paliar esto. Y, por tanto, nosotros sí que daríamos apoyo a este tercer punto.

En cuanto al cuarto punto lo que pretende aquí..., o sea, vamos a ver, vamos a empezar diciendo que Ciudadanos cree absolutamente en la autonomía del centro y en la capacidad de la dirección para llevar a cabo un proyecto educativo, y para ello tiene que elegir los perfiles más adecuados para que ese proyecto educativo pueda llevarse a cabo. Y hasta ahí estamos absolutamente de acuerdo y compartiríamos objetivos con muchos grupos de esta cámara.

¿Puede este punto cuarto de la moción de Esquerra Republicana conseguir estos fines? A nuestro juicio no, y a nuestro juicio, además, más exactamente, ni siquiera lo pretende. Lo que pretende esta moción, de la forma que lo expresa, es que los directores de los colegios puedan prestarse al enchufismo y al amiguismo y a la selección directa del candidato que más les guste.

Como ustedes comprenderán esto vulnera toda la normativa legal, incluso de la propia LEC sobre la selección en base a los principios de mérito, capacidad y publicidad, y nosotros no podemos estar de acuerdo en esto, no podemos estar de acuerdo también con una norma que en este aspecto no se ha negociado con los sindicatos.

Y por todo ello –y por todo ello–, y para no hacer de los grupos de los colegios un grupo de amigos con fines ideológicos posiblemente similares, es por lo que no vamos a apoyar este cuarto punto.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda. Bé, d'entrada, entenc que, d'acord amb el Pacte d'estabilitat pressupostària públic, i, per tant, que podem anar seguint la resta de grups parlamentaris, on s'estableix que hi ha un grup de treball conjunt entre Govern i Esquerra Republicana sobre l'educació, han acordat portar això conjuntament al Ple. Diguéssim que la proposta, malgrat que la porti Esquerra, entenem que en el marc d'aquest grup que figura en el pacte d'estabilitat, acorda determinats, fa determinats acords, i aquí una mica es busquen suports o desacords d'altres grups parlamentaris, i, en tot cas, argumentar de forma pública el perquè d'aquest decret de plantilles i el perquè de la resta de propostes.

Ens centrarem, d'entrada, en el decret de plantilles, que pensem que és el més important d'aquesta moció. Per nosaltres, el decret de plantilles –i crec que per al món educatiu– és un canvi important de les normes de joc –és un canvi important. És, al nostre entendre i malgrat el rerefons positiu que hi pot haver dins, i que hi ha, dins del concepte d'autonomia de centres, el seu desplegament en aquestes mesures concretes, com el Decret de plantilles, i, per tant, aquesta autoritat de la direcció del centre per poder contractar, és a dir, per poder seleccionar de forma pròpia fins a un 50 per cent de la plantilla del centre, és un canvi de les regles de joc important. És un canvi que mira cap a un model que no ens agrada, perquè allà on funcio-

na produeix desigualtat i trenca un principi bàsic de l'educació, que és la igualtat... —de l'educació pública, òbviament, de la xarxa de centres públics—, que és la igualtat de centres.

És la garantia que, enviant els nens i les nenes al centre que sigui, hi haurà un igual tractament, hi haurà una igual garantia, per part del centre, de l'educació que es presta i del recorregut educatiu que es fa, malgrat que hi hagi projectes educatius diferents, adaptats, etcètera, malgrat que hi hagi especificitats, però hi ha una garantia, independentment de la classe social, independentment del barri, independentment de la zona.

És obvi que hi ha una classe social que no tria centre educatiu, que en té la possibilitat però no el tria, per raons òbvies de desplaçament, per raons de coneixement cultural, etcètera. I és obvi que hi ha una classe social que té la potestat o té la possibilitat de triar. I això en una xarxa igualitària de centres públics, doncs, s'intenta arreglar. Si donem als centres l'autonomia per contractar, descontractar, etcètera, el seu propi personal, podem començar a trencar aquest principi.

Però, a més a més, no només trenquem el principi, sinó que creem..., diguéssim que igualement per baix la precarietat laboral de bona part dels treballadors i treballadores, en aquest cas de l'ensenyament, i la igualement per baix, dic, perquè el concepte d'anar amb la carpeita sota el braç buscant feina porta per porta, d'ETT en ETT, d'empresa en empresa, entregant currículums aquí i allà, ben pentinat, amb la camisa, no?, i amb tres o quatre currículums segons a on es va a trucar a la porta, aquest ja el coneixem, som una generació que coneixem bastant bé aquest concepte de precarietat laboral; que, òbviament, si estàs malalt, si et trobes malament, si tens mal aspecte, si tot això, quedes descartat, eh?, et passes la malaltia a casa, etcètera.

I això començarà a passar també amb aquest decret a l'ensenyament. Passarà amb els substituïts de forma bastant evident. Hauran d'anar trucant porta per porta, perquè es faran processos de selecció també per a substituïts de dues o tres setmanes. A més a més, faran parar boja la direcció del centre, havent de fer processos de selecció amb una, dues i tres entrevistes als diferents candidats.

Però, a més a més, als docents que no tinguin plaça fixa també els passarà el mateix, que hauran d'anar a caure bé, a prestar els seus serveis —«sí, no, tranquil», «sí, senyor», «jo ho faré», «sí, senyor», «tinc aquestes habilitats, aquestes altres»—, a entregar un currículum o un altre, etcètera.

Aquesta és una dinàmica que coneixem molt bé. S'igual a cap a baix, eh?, s'igual a cap a baix la precarietat dels treballadors temporals, del treballador que va de punta a punta, la competència laboral entre treballadors, i es desassegura un sistema públic, un sistema igual per a tothom, un sistema de mèrits, meritocràtic, i no pas del més llest de la tribu, que és el que acaba trobant feina, el que se sap moure més, el que té més contactes, etcètera. I això ens preocupa enormement, perquè això és el que «entranya» el decret de plantilles i això és el que «entranya» el punt 4 d'aquesta moció.

A més a més, enlloc està demostrat que el fet de la lliure elecció de plantilles per part dels centres augmenti la qualitat de l'educació. Perquè a Barcelona el 60 per cent dels centres són privats, i ho fan, els centres privats, triar lliurement. I quin estudi hi ha? A igual classe social..., oh!, clar, a igual classe social, cap estudi diu que els centres privats tinguin major qualitat que els centres públics. I els centres privats trien lliurement les plantilles i els centres públics fins ara no; en tot cas, fins ara no, tot i que ara ja s'ha decretat que no facin continuïtats, se'ls ha dit als directors que no donin continuïtat als mestres que hi ha actualment i que, per tant, comencin a canviar aquesta permanència als centres.

Votarem que no al primer punt, perquè no estem d'acord amb el concepte de contracte programa de retallades reversibles; això està molt bé per despistar, però a nosaltres no ens agraden, no ens les creiem, aquestes retallades.

Votarem que sí al segon punt.

Ens abstindrem en el tercer. Nosaltres defensem que des del primer dia es cobreixin les baixes i que, a més a més, se'ls pagui als substituïts el cent per cent i no es tingui, com ara, un repertori de salaris diferents per la mateixa feina i les mateixes hores en cada centre, que és bastant caòtic i treu bastant de polleguera a tothom.

I al punt 4 hi votarem que no.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, el Partido Popular catalán está en contra de los recortes en educación, que en Cataluña son reversibles ya. La Generalitat tiene mucho que recortar en estructuras y en gastos superfluos e identitarios antes de tocar la educación. La Generalitat puede establecer criterios de cobertura de bajas de docentes según las características de cada etapa educativa, priorizando la educación antes de subvencionar consorcios ineficientes, colegios en Perpiñán, *casals* en Suramérica o asociaciones que fomentan la secesión y la ruptura constitucional.

El Partido Popular catalán no apoyará el borrador de decreto de plantillas y provisión de plazas docentes que se propone, pues nos plantea serias dudas competenciales y entendemos que promueve un modelo de gestión para la escuela pública que no primará la excelencia ni garantizará la imparcialidad y la objetividad en nuestro modelo educativo.

El decreto plantea un sistema de provisión de plazas que incumple además la normativa básica estatal en materia de concurso de traslados y especialidades docentes. El Estado tiene, según el artículo 149 de la

Constitución, competencia exclusiva para regular las bases del régimen jurídico de las administraciones públicas y del régimen estatutario de los funcionarios, por lo que las competencias autonómicas del artículo 131 del Estatut se han de supeditar a las bases del régimen estatutario de los funcionarios públicos docentes, como recoge la Ley orgánica 2/2006, de 3 de mayo, de educación, en relación con las condiciones de ingreso y movilidad de cuerpos docentes, la reordenación de los cuerpos y escalas, y la provisión de plazas mediante concursos de traslado de ámbito estatal, que vulnera el decreto si se convocan concursos de traslado de ámbito y bajo criterios autonómicos.

Se rompería la unidad del cuerpo docente, que es estatal, y se restarían derechos a los docentes, que pueden aspirar legítimamente a una plaza en cualquier punto del territorio nacional y en igualdad de condiciones. De hecho, el artículo 8 del Real decreto 1361/2010, de 29 de octubre, regula la participación en condiciones de igualdad de todo el personal funcionario docente en concursos de traslado estatales, que vulneraría el decreto al conceder a los directores de los centros en Cataluña la capacidad de definir requisitos específicos para acceder a un puesto docente en su centro, que incluso puede llegar a convertir en plaza definitiva.

También nos preocupa la polivalencia curricular que propone el decreto, que puede llevar a la discrecionalidad en la selección de un candidato menos o peor preparado aunque más afín al equipo directivo; el centro se gestionaría sin disidencias pero los alumnos recibirían una enseñanza de menor calidad. También en este punto existe normativa estatal, que es el Real decreto 1834/2008, de 8 de noviembre, que regula las condiciones de formación para el ejercicio de la docencia, estableciendo las especialidades de los cuerpos docentes de enseñanza secundaria obligatoria.

Como ven, razonables dudas competenciales sobre aspectos del decreto que promueven la ruptura de la unidad del cuerpo docente, que hoy es estatal, afectando a las condiciones de igualdad en traslados, accesos a plazas y especialidades, poniendo en peligro las necesarias imparcialidad y objetividad, y, por tanto, levantando barreras de entrada a Cataluña y perjudicando, y mucho, a los docentes que ejercen ya en Cataluña y que están esperando un concurso de traslados que sea objetivo para acceder a una plaza mejor, en definitiva, dificultando que los mejores profesores enseñen en nuestros colegios e institutos.

El Partido Popular es absolutamente favorable a aumentar la autonomía de los centros, lo tienen ustedes en la LOMCE, pero siempre, siempre preservando los derechos del cuerpo docente y sobre todo evitando subjetividades y arbitrariedades de valoración y actuación, que no podemos ignorar y que pueden acabar afectando a la calidad de la enseñanza si estos equipos directivos que nombra la *conselleria* y dotados de alta capacidad de gestión del personal docente no tienen que someter el resultado de sus decisiones a una evaluación externa, objetiva e imparcial, como es la que propone la LOMCE y que hoy no existe en Cataluña.

No queremos para Cataluña un sistema educativo a imagen y semejanza del Gobierno de turno, que vulnere la libertad de cátedra y reprima la legítima capacidad de disentir entre docentes y directores. No queremos que ningún profesor en Cataluña se sienta cuestionado por criterios subjetivos y ajenos a su capacidad para enseñar su materia. Queremos para Cataluña docentes motivados y excelentes en los puestos más idóneos según su capacidad y su preparación, que trabajen por mejorar el nivel y la formación de nuestros alumnos. Queremos procedimientos de cobertura de plazas transparentes, públicos y que primen la capacidad y los méritos profesionales. Y queremos que estos docentes sean evaluados, porque es la única manera de garantizar que son los mejores, pero de forma objetiva y en base a resultados imparciales y comparables.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats, intervinc en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió per posicionar-nos sobre aquesta moció, que ja anunciem d'entrada que votarem a favor de la Moció sobre la gestió de plantilles docents dels centres educatius, amb les esmenes transaccionades incorporades.

De debò que resulta difícil controlar de vegades l'impuls de respondre a demagògies i afirmacions gratuïtes com s'estan fent aquí, però no ho faré, i no ho faré perquè la importància del tema que estem tractant és la que ha de prevaldre; una moció importantíssima per a la gestió i l'organització del cos docent, uns docents als quals continuem agraït, i ho continuarem fent, la professionalitat i la disposició enfront l'educació al nostre país, en una situació que sabem i que reconeixem especialment complicada i feixuga.

La moció presenta criteris que tenen en compte l'especial protecció que han de tenir els alumnes dels centres ubicats en entorns socials i econòmics desfavorits, als quals podem afegir els centres específics d'educació especial, les USEE tant de primària com de secundària, per cobrir les baixes de tota la plantilla del professorat docent des del primer dia d'una baixa.

Compartim les concrecions i les especificitats que planteja la moció i la importància de consolidar novetats normatives en el projecte de decret de plantilles docents, que han de concloure en propostes de millora, algunes ja per als propers cursos, una vegada sigui aprovat pel Govern.

El Govern va recórrer davant el Tribunal Constitucional el Reial decret llei 14/2012, que decreta amb caràcter bàsic els criteris de substitucions docents en centres educatius. Tot i aquest reial decret llei, el

Departament d'Ensenyament ha aplicat amb flexibilitat i amb sentit pràctic les previsions marcades i que impedeixen cobrir una baixa amb un substitut extern al centre els deu primers dies lectius. El departament ha aplicat criteris de simultaneïtat de les baixes, tenint en compte la tipologia de centres, els nivells educatius, amb la finalitat de garantir la prestació del servei públic, quan la plantilla de professors no disposa de prou recursos per atendre alumnes en condicions de qualitat educativa. També s'han aplicat criteris per tal d'avançar la incorporació dels docents substituïts des del primer dia o des del sisè atenent a les específiques responsabilitats dels tutors d'infantil, de primària, d'educació especial i d'educació secundària obligatòria.

Dit això, compartim la necessitat manifestada a la moció amb referència a la millora de l'aplicació dels criteris vigents per a l'assignació de professors substituïts. En aquells centres en què la no-incorporació immediata d'un substitut extern a la plantilla docent hagi comportat dificultats per atendre l'alumnat, ja sigui per insuficiència del personal disponible al centre, per no disposar de la capacitat adequada o per necessitats específiques de l'alumne, es fa necessària una flexibilització en els criteris de nomenament del personal docent per a les substitucions, especialment en els centres que mantenen l'ampliació horària de sis hores, CAEP o centres ubicats en entorns socials i econòmics desfavorits, en les escoles que formen part d'una ZER, així com les baixes o incidències dels mestres que ocupen llocs d'audició i llenguatge, que es substituiran a partir del primer dia, considerant també les baixes o incidències dels mestres especialistes d'anglès, de música, d'educació física i professorat de les escoles oficials d'idiomes, amb una substitució a partir del sisè dia.

El projecte de decret de plantilles ha de possibilitar la gestió en els reajustaments del personal docent, l'adequació i la flexibilitat de les plantilles necessàries per garantir la qualitat educativa i l'atenció òptima a la diversitat i a la cobertura de les substitucions docents.

El projecte de decret ja té el dictamen, des del passat dia 26, del Consell Escolar de Catalunya; s'ha negociat amb la Mesa de la Sectorial del Personal Docent no Universitari, amb vuit sessions en un mes i mig, la darrera ahir mateix, i s'han acceptat vint-i-tres esmenes de diferents temàtiques proposades pels quatre sindicats.

El projecte de decret és cabdal perquè suposa el desplegament de l'autonomia de centres públics, dissenyada a la LEC en els tres àmbits: organitzatiu, pedagògic i de gestió. És el complement imprescindible dels decrets d'autonomia de centres públics i els decrets de direcció de centres públics, sobre els quals es fonamenta el projecte educatiu dels centres; ha de permetre la regulació dels diferents tipus de llocs de treball: ordinaris, específics i d'especial responsabilitat; ha d'incorporar sistemes de provisió de llocs de treball docent en concurs de mèrits generals i específics; ha d'incorporar la intervenció de les direccions dels centres públics en els nomenaments del professorat que s'incorpori al centre –funcionaris, interins, subs-

tituts– mitjançant criteris objectius, amb publicitat i amb transparència, amb adequació a les peculiaritats dels centres educatius i al contingut del lloc de treball; ha d'incloure l'impuls de la col·laboració i la implicació de la comunitat educativa en el procés educatiu, imprescindible per a afavorir l'èxit escolar.

El decret de plantilles és la tercera pota del desplegament de la LEC, una llei d'educació de Catalunya que fa quatre anys que estem desplegant, que estem consolidant. Veurem quin és el desplegament i la consolidació de la tan anunciada LOMCE després de les declaracions aquest matí del ministre que l'ha impulsada. És, per tant, la tercera pota de desplegament de la LEC en organització i en gestió de centres educatius per tal que exerceixin plenament la seva autonomia, el millor camí per a millorar els resultats educatius i incrementar la qualitat educativa.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. A veure, el punt 1, de vinculació de la recuperació d'ingressos, precisament el que fa és trencar amb l'actual Llei d'estabilitat pressupostària, pactada entre Convergència i Unió i el Partit Popular la legislatura passada aquí a Catalunya, que deia: «Encara que s'incrementin els ingressos, igualment això ha d'anar a disminuir deute, no pas a millorar les prestacions de l'estat del benestar.» I per això també el que s'ha pactat és que hi hagi una modificació d'aquesta llei. El que diu aquest punt 1 és això. És a dir, pactar en un marc, més enllà dels partits, agents socials i econòmics, com s'ha de prioritzar aquesta reversió; és ben bé al revés del que han entès.

Pel que fa al decret de plantilles, no són les direccions les que trien requisits, senyora García Cuevas! Mirin-se bé el decret de plantilles! Els requisits i els criteris els fixa el departament, i ho hem volgut reforçar amb l'esmena del PSC perquè..., reforçar-ho perquè ja hi surt, però, reforçar-ho encara més d'incorporació de garanties de publicitat, objectivitat de mèrits i capacitats per a les persones aspirants. És que això..., això és així.

Per a nosaltres, el nostre referent és la LEC, d'altres lleis orgàniques estatals i decrets estatals..., per a nosaltres, el referent és la LEC i tot el que es diu en aquesta moció està previst en la LEC, senyor Carrizosa! Tot el que es diu en aquesta moció, precisament, està previst en la LEC, no pas al marge de la LEC.

Sí... Ja que parlo de vostè, senyor Carrizosa, no li acceptem la seva esmena perquè és de supressió del punt segon, que el que diu el punt segon és derogació del decret llei Wert, i, precisament, un membre del seu grup, fa poques hores, ha dit: «I tant que aquest Parlament pot instar el Govern de l'Estat a fer!» Un membre del seu grup. Pregunti-ho al senyor Cañas, vull dir

que..., o posin-se d'acord, en tot cas; però, el Govern de la Generalitat pot perfectament instar el Govern de l'Estat que faci el favor de derogar aquest decret –aquest reial decret.

Quant a les esmenes del PSC, hem passat als serveis de la cambra, a la presidenta i a tots els portaveus que han dut aquesta interpellació i moció, quines són les transaccions a què hem arribat. He fet referència abans a algun dels aspectes. Creiem que han millorat la moció. Jo vull agrair a la senyora Geli la predisposició.

I, en tot cas, sobre la qüestió dels plans d'entorn..., per a nosaltres, la veritat: creiem que no és objecte d'aquesta moció, considerem que és interessant que hi hagi un projecte d'entorn comunitari, però no pas de la manera que ho diu.

I, pel que fa a Iniciativa, lamentem moltíssim no haver pogut arribar a la transacció sobre l'esmena 7, de persones amb discapacitat funcional, hem estat molt a prop, no hem tingut temps material i crec que hem d'avançar en això. Per tant, tal com hem parlat també amb la resta de portaveus, hem de poder treballar i entrar una proposta de resolució per tal que això ho garanteixi, per les substitucions del curs vinent, totes les garanties perquè aquestes persones interines no se sentin en fals. I crec que la transacció que hem estat a punt d'arribar això ho podia propiciar.

En tot cas, jo el que volia acabar dient és que tot allò que està en aquesta moció és bo per al sistema públic, és necessari, és oportú; no és, pel que fa a substitucions, el que nosaltres voldríem –ja ho deixem molt clar en la moció–, però és un mentrestant que traurà pressió sobre els centres. I jo vull agrair el vot afirmatiu en aquests punts als grups parlamentaris que així ho facin.

Moltes gràcies.

(María José García Cuevas demana per parlar.)

La presidenta

Senyora García Cuevas...

María José García Cuevas

Para pedir votación separada, presidenta, del punto 2 y del punto 4 hasta el d; el apartado e del punto 4 aparte, por favor.

La presidenta

Un moment... –un moment–, del punt 4...?

María José García Cuevas

Del punto 4, separado de la moción, y dentro del 4, el apartado e también separado.

La presidenta

Punt b?

María José García Cuevas

No, e...

La presidenta

D'acord.

María José García Cuevas

Gracias.

La presidenta

4 i 4.e. Molt bé.

(Joan Mena Arca demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Mena?

Joan Mena Arca

Sí, presidenta; és per demanar la votació separada de tots els punts, incloent-hi el punt 3, la introducció, i el punt 4, la introducció.

La presidenta

I els punts a, b..., tots aquests també? *(Pausa.)* D'acord; doncs, votarem cada punt.

Passem a la votació d'aquesta moció; tal com hem quedat votarem punt per punt –punt per punt.

Passem a votar el punt 1 –punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 101 vots a favor i 24 en contra.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 98 vots a favor i 26 en contra.

Ara votem la introducció del punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor, 12 en contra i 3 abstencions.

Votem ara l'apartat a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 15 abstencions.

Votem l'apartat b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 15 abstencions.

Votem la introducció de l'apartat 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 84 vots a favor i 42 en contra.

Votem l'apartat *a*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 84 vots a favor i 42 en contra.

Votem l'apartat *b*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 84 vots a favor, 30 en contra i 12 abstencions.

Votem l'apartat *c*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 84 vots a favor i 42 en contra.

Votem ara l'apartat *d*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 84 vots a favor i 42 en contra.

Votem ara l'apartat *e*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 100 vots a favor, 12 en contra i 12 abstencions.

Proposta de resolució

sobre la composició de la Comissió d'Estudi del Dret a Decidir, creada per la Resolució 125/X del Parlament de Catalunya (tram. 252-00012/10)

A continuació els faig avinent que, a petició dels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el Grup Mixt, es proposa, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, l'ampliació de l'ordre del dia amb la inclusió d'un nou punt que és la Proposta de resolució sobre la composició de la Comissió d'Estudi del Dret a Decidir, creada per la Resolució 125/X del Parlament de Catalunya.

De conformitat amb allò que estableix l'article 72.3 del Reglament, procedirem a la votació per decidir l'ampliació de l'ordre del dia, que ha de ser acordada per majoria absoluta. Els vots afirmatius s'entenen a favor de la inclusió d'aquest nou punt a l'ordre del dia d'avui i els vots negatius són en contra de l'ampliació.

Procedim a la votació.

Comença la votació.

Atès que s'ha assolit la majoria absoluta amb 98 vots a favor i 27 en contra, queda ampliat l'ordre del dia amb la inclusió d'aquest nou punt, que tot seguit es debatrà.

Iniciarem el debat amb el torn d'intervencions de cada grup parlamentari per posicionar-se sobre la proposta de resolució. En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la il·lustre senyora Marta Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Sí, gràcies, presidenta. Bé. Des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya entenem que no feia falta ni tan sols avui ampliar l'acord de creació de la Comissió d'Estudi del Dret a Decidir pel tan sols fet de la proposta que es va fer en la Junta de Portaveus, i que es va acordar amb majoria a la Junta de Portaveus, que fos la presidenta d'aquest Parlament, l'honorable presidenta d'aquest Parlament, qui presidís també la Comissió d'Estudi del Dret a Decidir.

Atès que aquesta proposta no tan sols va ser contestada per dos grups parlamentaris, sinó que, a més a més, l'han recorregut i ens han obligat, fins i tot, a convocar una altra junta extraordinària de portaveus en algun punt, doncs, entenem que, malgrat que no calia..., i deixin-me explicar-los molt clarament per què entenem que no cal ampliar l'acord de constitució de la Comissió d'Estudi del Dret a Decidir, primer, perquè hi ha precedents en aquest Parlament derivats només de la Junta de Portaveus que membres de la Mesa del Parlament han estat en mesos d'altres comissions, en aquest cas, d'estudi o d'investigació o, per exemple, la dels incendis d'Horta de Sant Joan o la comissió d'investigació de sanitat en la passada legislatura, i també entenem que no calia perquè amb el Reglament en mà – amb l'aplicació estricta del Reglament en mà – era possible que amb un sol acord de la Junta de Portaveus n'hi hagués prou perquè la presidència d'aquest Parlament presidís, alhora, aquesta Comissió d'Estudi del Dret a Decidir, malgrat que entenem que no calia, hi insisteixo; però, atesa la bel·ligerància d'alguns grups parlamentaris, dels recursos en contra i del que ens vindrà a sobre al respecte, doncs, senzillament, el que fem és dotar de major legitimitat democràtica tornant a ampliar l'acord de constitució d'aquesta Comissió d'Estudi del Dret a Decidir passant-ho pel Ple.

Per tant, el que fem avui, hi insisteixo, no calia, amb el Reglament i amb els precedents d'aquesta cambra n'hi ha suficientment prou per aguantar-ho políticament i jurídicament; però, mirin, hi afegim aquesta legitimitat democràtica, la de votació dels diputats que hi estiguin a favor i dels grups parlamentaris que hi estiguin a favor, perquè a ningú se li acudeixi recórrer-ho a justícies extraordinàries, com ens sembla que passarà.

A mi em sembla que no cal que els digui res més, senzillament això: el que anem a fer, ampliant aquest acord perquè la molt honorable presidenta d'aquest Parlament també presideixi aquesta Comissió d'Estudi del Dret a Decidir, és, únicament i exclusivament, dotar-la de la legitimitat democràtica que pensem que, en tot cas, faci dubtar a més d'un magistrat, doncs, que pugui interpretar-ho no a través d'arguments jurídics, com veiem que s'està fent amb moltíssimes decisions d'aquest Parlament, sinó únicament i exclusivament amb arguments polítics, que no tenen massa substanciació jurídica. Res més.

Per tant, demanem l'ampliació d'aquest acord de constitució d'una comissió d'estudi pel dret a decidir afegint-hi que la presidenta del Parlament sigui també la presidenta d'aquesta comissió específica.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Molt bé. Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller, diputades, diputats, molt bona tarda. Ahir el Grup Socialista, en la sessió de control, va fer una pregunta al conseller Homs i va dir molt clarament si el conseller Homs considerava modèlic el procés de disseny i celebració de la consulta. Vam posar com a exemple del que nosaltres entenem que són actuacions matusseres, doncs, uns quants..., però en resumeixo dos. El primer és la utilització espúria de la seu parlamentària per acollir iniciatives que nosaltres considerem que són extraparlamentàries i que, per tant, s'haurien d'haver celebrat a la seu de Convergència, a la seu d'Esquerra Republicana o a la seu d'Òmnium Cultural, mai al Parlament de Catalunya –estic parlant, òbviament, de la reunió de la setmana passada del pacte nacional. I posàvem també com a exemple aquest cas de matusseria tècnica, la imposició unilateral en l'acord Convergència i Unió - Esquerra Republicana d'una data, 2014, en el que és un error de manual de tècniques de negociació.

Però, bé, avui, malauradament, som testimonis d'un altre episodi jo diria que lamentable. I sento discrepar d'una persona a la qual admiro, que és la Marta Rovira, en el relat del que ha passat avui. Avui no hi ha hagut, crec jo, la denúncia... (*Remor de veus.*) Un és sincer, i el renyen, també. Bé, què vols que faci...? (*Remor de veus.*) Ha envermellit i tot! Deu ser veritat el que dic. Però és igual... (*Rialles.*)

Bé, deia que crec, senyora Rovira, que el que ha passat avui realment no és el que vostè interpreta, sinó que hi ha hagut no només un error polític, sinó també un error tècnic, però ara l'explicaré. L'error polític consisteix en el fet que la presidenta accepti, a proposta d'Esquerra Republicana, Convergència i Unió, Iniciativa per Catalunya i la CUP, presidir aquesta comissió. Per què? Doncs, per una raó molt senzilla, perquè una presidenta del Parlament de Catalunya, que és la presidenta de tots, només, en la nostra modesta opinió, hauria d'acceptar presidir aquelles comissions que ens uneixen a tots sense dubte. No és aquest el cas.

Ara bé, i això és encara potser inclús més lamentable, a aquest error polític s'inclou, s'hi afegeix un error tècnic: a Iniciativa per Catalunya, la CUP, Esquerra Republicana i Convergència i Unió se'ls va oblidar el petit detall que quan es va crear la comissió en aquest Parlament, doncs, s'hauria d'haver acompanyat de la petició que la presidenta la presidís. Així ho diu el Reglament, i crec que això ho hem de respectar. És un error, i és un error només atribuïble a la manca de rigor i serietat.

Mirin, recapitulant, el PSC vol que se celebri la consulta. Tant de bo sigui aviat. Però per a això necessitem ser seriosos i fer les coses bé. És un tema delicat, ho vaig dir també ahir, que exigeix –alguns fan un

to foteta quan utilitzo la paraula «estadista», però en podem buscar sinònims– rigor, diguem-ne competència, perquè només el Canadà i el Regne Unit entenc jo que són els referents, i han demostrat que la celebració d'aquesta consulta és un tema complicat.

Ara, diguin-me, mirant-me als ulls, si creuen de veritat que amb episodis com aquests, que són propis de maldestres i pocatraces, pensen vostès que reforcem el prestigi de la consulta que volem que se celebri. Pensin vostès de veritat que els protagonistes d'aquests episodis de maldestres i pocatraces seran presos seriosament en qualsevol negociació? Han llegit vostès el que diu el principal diari alemany del senyor Rull? Ho han llegit? (*Remor de veus.*) Ho han llegit? Aquesta és la imatge que projectem de serietat? Diu directament... Bé, llegeixin-ho. A Alemanya –a Alemanya. Bé, llegeixin-ho.

Mirin, em permeto fer dos suggeriments, dos suggeriments perquè això acabi bé, que és el que volem. Primera, potser... (*Forta remor de veus.*) Què passa? (*Pausa.*)

La presidenta

Senyors diputats i senyores diputades. Senyors diputats i senyores diputades! (*Pausa.*) Continui, senyor Lucena, continui.

Maurici Lucena i Betriu

No; prengui lloc, senyor Rull, perquè millor que ho llegeixi assegut això, eh? (*Pausa.*) Prengui lloc. (*Remor de veus.*)

Bé, deia que, si volem que això acabi bé, jo m'atreveria a fer dos suggeriments. El primer, recuperin, senyors d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió, velles glòries de prestigi, com el Miquel Roca, que potser els poden ensenyar el camí d'una negociació i d'un pacte, que com el mateix Miquel Roca deia, és la virtut dels que tenen coratge.

I, en segon lloc, torno a fer l'ofertament, ho vam dir: el nostre primer secretari, el Pere Navarro, està a disposició del president de la Generalitat de Catalunya per acompanyar-lo en les reunions successives que tingui amb el president Rajoy per negociar la consulta.

I acabo, presidenta, malgrat les interrupcions, acabo. Acabo amb una frase d'un gran futbolista que deia que ell no li demanava a un porter que parés les pilotes que anaven dins la porteria, però que sí que li demanava que com a mínim les que anaven fora no les fiqués dins.

Jo crec que malauradament, i ho dic amb tristor, Esquerra Republicana i Convergència i Unió, en el terreny de la negociació de la consulta, estan replets de porters que les pilotes que van fora les fiquen dins de la seva porteria.

Gràcies, presidenta, vicepresidenta, conseller, diputades i diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Enric Millo. (*Veus de fons.*) No? (*Pausa.*) Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, consellers... Senyor Lucena, el *Frankfurter Allgemeine* no té subvencions del Govern de la Generalitat. (*Aplaudiments.*)

Estem davant d'un nou episodi de la..., i és paradoxal, no?, però de la inestabilitat que genera un pacte d'estabilitat, el de CiU i Esquerra Republicana de Catalunya. Francament, no entenem què estem fent aquí. Si no feia falta, si no calia, si no era necessari, si ho tenien tan clar, què estem fent aquí? Per què estem debatent una ampliació de l'acord que van dur a terme fa unes setmanes? Tan clar no ho deuriem tenir, si avui estan rectificant aquell acord, avui estan rectificant allò que van acordar, d'alguna manera, sembla que a petició d'Esquerra Republicana, en junta de portaveus, que la presidència d'aquesta comissió del dret a dividir fos de la presidenta del Parlament. Què estem fent avui aquí? Tan clar no ho deuriem tenir, tan clar no deuria estar.

Estan convençuts que demanar que compleixi el Reglament és ser bel·ligerant? Avui el senyor Amorós ha sigut bel·ligerant, perquè li ha demanat a la presidenta del Parlament que complís el Reglament, perdó, a la presidenta del Parlament que complís el Reglament; que és una cosa que estem fent setmana rere setmana, Ple rere Ple, Junta de Portaveus rere Junta de Portaveus, que es compleixi el Reglament.

Perquè estem d'acord que la lectura i l'aplicació del Reglament ha de ser flexible, quan estem tots d'acord, quan és pel bé de tots. Però quan és per un objectiu partidista, com és el que estem debatent, no podem demanar la flexibilitat del Reglament d'acord amb allò que interpreten dos grups de la cambra.

Em permetran que els llegeixi l'article 41.3 del Reglament del Parlament, que diu textualment: «Els membres de la Mesa no poden presidir cap comissió, llevat dels casos determinats per aquest Reglament.» I aquest Reglament en cap cas preveu que una comissió d'aquestes característiques, més enllà de la de secrets, sigui presidida per una persona, per un membre de la Mesa del Parlament. I vostès citaran els antecedents, i els antecedents són vàlids en tant que les circumstàncies que justifiquen que un membre de la Mesa presideixi una comissió són els mateixos, i no ho són. Hi havia un acord unànimе en les comissions anteriors que van ser presidides per un membre de la Mesa del Parlament; no hi és en aquest, que ja dos grups parlamentaris han anunciat que no participaran en els treballs de la comissió d'estudi.

Per tant, més enllà del compliment o no del Reglament del Parlament, el que estem debatent avui aquí és si la presidenta del Parlament, la presidència, la institució de la presidència del Parlament, ha de presidir una comissió que no és de tots, és de part, i no és una

comissió per unir, és una comissió per dividir. I això el que fa és que el paper de la institució de la presidència del Parlament agafi un biaix que el que fa és perjudicar la mateixa institució.

Per tant, com que estem convençuts que es pretén utilitzar la institució de la presidència del Parlament per a un objectiu polític, per a un objectiu partidista, no busquin la nostra complicitat.

Nosaltres, el Grup Parlamentari del Partit Popular català, votarem en contra d'aquesta proposta que avui ens fan i hi votarem en contra perquè quedi clar que allò que perseguim, allò que desitgem, allò que volem, precisament és el que no faran aquells que votaran a favor, que és preservar la institució del Parlament de Catalunya i la seva màxima figura, que és la presidència del Parlament.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats i diputades, el senyor Lucena ens ha demanat que li miréssim als ulls, li miro els ulls i li dic: «No fem el joc, si us plau, al PP i a Ciutadans.» (*Aplaudiments.*) Perquè molts..., perquè milers d'electors, començant per milers d'electors socialistes, estan a favor del dret a decidir.

Mirin, algú en aquesta cambra..., algú en aquesta cambra es pensa que ara estem discutint la interpretació d'un article del Reglament? Estem fent una discussió política –estem fent una discussió política. Perquè, mirin, els arguments que ara el PP i Ciutadans al·leguen perquè la presidenta no puguin presidir una comissió, resulta que, quan el vicepresident Higin Clotas fa dues legislatures va presidir el tema de la Comissió d'Horta de Sant Joan, llavors es veu que aquest article del Reglament no existia. (*Remor de veus.*) I, per altra banda, quan el senyor Lluís Corominas, vicepresident del Parlament, va presidir la comissió...

La presidenta

Senyors diputats! Un moment; un moment, si us plau. (*Pausa.*) Està parlant el senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Jo parteixo de la base que el que dic no agrada al PP...

La presidenta

De la mateixa manera que abans parlaven altres. Per tant, ni «ah!» ni «oh!». Continuem.

Jaume Bosch i Mestres

Tampoc es va allegar aquest article quan es va acceptar que el vicepresident del Parlament Lluís Corominas presidís la comissió d'investigació de sanitat.

Aquí estem discutint un altre tema, és la legitimitat d'una majoria d'aquest Parlament per impulsar una comissió sobre el dret a decidir.

I, mirin, cinc grups parlamentaris que representen 107 diputats i diputades volen que hi hagi aquesta Comissió del Dret a Decidir, i 28 diputats i diputades, sobre 135, que representen un 20 per cent de l'electorat, no la volen, i el 20 per cent és absolutament respectable, però el 20 per cent no pot imposar la seva voluntat al 80 per cent, perquè estem en un sistema democràtic.

Miri, la proposta que la presidenta del Parlament presidís aquesta comissió originàriament la va fer el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. I ningú s'estranyarà si comento que estem a anys llum, segurament, en molts temes polítics, com es demostra a cada Ple, de Convergència i Unió i d'Unió.

Però és que aquest no és el tema. Nosaltres hem proposat que la senyora Núria de Gispert presideixi aquesta comissió en tant que presidenta del Parlament perquè estem en uns moments extraordinaris per al país i aquesta comissió té una importància extraordinària, perquè, segons va decidir aquest Ple, el Parlament ha de jugar un paper principal en el procés cap a la consulta i el referèndum. I, en definitiva, el que estem en aquests moments és..., ens trobem que hi ha dos grups que neguen el dret a decidir, i dos grups que alhora neguen, ni tan sols, que el Parlament de Catalunya pugui constituir una comissió sobre el dret a decidir.

Però, mirin, el fet insòlit no és aquest; el fet insòlit és que, en el moment important en què aquesta tarda es constituirà la Comissió del Dret a Decidir en aquest Parlament, dos grups parlamentaris, saltant-se les regles de joc de la legitimitat democràtica, es negaran a assistir i a participar en una comissió legalment i legítimament creada per aquest Parlament. Aquest és el tema que estem discutint avui.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, en nom de Ciutadans, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta del Parlament de Catalunya. Diputats i diputades..., con quien no respeta ni un reglamento, no se puede hacer nada. Los grupos que han propuesto a la señora presidenta del Parlamento, que es la presidenta de todo el Parlamento, son incapaces de respetar ni la más elemental regla de juego, que es el Reglamento del Parlamento.

Señor Bosch, y otros que han subido a esta tribuna, no se equivoquen, no disfracen lo que han hecho: ustedes han cometido un grave error jurídico, que es saltarse

el reglamento de una cámara. ¿Cómo se va a hacer una consulta con ustedes si no hacen más que trampas? Son ustedes unos tramposos, básicamente. (*Remor de veus.*) Sí... Cuatro minutos y medio me quedan, o sea que aguanten un poquito, porque van a aguantar todo lo que me permitan ustedes hablar.

Tramposo sí, el que hace trampas, porque ustedes hacen trampas. Ustedes utilizan el Reglamento a su servicio. Aquí todo al servicio de la causa separatista: el Reglamento, las leyes, el Estatut de Cataluña vigente y la Constitución, papel mojado para gente que no respeta lo más mínimo, en democracia, lo que son las reglas del juego. Porque la diferencia entre un democrata y el que no lo es, lo hemos dicho muchas veces, es quien respeta las reglas del juego. La democracia son reglas del juego, urnas, tolerancia y convivencia, no imponer un pensamiento único, como algunos quieren.

Miren, en este Parlamento venimos ya, creo que seis, siete, ocho veces hablando de lo mismo. Ustedes van a constituir una comisión para constituir –valga la redundancia– un derecho que no existe: el derecho a separar. No existe el derecho a separarse. Se lo dijo hace poco el presidente de los Estados Unidos a los señores tejanos: no existe el derecho a separarse, no existe el derecho a dividir, solo existen derechos dentro de un sistema democrático y constitucional. Y ustedes, que traen todo esto a este Parlamento, básicamente lo hacen porque son incapaces de ser valientes, ir al Congreso de los Diputados y defender sus ideas donde pueden defenderlas: en el Congreso de los Diputados.

Algunos de los grupos que están aquí sentados hoy, en un parlamento como el alemán no podrían estar en el Congreso, porque no superarían el 5 por ciento del corte electoral, pero en el Parlamento alemán no lo permiten... (*veus de fons*) –silencio, tranquilos, tres minutos me quedan, señora Rigau–, pero en el Parlamento Español, los partidos separatistas pueden estar sentados en el Congreso. El señor Duran Lleida puede ir al Congreso y defender el derecho a separarse. Otra cosa es que el señor Duran Lleida no esté de acuerdo, ese es su problema, pero ustedes tienen a sus portavoces, cobrando un dinero público, ocupando un cargo público, en un congreso respetuoso, plural, donde los que quieren separar incluso tienen la capacidad de proponer la separación.

Pero, miren, existe el derecho a cambiar el Gobierno, existe el derecho a cambiar una constitución, pero no existe el derecho a dividir un país, no existe en ninguna constitución democrática del mundo..., bueno, perdón, sí, en Etiopía. No sé si es su referente, o Kosovo, como decía la señora Rovira; pero, aparte de Etiopía y la declaración de Kosovo, aparte de eso, no existe el derecho a dividir en ningún país democrático del mundo; tampoco en España, y por supuesto, tampoco en esta parte de España que es Cataluña.

Por tanto, Ciutadans ha conseguido una cosa, que es vigilar lo que ustedes hacen en esta cámara. Cuando se salten las reglas habrá un grupo parlamentario que recurrirá lo que ustedes se salten, cada vez que lo hagan. Cuando pongan *estelades* en los colegios lo

denunciaremos. Cada vez que ustedes se salten las reglas para intentar imponer un pensamiento único, habrá un grupo que defenderá la discrepancia y sobre todo la democracia. Y tienen ustedes un problema, que este grupo además ha crecido y está creciendo, y se van a encontrar con una alternativa y una oposición, que no han tenido ustedes nunca –nunca– y estamos muy satisfechos desde Ciudadanos que el Partido Popular también lo haya recurrido –estamos satisfechos– y también estamos satisfechos de que el PSC no esté de acuerdo con el nombramiento.

Pero, déjenme que les diga una cosa, a pesar de que no está el señor Pere Navarro, yo le pido aquí, abiertamente en esta cámara, al señor Navarro: por favor, dejen ustedes de hacer el juego al separatismo, no participen de la comisión que constituyen hoy en esta cámara contra la Constitución, contra la convivencia; dejen ustedes de utilizar los instrumentos y de jugar con fuego con los que quieren quemar la convivencia; salten de esa comisión como han hecho del pacto. Ustedes lo saben. ¿Qué prefieren, estar al lado de la CUP i de Esquerra Republicana porque les da miedo que les señalen si están al lado de Ciudadanos o del PP? ¿Qué quieren, confrontación, enfrentamiento, división, o convivencia, ley y democracia? Ustedes escogen. Usted, sí..., señor Collboni, señor Lucena, no está el señor Navarro, pero se lo digo expresamente al señor Navarro, salgan ustedes de esta comisión por el derecho a separar, y estén al lado de la convivencia; sus votantes lo agradecerán, Cataluña lo agradecerá, y el conjunto de España lo compartirá y seguramente lo aplaudirá.

Por tanto, señores, basta ya de la equidistancia, porque cuando uno se quiere saltar las leyes y otros hacerlas cumplir, no hay equidistancia. (*Veus de fons.*) Porque cuando unos quieren romper la convivencia y otros mantenerla, no vale la equidistancia. Porque cuando unos les señalan ya a ustedes, les están señalando con el dedo por discrepar, por no ser puros, les están señalando con el dedo, luego será demasiado tarde; defiendan hoy la convivencia, que si no será demasiado tarde. Y le pedimos al PSC que deje de jugar y hacer el juego al separatismo, y estén al lado de la Constitución, del Estatut de Catalunya, de la convivencia, de la libertad y de la igualdad. Creo que ahí es donde ustedes deben estar. Creo sinceramente, y lo espero, que lo hagan así. Ustedes no han ido al pacto por el derecho a decidir –bien hecho, aunque sea tarde– y ustedes deben saltar de esa comisión. Porque ayer decíamos: «Acusamos al señor Mas de todo lo que pase en Cataluña en los próximos años, que es quien está incendiando la convivencia.» Pero también les decimos, nosotros: «No sean ustedes cómplices, no sean cooperadores necesarios de la ruptura dentro de Cataluña y dentro de España.»

Por tanto, votaremos que no, seremos vigilantes y seguiremos diciendo aquello hoy aquí, sin estar en esa comisión, señor Bosch, por supuesto, a mucha honra que mi grupo no va a participar de una comisión para dividir a los catalanes en dos, por supuesto que no vamos a participar.

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

Nunca lo haremos, señor Bosch! Nunca haremos como ustedes, jugar con dobles varas de medir: decir una cosa aquí y otra en Madrid. Nunca lo haremos. (*Remor de veus.*) No participaremos, como Izquierda Unida o Iniciativa, con un discurso...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...en cada rincón de España. Por tanto, nosotros defenderemos la convivencia frente a los que juegan a dividir. Y acabaremos diciendo aquello que vamos a seguir defendiendo, en esta tribuna, aunque no le guste al señor Mas...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...en catalán y en castellano, aunque nos dé permiso para hablar en castellano el señor Mas lo haremos: Catalunya és la nostra terra, Espanya és el nostre país i Europa és el nostre futur.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández... (*Veus de fons.*) Ah, Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Sembla més aviat un ring això, ara, quan se surt aquí... No, nosaltres no volem entrar en el fons de la qüestió. Lamentem que hi hagi hagut aquest error, que entenem que és tècnic, sobretot, de no haver-se fixat en els reglaments. És així, ho lamentem. Entenem que aquest punt de l'ordre del dia, ara mateix, ho solucionem. Nosaltres volíem simplement situar el marc. Vull dir, hi ha dos grups parlamentaris que legítimament faran boicot d'aquesta consulta no assistint-hi, legítimament, vull dir, estan en el seu dret, la part de la comissió el que abordarà és un dret que és un dret per a tothom, que s'aplicarà a tothom, en tot cas, si es pot aplicar. Alguns dels que m'han precedit en aquest micròfon, just ara mateix, han assistit avui justament a l'efemèride d'un aniversari, del de la independència dels Estats Units, que justament va ser un país, un exemple que va fer la seva independència unilateralment, sense permís, amb moltes dificultats, contra la constitució vigent llavors a Anglaterra, i que va signi-

ficar un dels més grans avenços democràtics. Ho dic per aquelles contradiccions que tenim.

Jo només volia puntualitzar, perquè m'ha semblat que algú ho havia de fer, i ja em disculparà, senyor Maurici Lucena, a qui tots respectem crec que molt, vostè ho va dient de molta gent, però..., *Man nimmt dem Politprofi Rull sein Pathos nicht ab*, no té res a veure amb patetisme. Això ho ha traduït un diari que tindrà els seus traductors, però *pathos* aquí no vol dir «patètic», vol dir «èmfasi», vol dir «retòrica», i vol dir que ningú li treu a Rull la seva passió pel que està dient.

(*Alguns aplaudiments.*)

Aquí, l'únic que ha estat patètic avui ha estat vostè. L'únic que ha estat patètic, i vostè considera un error tècnic i polític la convocatòria d'aquesta comissió, o fins i tot el dret a decidir, però nosaltres també considerem, amb tot el respecte, ara mateix un error tècnic i polític la posició que està adoptant el PSC.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Avui som 4 de juliol, aniversari de la Declaració d'Independència dels Estats Units. Els recomano que la llegeixin, perquè la paraula «reglament, norma, no-sé-què...», veuran que parla més de «nosaltres, el poble» i «els representants del poble de Catalunya», que és per al que nosaltres estem aquí, parlant més dels representants del poble.

(*Alguns aplaudiments.*)

Miri, el Reglament..., el Reglament ho permet –el Reglament ho permet–, i per això nosaltres varem fer això, però, aquest no és el debat. El debat és dels que estan a favor de la comissió i del dret a decidir i dels que no estan a favor de la comissió. Aquells que ho neguen tot s'estan convertint en uns autèntics «negacionistes», ho estan negant absolutament tot –tot–, estan negant-ho tot, però l'evidència i la realitat els acabarà passant per sobre. Hi insisteixo, aquest no és el tema.

No poden sortir aquí amb filibusterismes. És a dir, senyor Rivera, vostè..., que ha estat el principal beneficiari de la lectura més generosa que ha tingut el Reglament d'aquesta cambra, perquè això dels subgrups no existia ni havia existit mai, vostè ara ens ve amb una ortodòxia del Reglament? Hauria de tenir un mínim de coherència. No em faci així... (*L'orador es dona uns copets a la galta amb la mà.*) Es van beneficiar de tot. Vostès eren tres diputats de set... (*Alguns aplaudiments.*) Es van beneficiar absolutament de tot i van tenir el tracte igual que qualsevol grup parlamentari. I això sap gràcies a qui va ser? Sap gràcies a qui va ser això? (*Veus de fons.*) De la senyora Núria de Gispert. I, precisament..., va ser gràcies a ella, que va tractar amb tots els grups i va poder aconseguir aquest acord, que no sortia enlloc del Reglament. El Regla-

ment aquesta comissió la permet, i que la presidenta la pugui presidir ho permet el Reglament. I perquè no hi hagi dubtes (*veus de fons*)..., i perquè no hi hagi dubtes, doncs, nosaltres fem aquest acord. Per tant, no ens vinguin amb això.

No ens parlin més, senyors del PP, del dret a dividir. (*Veus de fons.*) No..., això és el dret a decidir. El dret a dividir no l'hem inventat nosaltres. El dret a dividir se l'ha inventat un senyor que diu: «Antes se partirá Cataluña que se partirá España.» Això és el que s'ha inventat el dret a dividir... (*Aplaudiments.*) I vostès..., que en comptes de representar el poble de Catalunya el que fan és de delegats especials d'aquesta persona i d'altres, volen introduir aquest concepte del dret a dividir; però estem parlant de democràcia, estem parlant que la gent es pugui expressar lliurement i pacíficament, aquells que estan absolutament a favor perquè d'aquí a un quart d'hora hi hagi una Catalunya independent, que d'aquells que volen que d'aquí a tres segles Catalunya no sigui ni una comunitat autònoma, perquè això és la democràcia i això és la llibertat. No intentin posar el concepte del dret a dividir, perquè el dret a dividir els qui l'encarnen són justament vostès. I aquí no ens hi trobaran, perquè la declaració de sobirania parla de «Catalunya, un sol poble».

I, finalment, alguns comentaris. Hi ha els que hi estan a favor i els que hi estan en contra, i hi han els que..., no ho saben. És a dir, si s'hi està a favor, no cal sortir aquí amb una actitud de barrufets rondinaires permanentment. O s'hi està a favor o s'hi està en contra, però no es pot sortir amb aquesta actitud. No se'ls pot alligonar. (*Veus de fons.*) Senyor Lucena..., miri, faci una cosa, en comptes d'alligonar aquesta cambra de com s'ha de fer perquè puguem exercir el dret a decidir, i si ho hem de fer bé i seriosos..., la meitat ho fan demà a Granada –la meitat ho fan demà a Granada. I si el PSOE no reconeix el dret a decidir del poble de Catalunya, no signen cap document. Facin això! No ens vinguin a alligonar aquí. No cal recórrer a l'insult al senyor Rull... (*Veus de fons.*) No cal recórrer a l'insult... Potser vostès haurien de reflexionar per què aquest diari alemany truca el senyor Rull i no els truca a vostès. (*Veus de fons.*) Potser haurien de reflexionar això... –potser haurien de reflexionar això.

I allò de la data..., que és aquest qualificatiu que..., mirin bé la traducció perquè no és exactament com vostè ho ha dit, el senyor Rull no diu la data, sap per què? Perquè és un compromís d'aquest grup parlamentari que la data l'acordarem entre tots els que hi estiguem a favor. Ja ens agradaria fer proclames, ja ens agradaria dir la data, però nosaltres ens hem posat al servei del consens. Per tant, no recorrim a l'insult... (*veus de fons*), no es posin d'acord amb l'insult. I no ens vingui amb la dita aquesta de la pilota..., de la pilota i els *penaltis*, perquè jo crec que el problema de vostès no és que vegin la pilota, és que no veuen l'estadi. I haurien de veure l'estadi... (*veus de fons*) –i haurien de veure l'estadi. Perquè, si vostès hi estan a favor, ho han d'estar amb totes les conseqüències. El que no poden estar és al dematí d'acord amb el dret a decidir, i a la tarda intentant posar tantes pegues com puguin a aquella gent que ho està negant absolutament tot.

Per tant, nosaltres votarem a favor d'aquesta proposta. Ens agradaria, pel que s'ha insinuat, que no hi hagués deixadesa de funcions per part dels diputats, perquè a les comissions d'aquest Parlament s'hi ha d'estar, a les verdes i a les madures. Nosaltres hem estat en totes les comissions d'aquest Parlament –en totes– en aquelles que ens agradaven més i en aquelles que ens agradaven menys, perquè això és estar al servei dels ciutadans de Catalunya.

Per tant, senyora presidenta, nosaltres votarem a favor d'aquesta proposta que s'ha substanciat.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments. Marta Rovira i Vergés demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Rovira..., trenta segons.

Marta Rovira i Vergés

D'acord. En primer terme, al senyor Vendrell i al senyor Lucena, que han fet referència a aquest principal diari alemany, els diria que agafessin, doncs, l'edició del diumenge dia 29, que en el suplement també explicava que «quan un país» –i ho cito literalment, traduït al català– «es troba amb una demanda activa d'independència, qualsevol govern intel·ligent el que fa és posar-se a negociar; però l'espanyol, no» –literalment, tanco cometes.

I aquí el que hem tingut no és un debat jurídic. Vostès camuflen el debat polític, els seus arguments polítics, d'un debat absolutament jurídic que és estèril. Aquesta comissió i aquesta presidència estan d'acord amb la Constitució espanyola, amb l'Estatut d'autonomia i amb el Reglament d'aquesta cambra. *(Remor de veus.)* No ens compliquin la vida amb falsos arguments jurídics.

Finalment, senyor Lucena, jo també l'admiro profundament *(remor de veus)* i confio que dilluns tornarà sota el braç d'aquest consell territorial que tenen amb el dret a decidir. I l'esperem, com ha estat en moltíssimes ocasions, al costat de la major voluntat del poble de Catalunya, que té ganes de decidir el seu futur polític.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments. Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Reconeixi que és injust que no més tingui trenta segons.

La presidenta

Trenta segons; després es passen tots. *(Remor de veus.)*

Maurici Lucena i Betriu

Però... Bé, molt bé... *(Persisteix la remor de veus.)*

La presidenta

Comenci, comenci...

Maurici Lucena i Betriu

M'han alludit molt, què vol que li digui?

La presidenta

És igual –és igual.

Maurici Lucena i Betriu

Començo, començo. Vejam, intentaré respondre sense citar però donant respostes a tots.

Sobre la polèmica del senyor Rull, llegeixin la crònica: jo no la qualificaria en cap cas d'elogiosa. Però és igual, no ens discutirem per si l'adjectiu, la paraula, la traducció, són adequats. Llegeixin-la; ja està.

Segon punt. Hi ha una dita o un eslògan de Convergència i Unió, si no ho recordo malament, dels anys vuitanta, que era la reivindicació de la feina ben feta. És el que estem nosaltres reivindicant, la feina ben feta.

Jo, als senyors d'Iniciativa per Catalunya, l'únic que els dic és: vostè no pensa que està justificat que jo em posi a tremolar a la vista dels precedents, com he dit abans, sapastrosos, de com es redactarà aquesta carta que s'ha d'enviar al senyor Rajoy? Home, permeti'm que ho dubti, perquè les coses fins ara crec les hem fet regular tirant cap a molt malament. I això és el que intentava dir.

I, per últim, jo crec que no hem de barrejar debats. El PSC té el seu projecte, és tan respectable com d'altres, la reforma federal...

I, per cert, senyor Rivera, jo encara estic esperant del seu grup que, a part de la crítica, en algun moment ens expliquin com políticament vostès donaran sortida al conflicte que és evident que existeix a Catalunya des de fa com a mínim deu anys. Estem esperant-ho.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Doncs... Per al·lusions també, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Albert Rivera Díaz

Senyor Turull, li demano que retiri una paraula que és un delictes, que és «negacionisme», que ho retiri, si us

plau, que ho ha dit en aquesta cambra. El negacionisme és un delictes, és negar l'holocaust, i lluny de negar el que van fer els nazis i el nacionalisme alemany, tot al contrari (*forta remor de veus*), nosaltres no volem... –ho puc acabar, presidenta? (*Persisteix la remor de veus.*)

Li demano, per tant... Puc continuar, presidenta?

La presidenta

Pot continuar.

Albert Rivera Díaz

Llavors, demano que retiri aquesta paraula, que és molt greu. Jo crec que no es volia referir, ni molt menys..., i, per tant, que la retiri.

Segon cas. Senyor Turull, vostè ha dit que hem d'anar sí o sí a les comissions. Jo li dic a vostè, que és qui mana en aquesta cambra, juntament amb Esquerra, que si volen, que multin els diputats de Ciutadans, del PP o qui sigui... Si volen, faci-ho vostè: que ens multin i que ens portin, eh?, que ens empenyi cap a la comissió del dret a dividir. No ho farem. Si ens volen multar, ja saben on tenim el despatx.

(*Josep Rull i Andreu demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Rull.

Josep Rull i Andreu

Sí, gràcies, senyora presidenta. Jo no volia intervenir després de l'aclariment que ha fet el senyor Arrufat, i que li agraeixo, després de l'aclariment que ha fet el senyor Turull. Però vostè veig que insisteix, novament, en aquesta qüestió. Escolti, el meu compromís, en aquella entrevista, era defensar justament el sentit d'aquesta comissió, que és que qui decideixi la data, qui decideixi el procés sigui la mateixa comissió. I, per tant, estic disposat a acceptar qualsevol retret de qualsevol periodista de qualsevol lloc del món per defensar la sobirania d'aquest Parlament, la sobirania d'aquest poble.

I li recomano una cosa, senyor Lucena: no es quedi només amb el titular, sigui més rigorós, entri al fons de la qüestió. Aquest no és el seu problema: aquest és el problema del PSC, que es queda només amb la superfície i és incapaç d'estudiar, d'anar al fons de les qüestions, de ser rigorosos. Perquè, per fer allò tan transcendent que volem fer, que és donar la veu a aquest poble i guanyar la llibertat d'aquest poble, es necessita generositat, rigor i sentit comú.

Moltes gràcies.

(*Veus de «Molt bé!» Aplaudiments. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Per al·lusions i contradiccions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. Senyor Rull, no pateixi, que amb una subvenció arregla els titulars. (*Remor de veus.*)

Senyor Turull, vostè ha dit una contradicció en la seva intervenció, perquè ha fet referència a «Catalunya, un sol poble»; aleshores per què el seu Govern té la necessitat de fer fitxers on se separin els catalans que s'adhereixen a les polítiques del Govern i els que no s'hi adhereixen? (*Forta remor de veus. Aplaudiments.*) Apuntin, apuntin a la llista dels catalans que no s'adhereixen a les polítiques del Govern els dinou diputats del Partit Popular de Catalunya en aquest Parlament!

Gràcies, senyora presidenta.

(*Aplaudiments. Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Per al·lusions, presidenta...

La presidenta

Trenta segons.

Jaume Bosch i Mestres

...amb voluntat de diàleg amb el senyor Lucena. Miri, nosaltres des del primer moment estem demanant que hi hagi la Comissió del Dret a Decidir, precisament perquè pensem que tots aquells punts que afecten el procés, inclosos alguns que unilateralment han decidit Convergència i Unió i Esquerra Republicana, els hem de decidir entre tots i totes els que estiguem en aquesta comissió. Per això és tan important crear la Comissió del Dret a Decidir.

I el resum de tot, sense voler, l'ha dit el senyor Rivera. Ha dit que democràcia són urnes. Doncs, això és el que demanem: urnes, perquè aquest poble pugui expressar lliurement quin destí vol tenir.

(*Veus de «Molt bé!» Aplaudiments. Jordi Turull i Negre demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Turull –i última paraula.

Jordi Turull i Negre

Sí. Al senyor Rivera: no retiraré les declaracions que he fet, perquè nosaltres, a diferència de vostès, no vin-

culem les nostres declaracions amb això que vostès fan contínuament i que per respecte a les víctimes ho haurien de deixar de fer. Nosaltres... Jo li he dit a vostè que eren uns negacionistes, sí: de la història de Catalunya, de la realitat de Catalunya, del que està passant a Catalunya. D'això ho són. Vostès, sap què passa? Que ho lliguen amb altres coses, perquè es passen el dia comparant la voluntat d'un poble amb aquella història tan desgraciada, i per respecte a les víctimes no haurien de fer-ho més.

I, senyor Rodríguez, aquest fitxer es fa per compliment de la llei que tant demanen vostès, per un tema de tractament de dades, perquè hi ha una web... (*Fora remor de veus.*) Eh?

La presidenta

Passem a la votació. S'ha acabat...

Jordi Turull i Negre

No, no, un moment...

La presidenta

Ah!

Jordi Turull i Negre

No té absolutament res... (*Remor de veus.*) No té res absolutament a veure. Les comunitats autònomes on manen vostès, en qualsevol tractament de dades que tenen de ciutadans, han de fer el mateix tractament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem a la votació de la proposta de resolució.

Comença la votació.

La Proposta de resolució sobre la composició de la Comissió d'Estudi del Dret a Decidir, creada per la Resolució 125/X del Parlament de Catalunya, ha estat aprovada per 83 vots a favor, 27 en contra i 15 abstencions.

S'aixeca la sessió.

(*Alguns aplaudiments.*)

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i nou minuts.